WALTHER HINZ

Ocrotire

Despre viaţa de după moarte

Cartea clasică
a învăţăturii spirituale creştine
scrisă de prof. dr. Walther Hinz

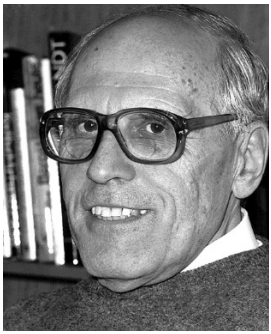

Walther Hinz (1906–1992)

Se poate considera noroc atunci când un savant de reputație internațională, care a efectuat timp de decenii cercetări fundamentale ca istoric, decide să scrie o lucrare pe înțelesul tuturor despre problemele fundamentale ale existenței.
Walther Hinz, născut la Stuttgart în 1906, a predat ca profesor de istorie a Orientului Apropiat și filologie orientală la Universitatea din Göttingen. Printre lucrările sale remarcabile se numără descifrarea scrierii elamite din secolul 23 î.Hr., pentru care a primit titlul de doctor honoris causa. Walther Hinz a murit la Göttingen în 1992.

WALTHER HINZ

Ocrotire

Despre viaţa de după moarte

Casetă tehnică

Ediție originală germană:

Geborgenheit – Vom Leben nach dem Tode

Cartea „Geborgenheit” [„Ocrotire”] de prof. dr. Walter Hinz a fost publicată pentru prima dată în 1971 și a apărut în cinci ediții până în 1977. Alte trei ediții, revizuite chiar de autor, au apărut sub titlul „Woher – Wohin” [„De unde – Încotro”]. Peste 200.000 de exemplare au fost vândute în 20 de ani.

ISBN 978-3-85516-018-1 (Print)
ISBN 978-3-85516-022-8 (EPUB)
© 2025 ABZ Verlag AG, Zürich.

Toate drepturile asupra ediției originale în limba germană sunt rezervate.

Editorul ediției originale:

ABZ Verlag AG
Letzigraben 117, CH-8047 Zürich, Elveția
www.abz-verlag.ch

Traducerea în limba română a ediției originale în limba germană:

Această traducere în limba română a fost realizată cu permisiunea amabilă a editurii ABZ Verlag AG, CH-8047 Zürich, deținătoarea drepturilor de autor și de exploatare a ediției originale în limba germană. Această permisiune include dreptul de a pune traducerea la dispoziția cititorilor pe site-ul www.archive.org. Orice altă utilizare necesită acordul scris al ABZ Verlag AG. Singura responsabilă pentru acuratețea și calitatea traducerii este traducătoarea, care a tradus această carte în mod onorific și cât a știut de bine, din convingere privind conținutul acesteia, pentru a o pune la dispoziție gratuit potențialilor cititori vorbitori de limba română. Mulțumiri speciale i se cuvin, de asemenea, domnului conf. dr. Mihai Drăganovici pentru asistența sa neprețuită în mod onorific la corectură.

Traducere din limba germană în limba română:
© 2026 Gabriela Steinhäusler, Austria

1

LUMEA în care trăim este pe cale de a se destrăma. Oamenii nu mai ştiu după ce să se orienteze. Îşi acoperă improvizat goliciunea interioară cu strălucirea şi bunăstarea exterioară. Însă în profunzimea inimii lor se cuibăreşte frica. În zadar tânjesc oamenii după ocrotire. Pentru că şi mesajul bisericilor şi-a pierdut puterea de convingere. Umbre ale grijilor şi deznădejdii se răspândesc pretutindeni.

Numai cei care ar fi capabili să privească ceea ce se întâmplă în zilele noastre dintr-o perspectivă extraterestră, ar interpreta încrezători semnele vremurilor. Ei ar putea interpreta haosul care ne înconjoară ca fiind durerile de naştere ale unei noi ere. Poate că ar vedea lumina unei zile de mâine mai fericite răsărind în spatele întregii groaze şi întunericului de astăzi.

În această scriere, încerc să las o rază a acestei lumini pe cale de apariţie să pătrundă deja în prezentul nostru. Cartea îşi propune să ofere un răspuns la acele întrebări ale vieţii care ne frământă. Doar înţelegerea conexiunilor superioare poate oferi acea certitudine interioară, acea ocrotire, după care tânjim. Omul poate găsi un sprijin interior abia când ştie de unde vine, de ce trăieşte pe Pământ şi încotro se îndreaptă; dacă nu trebuie să se teamă de ceea ce îl aşteaptă odată ce va pleca de aici. Frica noastră este în esenţă groaza faţă de necunoscut. Nici acele învăţături ale bisericii care au devenit nesigure, nici rezultatele ştiinţelor naturale moderne nu pot risipi această frică. Aceasta o poate face doar un răspuns care uneşte ştiinţa şi credinţa.

Desigur, un astfel de răspuns este considerat intangibil de majoritatea oamenilor de astăzi. Cunoașterea și credința par să se excludă reciproc pe Pământul nostru atât de imperfect. Cu toate acestea, deoarece credința și cunoașterea sunt doar domenii diferite ale aceleiași existențe umane, în realitate ele formează un întreg. La un nivel superior, cele două se contopesc și credința devine cunoaștere. Pentru noi este vorba deci de a avansa la acel nivel superior. Într-un fel, avem nevoie de un punct de vedere extraterestru. Cine atinge o astfel de poziție, își va găsi pacea interioară în suflet. Cu o astfel de vedere, omul se simte din nou ocrotit. Ocrotit prin adevăr. Oare nu ne-a făgăduit învățătorul omenirii că adevărul ne va elibera?

Pentru a avansa la acest adevăr în vremurile noastre, deschidem acum împreună noi căi, cercetând și verificând, păstrând ce este mai bun.

2

PRIMA întrebare pe aceste căi noi, la care trebuie să obţinem un răspuns clar, este: există o viaţă după moarte?

Pentru cei materialişti, „totul se termină” odată cu moartea pământească. Dar şi mulţi oameni credincioşi au îndoieli. Chiar şi mulţi teologi cred că sufletul moare odată cu trupul (teoria morții totale). Nu este șocant că la cea mai importantă întrebare a existenței umane auzim doar răspunsuri contradictorii?

Când se știe că supraviețuirea personală dincolo de moarte este dovedită științific.

Dovezi în acest sens a cules acum o generație dr. Emil Mattiesen. Am făcut cunoștință cu acest om și

savant excelent şi am putut să-mi aduc aportul ca prezentarea sa fundamentală a dovezilor empirice să poată fi tipărită în ciuda tendinţei actuale din acea vreme. Este vorba despre lucrarea sa în trei volume „Das persönliche Überleben des Todes" [„Supravieţuirea personală dincolo de moarte"][1]. Primele două volume au apărut în 1936, al treilea a urmat în 1939. Respectata editură ştiinţifică Walter de Gruyter din Berlin şi-a asumat riscul de a le publica; datorită cererii constante, a scos o primă ediţie în 1962 şi o a doua ediţie, nemodificată, în 1967.

Lucrarea lui Mattiesen poartă pe bună dreptate subtitlul „O prezentare a dovezilor empirice". Dar de ce, aşa s-ar putea obiecta, nici ştiinţa de specialitate şi nici publicul larg nu vor să recunoască aceste dovezi empirice?

Există numeroase motive pentru aceasta. În primul rând, fiecărei ştiinţe noi îi este dificil să fie recunoscută de disciplinele care s-au impus deja. Acest lucru este valabil mai ales pentru metapsihologia reprezentată de E. Mattiesen, deoarece, ca ştiinţă de frontieră, ea depăşeşte convenţionalul. Dovezile empirice metapsihologice privind supravieţuirea personală dincolo de moarte sunt ignorate în primul rând pentru că nu se încadrează în viziunea materialistă asupra lumii a secolului 20. În cele din urmă, gândul de a supravieţui personal morţii este neplăcut şi chiar respingător pentru mulţi oameni. Deci, în acest punct, ei preferă să se comporte ca proverbialul struţ. Totuşi, acest lucru nu elimină faptele.

O persoană independentă din punct de vedere mental are mai curând datoria să se familiarizeze cu acele fapte care îi determină soarta, chiar dacă la început acestea nu îi sunt foarte plăcute din punct de vedere emoţional. Astfel ne dedicăm în continuare neabătuţi dovezilor

empirice care luminează procesul morţii şi starea de după moarte. În acest demers voi selecta din abundența de material doar exemple individuale deosebit de relevante.

3

PROCESUL – destul de des întâlnit – prin care omul, mai ales în cazul unor boli grave, ‚iese' temporar din corpul său, apare ca un stadiu preliminar al morţii. În cursul acestui proces, el constată uimit că şi spiritul său are o formă. Relevantă este aici relatarea pe care i-o datorăm medicului dr. A. S. Wiltse.[2]

Era în cea mai gravă fază a febrei tifoide, fără puls sau bătăi perceptibile ale inimii, aşa că rudele lui l-au crezut mort. După o perioadă de inconştiență, dr. Wiltse, după cum a notat mai târziu, și-a recăpătat cunoştința în afara corpului său.

„Am reflectat calm la următoarele: am murit – şi totuşi sunt o fiinţă umană ca până acum. [...] Am observat procesul ciudat de desprindere a corpului spiritual de corpul pământesc. Când am ieşit [din corp], am văzut două femei care stăteau la capătul patului meu. Mi se părea că eram transparent şi de culoare albăstruie ... [Urmând privirea unuia dintre cei prezenți în cameră] mi-am văzut propriul meu ‚cadavru'. Am fost surprins de aspectul palid al feţei. Nu m-am uitat în oglindă de zile întregi şi am crezut că nu sunt la fel de palid ca majoritatea grav bolnavilor."

Dr. Wiltse a încercat să se facă remarcat de cei prezenți, dar fără succes, ceea ce l-a făcut să râdă; dar spre surprinderea lui, rudele sale nu au auzit asta. „Ei nu văd decât cu ochii corpului", și-a spus el; „se uită

la ceea ce cred ei că sunt ‚eu'. Dar ei greşesc: eu nu sunt acela. Eu sunt acesta şi sunt la fel de viu ca întotdeauna."

Apoi a ieşit afară prin uşă, a coborât scările şi a ieşit pe stradă. „M-am oprit şi m-am uitat în jur. Nu am văzut niciodată strada mai clar decât în acel moment. Am remarcat în special culoarea roşie a solului şi eroziunea cauzată de ploaie [în timp ce zăcusem în pat]."

După cum s-a verificat ulterior, observaţiile pe care dr. Wiltse le făcuse în cameră şi pe stradă au corespuns exact faptelor. Din însemnările sale – pe care le-am reprodus într-o formă foarte prescurtată – pot fi culese cu toată precauţia cuvenită următoarele.

Încorporat în trupul nostru pământesc grosier se află un corp spiritual ‚subtil'. El are aceeaşi formă ca şi corpul pământesc, dar este invizibil pentru ochii oamenilor. Sufletul animă corpul şi corpul spiritual; este purtătorul adevăratului nostru sine, cel spiritual, inclusiv al percepţiilor, gândurilor şi sentimentelor sale. Spiritul (corp spiritual şi suflet) este capabil să se detaşeze temporar de corpul pământesc deja în timpul vieţii unui om (de exemplu, în timpul somnului). Evident că separarea definitivă a spiritului de corpul pământesc înseamnă moartea omului.

4

ÎNTREBAREA decisivă este acum, dacă sufletul trăieşte chiar şi atunci conştient mai departe, atunci când, după moarte, corpul pământesc începe să se descompună.

Pentru a răspunde la această întrebare, voi selecta o relatare deosebit de bine autentificată a procesului

morții. Relatarea provine de la dr. med. C. Renz din San Francisco și a fost publicată în apreciata revistă de specialitate „Journal of the Society for Psychical Research”.[3]

Garantul este omul de afaceri G., care este descris de dr. Renz – cel care i-a tratat soția bolnavă în stadiu terminal – ca o personalitate extrem de calmă, imperturbabilă și energică. În după-amiaza zilei de 23 mai 1902, în timp ce soția lui zăcea pe moarte, el s-a așezat la patul ei, ținându-i mâna. La șapte fără un sfert seara, așa cum scrie G. în relatarea sa, „m-am uitat involuntar la ușă și am observat că trei fâșii de nor, separate dar clar vizibile, intraseră cu o adiere în cameră”. G. s-a ridicat și a deschis ușa, dar pe hol sau în camerele alăturate nu se găsea nimeni – cu atât mai puțin un fumător. Între timp, ‚norii’ s-au apropiat de pat, „învăluindu-l complet”.

„Apoi, în timp ce mă uitam în ceață, am perceput o siluetă feminină la capul soției mele aflate pe moarte ... Era transparentă, dar ca o lucire luminoasă de aur strălucitor – o siluetă feminină cu un aspect atât de sublim încât nu am cuvinte pentru a o descrie. Înfășurată într-un veșmânt ‚grecesc’, cu mâneci lungi, care atârnau lejer, silueta stătea nemișcată în toată splendoarea și frumusețea ei, cu mâinile ridicate deasupra soției mele. Alte două figuri în alb îngenuncheau lângă soția mea, aparent rezemate de ea; alte siluete pluteau mai mult sau mai puțin clar deasupra patului.”

„Deasupra soției mele, dar legată de ea printr-o bandă care ieșea din frunte, deasupra ochiului stâng, plutea o siluetă albă dezbrăcată, evident corpul spiritual al soției mele. Uneori, figura astfel legată de corp, rămânea complet nemișcată; apoi ea s-a micșorat ... Era formată complet, inclusiv cu brațe și

picioare. În timp ce corpul spiritual se micșora, se mișca adesea înainte și înapoi, zvâcnind cu brațele și picioarele, probabil pentru a se elibera [de corpul pământesc] și pentru a scăpa ... Apoi figura devenea din nou calmă și creștea din nou în mărime și același proces începea din nou."

„Am avut această viziune, sau ce-o fi fost ea, neîntrerupt, în toate cele cinci ore care au precedat moartea soției mele. Întreruperile, de exemplu atunci când vorbeam cu prietenii mei, când închideam ochii sau întorceam capul, nu puteau influența câtuși de puțin viziunea; pentru că de îndată ce îmi îndreptam privirea spre patul de moarte, puteam vedea și această apariție a spiritului ei. Pe tot timpul celor cinci ore am avut un sentiment ciudat de neliniște; o povară grea îmi zăcea pe cap și pe membre, ochii-mi erau grei și somnoroși. Mai mult decât o dată i-am spus medicului curant: ‚Domnule doctor, cred că-mi pierd mințile.'"

„În final a venit momentul inevitabil. Cu ultima suflare și ultimul oftat, când sufletul a părăsit complet corpul, banda de legătură s-a rupt și ea brusc, iar figura spiritului ei a dispărut. ‚Norii' și celelalte spirite au dispărut și ele imediat, și în mod ciudat: sentimentul greu care mă apăsase a dispărut brusc. Eram din nou eu însumi, calm și prudent."

Ar fi multe de remarcat despre această relatare extraordinară. Deocamdată reținem doar cea mai importantă observație. Conform experienței clarvăzătoare a garantului G., corpul spiritual al soției sale s-a detașat de corpul muribund, la acest proces ajutând și alte spirite. Atunci când banda care leagă sufletul de corp s-a rupt – ne vom mai întâlni cu acest proverbial ‚fir al vieții' sau cu ‚funia de argint' deja

menționată în Biblie (Eclesiastul 12:6) de mai multe ori – au dispărut și spiritele ajutătoare împreună cu răposata.

5

ÎN cazul în care acea relatare descrie un proces adevărat și general valabil, ar trebui să existe o lume invizibilă pentru noi, în care răposații trăiesc în continuare. Oare există o confirmare pentru asta?

Astfel de confirmări există cu adevărat într-o abundență, despre care cei nefamiliarizați în domeniu habar n-au. Voi alege din nou doar o singură dovadă deosebit de grăitoare. Este vorba despre preotul alsacian Johann Friedrich Oberlin, ‚Tatăl Văii Steintal'(1740 – 1826), care a devenit faimos datorită muncii sale ca preot.

Când iubita lui soție, Salome, născută Witter, i-a fost răpită de moarte în data de 18 ianuarie 1783 la Waldersbach, pentru Oberlin a început o experiență nouă, unică în această formă. Suferința excesivă i-a deschis preotului Oberlin ochiul interior către lumea de dincolo și, pe de altă parte, a atras-o pe răposată iar și iar în apropierea sa. Oberlin i-a relatat despre acest ‚mariaj cu un spirit' atestat istoric prietenului său, dr. C. G. Barth, pastorul din Möttlingen lângă Calw, predecesorul lui Johann Christoph Blumhardt:[4]

„Timp de nouă ani de la moartea soției mele, am văzut-o aproape în fiecare zi, visând și veghind, uneori aici la mine, alteori dincolo, în locul ei din lumea de dincolo, unde am aflat lucruri ciudate de la ea, inclusiv schimbări politice, cu mult înainte ca acestea să se întâmple. Ea mi s-a arătat nu numai mie, ci și

colocatarilor mei şi multor oameni din Valea Steintal, avertizându-i adesea de nenorociri, prevestind ce avea să urmeze şi dând informaţii despre lucruri de dincolo de mormânt."

Prima întâlnire a avut loc la aproximativ o săptămână după moartea lui Salome Oberlin. Despre asta scrie el în jurnalul său: „Îmbrăţişările ei, sărutările ei, lacrimile ei pe obrajii mei m-au făcut curând să simt cine era ea şi au lăsat să curgă un balsam preţios în sufletul meu." Ea i-a spus: „Voi fi în preajma ta surprinzător de des", şi apoi a dispărut. Trei zile mai târziu i s-a arătat lui Salome Caquelin în Valea Steintal şi i-a spus: „Credemă, până acum am făcut doar o scurtă vizită în paradis. Încă nu l-am văzut pe Mântuitorul nostru, dar i-am văzut claritatea."

Mai adaug câteva fragmente grăitoare din jurnalul lui Oberlin:

16 iunie [1784]: „Am putut să privesc din nou chipul ei dulce după pofta inimii – după atâta vreme. Am întrebat-o unde locuieşte. – ‚Nu ştiu numele văii.'– ‚Aşa? Locuieşti într-o vale, poate chiar la ţară?'– ‚Da.'– ‚Credeam că locuieşti într-un oraş?'– ‚Da, am locuit într-un oraş. Oh, acolo era muncă grea', a spus ea, uitându-se la o altă siluetă feminină care stătea lângă ea."

11 septembrie [1784]: „Slujnica şefă Sara Coqu a fost avertizată [de soţia mea] trei nopţi sau dimineţi la rând, că i se va întâmpla o nenorocire cu vinul. Ea a controlat de zor butoaiele – ieri a găsit la un butoi câteva cercuri metalice care săriseră, iar în dimineaţa aceasta şi restul. Cea mai mare parte a vinului a fost salvată; însă fără avertizare s-ar fi pierdut întregul stoc de 600 litri de vin de masă de Dorlesheim."

24 noiembrie [1784]: „Draga mea soție a fost aici și am simțit că o pot întreba acum, cum mi-am dorit de mult timp. Astfel am întrebat-o cum i-a mers de când a murit. Unde a fost. – Era puțin stânjenită și părea că întâmpină dificultăți în a găsi, ce să-mi poată răspunde comprimat într-un timp atât de scurt. Ea mi-a spus apoi: ‚Oh, mi-a mers încă așa, ca pe vremuri, când mai locuiam împreună.'"

În primăvara anului 1785, când Oberlin a avut de luptat cu ispite grele, a fost foarte întărit în această luptă de apariția soției sale. Acest ‚mariaj cu un spirit' a mai continuat încă șapte ani. Dar apoi, „după nouă ani [1792]", cum i-a scris Oberlin prietenului său Barth, „s-a întâmplat că un fermier din Belmont, o filială de-a mea, ... un bărbat care avea adesea viziuni ca de altfel întreaga sa familie, [mi-a relatat] că ea nu va mai putea apărea pe Pământ. De atunci nu mi-am mai văzut soția."

6

PUȚINELE informații pe care le-am împărtășit până acum privind procesul morții și despre existența de după ea, au provenit din observațiile și din experiențele celor vii. Aceste relatări dobândesc însă credibilitate deplină abia atunci, când ele sunt confirmate din ‚cealaltă parte'. Cu alte cuvinte: avem nevoie de relatări de experiență de la răposații înșiși. Oare este posibil așa ceva?

Așa cum știu din propria mea experiență și cum pot confirma ca om de știință, ele sunt într-adevăr posibile. Asemenea mesaje-mărturii ale răposaților au existat dintotdeauna și ele mai există și în zilele noastre. Mesajele sunt transmise pe cale medială, adică locuitorii lumii invizibile se folosesc de anumiți oameni

(mediumuri), care au abilitățile necesare pentru acest scop. Capitolele 8-10 de mai jos tratează cele mai importante moduri prin care se pot primi mesaje prin mediumnitate. Voi aborda, de asemenea, seriozitatea mesajelor, adică voi examina critic veridicitatea lor. Această examinare folosește aceleași standarde științifice pe care istoricul le aplică surselor sale. Deocamdată, însă, țelul meu este de a completa cunoștințele noastre noi despre procesul morții. Aș dori să completez observațiile martorilor noștri din această lume (dr. Wiltse, dr. Renz, preotul Oberlin) cu relatări ale martorilor din lumea de dincolo. Pentru că, așa cum era de așteptat, acești răposați nu sunt nicidecum ‚morți', ci mai degrabă chiar mai vii decât cei ‚vii'.

Asemenea mărturii vă supun acum atenției, prin prezentarea unor fragmente din două relatări primite prin mediumnitate, pentru a căror credibilitate garantez. Rog cititorii să ia deocamdată pur și simplu notă de ele, până când veridicitatea lor va putea fi fundamentată prin explicațiile mele ulterioare.

Prima relatare, aleasă dintr-o colecție bogată, provine de la un spirit masculin cu numele Thomas și a fost transmisă de el însuși prin mediumnitate în Zürich, în data de 7 martie 1962.[5]

Conform celor spuse de el, murise cam cu cincizeci de ani în urmă; deși crezuse în Dumnezeu, nu-și făcuse gânduri despre lumea de dincolo. „Nu știam: se va termina totul după moarte sau va mai exista totuși ceva? Nu m-am gândit la asta în mod deosebit, ci pur și simplu mi-am trăit viața." El își mai amintea bine propria moarte. „Am fost bolnav un timp. Apoi, când mă apropiam de sfârșit, eram prea slab, nu mai mâncam, nu mai puteam vorbi, eram prea obosit. Îi auzeam încă pe oameni vorbind în jurul meu, ca din depărtare, însă nu le

mai puteam acorda atenţie. Pentru că vedeam cu totul alte lucruri. Însă nu-mi era clar: oare visam ceea ce tocmai trăiam sau oare era realitate? Pentru că îi vedeam în depărtare pe părinţii mei [răposaţi], cum îmi veneau în întâmpinare. Erau însoţiţi de câteva rude care intraseră înaintea mea în lumea spirituală. Dar s-au oprit destul de departe de mine şi-mi făceau semn cu mâna. I-am văzut foarte clar, dar eram prea slab şi faţă de ei, ca să le fi putut spune: ‚Vin la voi' sau: ‚Veniţi la mine!' Dar apoi auzeam imediat şi şuşoteala rudelor mele care stăteau în jurul meu. Astfel, nu-mi puteam îndrepta atenţia complet nici spre unii, nici spre alţii."

„Apoi am experimentat şi perceput o fiinţă. Plutea deasupra patului meu şi a început să se ocupe de mine, dar nu ştiam ce urma să se întâmple cu mine. Creatura care plutea deasupra mea şi-a trecut mâinile peste capul meu, dar şi peste pătură în sus şi în jos. Îmi doream atât de mult să-mi întind spre ea mâinile, pentru că aveam senzaţia că ar putea să-mi facă doar bine. Dar nu aveam forţa să fac nici asta. Şi apoi m-a cuprins din nou un gol."

„Dar atunci s-au apropiat din ce în ce mai mult de mine părinţii mei [răposaţi] şi i-am văzut clar stând în faţa mea, în timp ce acea siluetă plutea mai departe deasupra mea. Curând am văzut o a doua creatură care se ocupa şi ea de mine. Şi-au trecut mâinile atâta timp peste mine, până când le-am putut întinde mâinile mele [spirituale] şi, aş spune, m-am împărţit. Fiinţele mi-au atras imediat atenţia: ‚Acum ai murit; acolo zace corpul tău pământesc, uită-te la el.'"

„Atunci am auzit oamenii din jurul meu spunând: ‚Acum a murit.' Am mai plutit puţin în cameră încoace şi încolo cu cele două fiinţe, iar apoi m-au tras cu ele. Părinţii mei dispăruseră, nu i-am mai văzut. Mă

simțeam amețit. Nu m-am putut lămuri deloc unde mă aflam. Am fost dus din camera mea ca de o rafală de vânt, și dintr-o dată m-am aflat într-o lume nouă. Mi s-a spus: ‚Aceasta este lumea de dincolo, fiecare vine aici.' Și aceste două creaturi, care m-au ajutat să ies din corpul pământesc, și-au luat rămas bun de la mine, spunând: ‚Ne-am îndeplinit sarcina la tine.'"

„Nu-i cunoșteam, dar am dat aprobator din cap. Dar apoi, dintr-o dată, tatăl și mama s-au aflat în fața mea și mi-au dat mâna. Au venit însă și alte ființe, iar părinții mei au fost conduși repede din nou altundeva. Așa stăteam eu ca un străin în acest mediu nou. Pe de o parte mă simțeam obosit, pe de altă parte eram curios să cunosc această lume nouă, de dincolo! ‚Deci totuși', m-am gândit în sinea mea, ‚trăim totuși mai departe!'"

„Mi-au trecut prin cap într-o clipă atâtea gânduri. Mi-am amintit de copilăria mea, de orele de religie. Mama îmi povestise despre îngerii din cer. Mai târziu am crezut că despre îngeri li se povestește doar așa copiilor. Dar acum am putut să experimentez cu adevărat: în această lume existau ființe numite îngeri, iar acum aceștia tocmai se ocupau de mine ... m-au condus într-o casă [din lumea spirituală]. Între timp, m-am uitat rapid în jur și, spre uimirea mea, a trebuit să constat că totul era atât de asemănător cu condițiile de pe Pământ. Aproape că nu-mi venea să cred, pentru că am crezut că ‚cerul' sau această altă lume, dacă există una, ar fi cu totul altfel. Am constatat că și aici am un corp cu care mă pot mișca. Merg, vorbesc, discut cu ceilalți. Mai aveam încă multe întrebări despre toate astea, dar eram prea obosit să mă preocup mai departe de ele. Am fost condus imediat în casa spirituală și mi s-a atribuit un loc unde puteam dormi. Mi s-a spus că aș putea să mă culc aici și să mă odihnesc; atâta timp cât aș avea senzația de oboseală, aș

putea dormi aici şi aş putea rămâne nestingherit. Mai târziu va trece cineva pe la mine şi se va ocupa de mine."

„De fapt îmi era totuna. Încă mai credeam că totul era doar un vis. Pur şi simplu nu-mi venea să cred că era realitatea ... Dar apoi m-a copleşit oboseala şi am dormit. Cât timp? Nu ştiu. Am fost trezit de voci puternice şi de zgomote. Dar eram singur în încăpere şi acum m-am simţit părăsit. M-am ridicat pentru că nu mai eram obosit şi m-am gândit: ‚Ţi-a prins bine somnul.'"

Las deoparte cele relatate de Thomas în continuare. Deocamdată reţinem doar că el confirmă foarte realist observaţiile garantului G. al dr. Renz despre procesul morţii. Nimeni nu moare singur. Fiinţe din lumea de dincolo ajută fiecare muribund la detaşarea sa de corpul pământesc. De asemenea, din relatare se poate intui, că fiecare om are ‚dincolo' propria sa experienţă, care pare să depindă de cursul vieţii de pe Pământ.

7

ŞI a doua relatare, din care prezint aici câteva extrase, conduce la recunoaşterea unor lucruri despre legitatea dintre existenţa pământească şi intrarea în lumea de dincolo. Această relatare fusese transmisă de asemenea în Zürich, în data de 5 aprilie 1967 şi provine de la un spirit care în timpul vieţii sale ca om a purtat numele de Frieda.[6]

„Nu ştiam că urma să mor. Nu mai puteam vorbi, dar îi puteam vedea şi recunoaşte pe toţi cei prezenţi. De asemenea, puteam auzi tot ce se vorbea [în cameră] şi puteam vedea mult mai multe decât de obicei. Şi anume, vedeam în afara camerei în care zăceam, vedeam în jur,

în toată casa. Mi se părea că nu mai existau pereți în casă. Vedeam ce se întâmpla în bucătărie, vedeam ce se întâmpla în camera alăturată; și auzeam și ce se vorbea. Desigur, mi s-a părut ciudat că vorbeau deja despre înmormântarea mea. Nu puteam vorbi, dar mi-ar fi plăcut atât de mult să o pot face."

„Dar apoi am văzut alte ființe, care-mi erau cu totul străine și mi s-a părut că ele ar veni dintr-o lume complet diferită. Le-am auzit și pe ele cum vorbeau între ele. Și ele vorbeau despre întoarcerea mea la Tatăl, iar una dintre ele a putut chiar să indice ora exactă când se va întâmpla asta. Auzeam totul, dar mă puteam doar mira, pentru că nici lor nu le puteam răspunde, la fel de puțin ca rudelor mele. În cameră se afla un ceas pe care puteam să-l văd fără să fi trebuit să mă ridic în pat. Așa că știam exact ora și puteam calcula cât timp va mai dura."

„După un timp, iar s-a lăsat un văl peste ochii mei, și atunci ființele străine s-au apropiat din nou de mine. M-am uitat la ceas. Dar așa cum am putut să constat, mai erau vreo trei ore. Așa alterna situația. O dată am putut să văd și să aud cum vorbeau rudele mele – și eram indignată de ceea ce auzeam. Dar asta nu m-a ajutat, pentru că nu aveam nicio putere să mă apăr. Apoi s-a întâmplat așa cum a spus [înainte] una dintre aceste ființe: ‚Data viitoare ne apropiem mai mult de ea.' Așa s-au apropiat ele de mine tot mai mult cu fiecare apariție a lor, iar acum mi-au apucat mâinile. Stăteau de ambele părți ale patului meu, iar una își ținea mâinile pe fruntea mea. Speram în sinea mea să mă însănătoșesc prin asta, pentru că pur și simplu nu voiam să cred că ar trebui să trec dincolo, deși ar fi trebuit să-mi fie clar. Pentru că aceste ființe care mă înconjurau veneau dintr-o altă

lume. Ele nu erau foarte omenești și totuși aveau ceva asemănător oamenilor.”

Dar am simțit un sentiment de ușurare când mi-au ținut mâinile, în timp ce altcineva își ținea mâinile peste fruntea mea. Apoi, alte ființe din apropiere își mișcau mâinile încoace și încolo peste corpul meu. Și în timp ce percepeam toate acestea, mă simțeam tot mai ușoară și, dintr-o dată, m-am aflat lângă aceste ființe și m-am văzut în același timp în pat. Eram de fapt destul de obosită și totul m-a impresionat foarte mult. Dar una dintre aceste ființe a arătat imediat la ceas și mi-a spus: ‚Ei, nu ți-am spus adevărul? Este exact ora prezisă. Te-am ajutat să te desparți de corp, te-am scos din el și ți-am ușurat plecarea din viața pământească.’”

„Acum voiau să mă conducă și au spus că vor părăsi cu mine această încăpere și că doresc să vorbească cu mine după aceea. Nu mai trebuia să dau ascultare vorbelor rudelor mele despre mine, despre moștenire, despre înmormântare și altele asemenea. Așa au părăsit ele cu mine casa; s-a întâmplat atât de repede, încât nu am putut percepe nimic din ce era la dreapta sau la stânga mea. Am ajuns brusc într-o lume străină mie, în fața unei case în care voiau să intre cu mine. Dar înainte mi-au spus: ‚Aceasta este casa în care vei trăi de acum. Tot restul aparține de trecut. Acum vrem să intrăm și să-ți evaluăm recolta.’”

„Oare ce voiau să spună prin această recoltă? Am început să mă gândesc. Dar ceea ce am văzut în jurul meu m-a uimit. Lumea în care mă aflam era atât de asemănătoare cu cea pe care o lăsasem în urmă, și totuși simțeam că sunt într-un loc complet diferit. Când m-am uitat uimită în jur, i-am văzut brusc pe părinții mei [decedați]. Veneau spre mine pentru că așteptaseră în această casă venirea mea. Dar nu doar părinții mei erau

acolo, am întâlnit aici și alte rude, precum și prieteni [răposați]. Mi-au dorit bun venit și mi-au urat noroc. Mama mi-a spus apoi șoptind: ‚Mai întâi se vorbește despre recoltă, ne vom vedea din nou după aceea.' Eu însă am rugat-o pe mama: ‚Rămâi cu mine, nu pleca, mi-e frică.' L-am rugat și pe tata: ‚Rămâi și tu cu mine, pentru că mă puteți ajuta, mă tem.'"

„Atunci am auzit o ființă străină mie, spunându-mi: ‚Ți-e frică? De ce și de cine ți-e frică?' I-am răspuns că pur și simplu mi-ar fi frică, totul ar fi atât de străin aici. Atunci, o altă ființă, complet necunoscută mie, mi-a spus: ‚Hai să vorbim acum despre recolta pe care ai adus-o.'"

„Voiau să vorbească despre recoltă? În zadar mi-am bătut capul, oare la ce s-ar referi ei. Oare vor să vorbească despre meritele din viața mea? Oare asta numeau ei recoltă? Păreau să-mi poată citi gândurile, pentru că unul dintre ei a spus: ‚Da, exact de asta este vorba, despre asta vorbim cu tine.'"

„Eram uimită de aspectul minunat al ființelor care mă însoțeau. Erau îmbrăcate atât de viu colorat și purtau bijuterii splendide care păreau să fie în mare parte țesute în hainele lor sau oarecum presate în ele. Nu am putut observa mai multe detalii în legătură cu ele. Capul și brațele lor erau împodobite cu cununi și brățări prețioase, care, la rândul lor, erau împodobite cu pietre prețioase magnifice. De asemenea, eram uluită de întreaga lor înfățișare – arătau atât de distinse și demne."

„Dar tot ce se întâmpla cu mine era cam incomod pentru mine. De aceea m-am speriat. Însă ele au spus: ‚Nu trebuie să-ți fie frică de noi.' Dar tocmai înfățișarea lor distinsă mă neliniștea, pentru că recunoscusem în ea o anumită putere pe care o dețineau. A trebuit să

presupun că ele ar fi o autoritate pentru mine în lumea nouă. M-am gândit repede la proprietatea mea pământească pe care o lăsasem în urmă. Apoi m-am uitat şi la mine, dar nu am putut constata nimic îmbucurător. Eram îmbrăcată cu o haină cenuşie care mă acoperea strâns de la gât până la podea. Nu puteam determina deloc despre ce tip de îmbrăcăminte era vorba. Dar îmi simţeam totuşi corpul, mâinile şi apoi m-am gândit, oare ce opţiuni aş avea pentru a-mi îmbunătăţi aspectul. Voiam să primesc o altă haină pentru că aceasta nu-mi plăcea."

„Dar apoi, una dintre fiinţe mi-a vorbit plină de zel, iar frica mea creştea tot mai mult. ‚Ce ai adus acasă?' a întrebat energic. Nu am ştiut ce să-i răspund. Ce am adus acasă? Nimic. Nici măcar o haină bună nu adusesem cu mine. Nu ştiam la ce se refereau si le-am replicat: ‚Dar a trebuit să las în urmă bunurile mele.' Ele mi-au răspuns: „Nu vorbim despre lucrurile efemere. Tot ce ai lăsat în urmă este sortit efemerităţii, astea nu ne interesează. Pe noi ne interesează ceea ce este nepieritor. Ai făcut lucrări bune? Despre această recoltă dorim să vorbim cu tine.'"

„Nu ştiam ce lucruri nepieritoare am făcut, nu ştiam ce să le răspund. ‚Am făcut şi lucrări bune', am spus în cele din urmă. Dar ele nu păreau să fie mulţumite. Asta mă stânjenea tot mai mult şi abia mai puteam vorbi. Pentru că păreau să devină din ce în ce mai energice în întrebarea lor ce anume aş fi adus cu mine. Nu ştiam ce să le răspund. Dar în timp ce eram atât de disperată, a apărut dintr-o dată o fiinţă şi când am văzut-o, mi-am dat seama imediat: aceasta era binevoitoare faţă de mine. Avea un zâmbet pe buze şi a ridicat imediat mâna ca semn, ca ceilalţi să se liniştească o vreme. Şi fiinţa preafrumoasă s-a plasat lângă mine, iar eu am răsuflat

ușurată. Da, chiar am răsuflat ușurată. Pentru că mă simțeam mult mai liberă acum – în sfârșit, în sfârșit primisem ajutor, în sfârșit mă susținea cineva. Deodată m-am simțit ocrotită în prezența acestei ființe care mi se alăturase."

„Acum, această ființă frumoasă a început să povestească despre viața mea. A vorbit despre greșelile mele și despre faptele mele bune, despre meritele mele, și se părea că această ființă binevoitoare voia să vorbească mai puțin despre greșelile mele și mai curând despre faptele bune. Astfel că am putut constata repede: prin ea primisem un apărător. Din când în când obiecta câte unul; dar această ființă a continuat să vorbească și părea să preia conducerea. Apoi, ceilalți, care mă hărțuiseră anterior și mă întrebaseră despre recolta mea, s-au înmuiat brusc, iar chipurile lor au devenit mai împăcate în ceea ce mă privea. Ce surpriză, ce bucurie pentru mine! Frica mă părăsea din ce în ce mai mult. Nu m-au mai întrebat nimic. Acum, ceilalți vorbeau doar cu apărătorul meu – așa îl numesc – despre mine și despre viața mea, iar discuția a continuat."

„Apoi, mi s-a părut că au căzut de acord în privința viitorului meu. Nu am mai fost capabilă să le urmăresc vorbele. Pe atunci nu înțelegeam încă nimic despre ordinea spirituală și legile ei. Tot ce auzeam îmi era străin – totul legat de repararea greșelilor, de reîncarnare, de karma, de purificare și asemenea lucruri. Nu aș fi putut să le dau nicio replică și, din precauție, am tăcut. Așa că a vorbit apărătorul meu pentru mine."

„În cele din urmă, ceilalți ne-au părăsit. Așa că eram acum acolo singură cu apărătorul meu, am îngenuncheat în fața lui mulțumindu-i și i-am sărutat mâinile pentru că m-a ajutat. Iar această ființă divină stătea plină de iubire în fața mea, m-a ridicat, m-a încurajat și m-a

consolat, spunând: ‚Ai făcut multe greşeli în viaţa ta, iar recolta ta nu este deosebit de mare. Vei avea multe de recuperat.' Spiritul mi-a vorbit plin de iubire şi m-a avertizat să fiu foarte ascultătoare de acum înainte. Voiau să-mi lase un anumit timp de acomodare; între timp m-aş putea odihni, aş putea dormi, dar şi să descopăr mediul care mă înconjura. De asemenea, i-aş putea contacta pe alţii care se află în apropierea mea, fraţi şi surori în spirit cu care va trebui să trăiesc împreună în viitor. El a menţionat încă o posibilitate: m-aş putea întoarce în casa mea pământească dacă aş dori, dar nu ar fi deloc recomandabil. Căci, revenind la locul vieţii pământeşti, aş încetini propria mea ascensiune. Acum a făcut pentru mine ceea ce i s-a permis să facă în calitate de înger mijlocitor. Toţi cei care se întorc primesc un astfel de sprijin dacă viaţa lor umană nu a fost prea împovărată de fapte rele."

„Deci fusesem norocoasă să-l am pe acest înger mijlocitor şi desigur că eram foarte interesată să fac cunoştinţă cu această lume nouă. Apărătorul meu şi-a luat rămas bun şi mi-a promis că va trece din când în când pe la mine. Atunci am ştiut: am murit cu adevărat şi trăiesc într-o lume complet diferită. Am lăsat în urmă lumii corpul meu pământesc. De fapt, eram mai puţin interesată de această lume nouă decât de ceea ce făcuseră rudele mele [pe Pământ] după moartea mea. Şi m-am gândit: dacă, aşa cum mi s-a spus, am ocazia să mă întorc, vreau să profit de această ocazie. Voi putea petrece mai târziu destul timp în această lume nouă. Nu am putut rezista ispitei şi am urmat impulsul."

8

ÎNTRERUP aici relatarea ‚Friedei', care este din mai multe puncte de vedere relevantă. Oricum, ea conţine atât de multe lucruri neaşteptate, încât un cititor încă nefamiliarizat cu lumea de dincolo s-ar putea să o dezaprobe. Aceste lucruri sunt atât de incredibile şi de diferite de felul în care omul îşi închipuie cealaltă lume – în cazul în care crede în ea şi şi-o închipuie. Tărâmurile în care intră omul ‚normal' la separarea de această lume, sunt în mod evident atât de asemănătoare cu cele pământeşti, încât deja din acest motiv apar dubii foarte mari, ba chiar repulsii. Temerile sunt legitime şi de aceea va fi necesar să analizăm toate aceste întrebări – vedeți în acest sens mai ales capitolul 16.

În momentul de față, însă, prima posibilă obiecție care trebuie examinată și infirmată este aceea că mesajele comunicate nu ar proveni de la spirite care fuseseră oameni. Simpla posibilitate a mesajelor de dincolo conduce în mod natural la obiecții. De aceea, cititorul care nu a putut încă să câștige experiențe în acest domeniu, are dreptul să știe care este mediumnitatea care le permite spiritelor să se reveleze oamenilor. Mesajele precum cele pe care le-am citat au doar atunci putere de dovadă, dacă există mai întâi claritate privind procesul revelării mediumnice.

Există diferite moduri prin care oamenii pot intra în contact cu lumea de dincolo.

*

O primă cale, care ar putea fi numită clarscriere, constă din faptul că o ființă de dincolo folosește cu consimțământul interior al mediumului în cauză mâna

acestuia și astfel își pune pe hârtie gândurile, de care persoana însăși înainte habar nu avea. Uneori mesajul către clarscriitor este inspirațional, adică îi sunt insuflate gândurile, iar el le notează cuvânt cu cuvânt.

Dintre mesajele primite prin clarscriere care au căpătat o mare importanță pentru știința despre lumea de dincolo, fac parte printre altele mesajele primite de preotul George Vale Owen la Orford, Anglia, între 1913 și 1919.[7]

Preotul Owen a primit mesajele prin clarscriere inspirativă. În acest scop, după slujba zilnică de seară, se așeza în sacristie în hainele sale oficiale. Mama lui, care murise cu patru ani mai devreme, a fost prima care s-a prezentat în 1913, dar în colaborare cu un grup de prieteni spirituali. Așa cum relatează el însuși, la început preotul Owen nu a fost deloc încântat să primească astfel de mesaje. A avut nevoie de zece ani până când s-a convins de autenticitatea mesajelor de dincolo și de încă cincisprezece ani până când a putut să accepte, că mesajele pe care le primise erau valoroase și erau în voia lui Dumnezeu.

Modul în care își văd ‚mesagerii' sarcina, este descris într-un mesaj către pastorul Owen din 30 septembrie 1913: „Cu greu vă puteți imagina ce simțim atunci când venim pe Pământ în acest fel și ne conectăm mediumnic cu o ființă a cărei cale duce încă prin zone joase. Simțim că facem parte dintre cei deosebit de favorizați. Pentru că de îndată ce putem convinge oamenii, cât de mult le este dat în mâinile lor pentru a înălța întreaga umanitate, se pare că nu mai există limite pentru posibilitățile beneficului și luminosului. Desigur, noi singuri putem face doar puțin și trebuie să avem răbdare până când oamenii

cooperează cu noi, neînfricat, ca și tine, în certitudinea că niciun rău nu poate veni asupra celor care Îl iubesc și-L slujesc pe Tatăl prin Fiul Său, Domnul și stăpânul nostru. Pentru a-i ajuta pe cei care încă se îndoiesc de noi și de misiunea și mesajul nostru, doresc să subliniez că nu părăsim cu atâta ușurință minunata noastră patrie spirituală pentru a ne cufunda în negurile care învăluie sfera Pământului. Dar avem o misiune, o sarcină care trebuie preluată; ne face bucuroși și fericiți să contribuim la împlinirea ei."

În vremea noastră, au devenit celebre ‚scrisorile' pe care Roland de Jouvenel, care a murit în data de 2 mai 1946 la Paris la vârsta de paisprezece ani, le-a scris mamei sale, Marcelle de Jouvenel, cu propria ei mână. Aș dori să intru în detalii la aceste scrisori din cauza forței lor doveditoare ridicate. Mama, neconsolată din cauza morții singurului ei copil, a publicat ‚scrisorile' lui Roland în cinci volume, ultimul la Paris și Geneva în 1968. Primele două au fost publicate și în limba germană, într-un singur volum, sub titlul „Einklang der Welten" [„Armonia lumilor"].[8]

Semnificativ pentru evaluarea acestei lucrări este faptul că introducerea a fost scrisă de Gabriel Marcel, un important filozof francez (decedat în 1973). Gabriel Marcel a primit Premiul Erasmus în 1969 împreună cu filozoful și cercetătorul german în domeniul științelor naturii Carl Friedrich von Weizsäcker.

Savantul francez scrie în prefața sa din cartea „Einklang der Welten": „Cartea conține, dacă pot să spun așa, un fel de educație îngerească [a mamei prin fiul ei decedat]. Eu însumi i-am propus editorului titlul ‚Einklang der Welten' [‚Armonia lumilor']

deoarece această expresie apare în mesaje în cel puțin două locuri. Desigur, nu mă îndoiesc că mai mult de un cititor nerăbdător mi se adresează în gând și mă întreabă deschis, nu fără o anumită iritare: ‚Credeți în adevărul celor scrise în această carte?' La această întrebare nu se poate răspunde concludent. În primul rând trebuie să repet că, într-un anumit sens, ar trebui să pariem aici, iar eu nu ezit să o fac răspunzând afirmativ la întrebare." Gabriel Marcel încheie acest paragraf din prefața sa cu convingerea anticipativă că această carte va fi dată din mână în mână „ca o moștenire, ca un secret, ca o făclie."[9]

Marcelle de Jouvenel, mama lui Roland, relatează în introducerea ei la cartea „Einklang der Welten" cum s-a ajuns la scrierea ei.

„Ideea de a lăsa o mână să scrie fără ca propria mea gândire să ia parte la ea, nu a venit de la mine", spune ea, „ci de la o prietenă, mama unuia dintre colegii lui Roland. M-a vizitat adeseori și într-o zi mi-a mărturisit că sora ei a primit astfel de mesaje după moartea mamei lor. Acest lucru mi s-a părut absurd; credeam că acesta este ocultism aplicat, pe care îl detestam și care mă înspăimânta. Dar prietena menționată mă suna aproape în fiecare dimineață și mă întreba: ‚Ați încercat deja să scrieți?' Timp de mai bine de o lună am rezistat, sau mai bine zis, m-am împotrivit să mă las consolată dintr-o sursă care mi se părea atât de dubioasă. Până când în final, într-o seară, iritată de insistența persistentă a prietenei, am luat în sfârșit un creion. Mâna mea a început să tremure violent și dintr-o dată, în total contrast cu propriul meu scris de mână, a început să scrie cu linii mari, înclinate. Am fost uimită, dar încă nu eram convinsă și cu siguranță nu aș fi continuat, dacă tot ce mi-a spus Roland nu s-ar fi adeverit exact așa a doua

zi. De atunci, mi s-au prezis atâtea lucruri, pe care apoi le-am putut verifica sau dovedi că sunt adevărate, încât nu m-am mai oprit din scris."

Mesajele lui Roland de Jouvenel fac parte dintre cele mai frumoase și consolatoare mărturii împărtășite acelor oameni, care caută mesaje transmise prin clarscriere. Trebuie să mă limitez aici la a cita câteva fragmente din primele mesaje ale lui Roland din perioada de început (1946 și 1947).

„Ascultă-mă, doresc să-ți spun cum îmi merge. E mai bine aici decât pe Pământ, e cald, nimic nu seamănă cu ceea ce știi tu. Aici sunt îngeri, am un prieten, el este înalt, locuiesc într-un turn; și tu ai deja acolo locul tău, mă ocup de toate pregătirile. Așa cum împodobești fotografiile mele cu flori, tot așa îți pregătesc și eu viitoarea ta locuință. Pentru tot ce fac pentru noi cei ce trăiesc pe Pământ, noi le dăruim în schimb în cer altceva ca răspuns."

„Aici nu e gălăgie, ci doar sunete melodice. Dacă aș putea să-ți arăt în curând această lume feerică!"

„Tot ce oamenii au obținut prin eforturi [pe Pământ], le este util aici. Din păcate, bătrânii au adesea nevoie de atât de mult timp pentru a se elibera de obișnuințele rele. [...] Nimic josnic nu poate trece pragul porților noastre."

„Ți-am spus ieri că-ți voi relata despre mine. Am crescut. Nu trebuie să crezi că totul este complet diferit aici decât pe Pământ: scara valorilor este aceeași ca la voi."

„Viața nu este deloc ceea ce îți imaginezi tu că ar fi ea. Pe Pământ nu se trăiește cu adevărat, deoarece ‚carnea' împiedică orice evoluție. Această carne acționează ca plumbul în efortul nostru de a ajunge mai sus."

„Uneori mi-aș dori să vii deja curând, dar asta nu depinde de mine. Noi doi putem realiza o mare lucrare pentru cei care trăiesc [pe Pământ]. Spune-le să creadă – să creadă în Dumnezeu, în învierea morților."

„B. [tatăl lui Roland] are dreptate să-l iubească pe Bach. Muzica lui Bach este înrudită cu minunile lumii noastre, fiind în armonie cu cerul."

„Întotdeauna ai impresia că nu aș avea ce să-ți spun. Și totuși voi veni și voi vorbi cu tine în fiecare seară până la moartea ta."

„Ai din nou îndoieli pentru că mă folosesc de felul vostru de a vorbi și uneori menționez lucruri care se întâmplă și la voi. Dar trebuie să știi: o viață o urmează pe cealaltă, una se revarsă în cealaltă, înșirate ca mărgelele unor mătănii. Eu am existat deja înaintea acestui Pământ. Apoi a venit trecerea mea pe la voi, care a fost doar de scurtă durată, dar binecuvântată din cauza ta. Mă voi folosi de tine pentru a dezvălui adevăruri ascunse. Ai curaj și pregătește-te bine!"

„Au trecut deja două zile de când nu ai venit să mă asculți și nu-mi place asta. Când eram încă pe Pământ, n-ai fi lăsat să treacă două zile fără să vorbești cu mine. Desigur, pentru tine acest gen de conversație este cam abstract: nu mă auzi, nu mă vezi, și cu greu poți deosebi dacă gândurile tale vin de la tine însăți sau dacă ele-ți sunt date de o voință mai înaltă."

„Dar de unde vine această abundență de reflecții pure în tine? ‚Din subconștient', vor pretinde cei care se îndoiesc. Dar de ce ar trebui să aibă ei mai degrabă dreptate decât mine, care îți spun: ‚Mamă, fiul tău este cel care îți dictează tot ce notezi tu'?"[10]

Modul în care are loc scrisul în timpul clarscrierii variază foarte mult și depinde de mediumnitatea persoanei care scrie. Unei persoane îi sunt date

gândurile în timp ce se află în deplinătatea conştiinţei personale şi ea însăşi notează mesajul. Unei alte persoane îi este condusă mâna. O a treia persoană ştie doar că scrie, dar conţinutul textului notat îi este necunoscut.

Pianista Hella Zahrada, decedată în anul 1966 la Berlin, pe care am cunoscut-o personal, mi-a descris într-o scrisoare cum a experimentat procesul clarscrierii. A primit pe cale inspiraţională de la un poet de dincolo numit Ephides, poezii cu conţinut religios, care au fost tipărite în mai multe volume. Am întrebat-o cum are loc această inspiraţie şi am primit un răspuns detaliat în data de 26 decembrie 1956, pe care îl redau aici puţin prescurtat.

„Doriţi să ştiţi cum are loc acest proces. De aceea, cel mai bine este să încep cu anul 1933, când am notat prima poezie, fără să fi scris înainte vreodată poezii. Ba nici măcar nu mi-a plăcut să citesc poezii. Am perceput vorbirea legată şi forma întotdeauna ca o constrângere şi iniţial am fost îngrozită să scriu o poezie, şi anume ca mediu, cu o mână îndrumată, cu litere care erau înşirate una după alta fără paragrafe, fără punctuaţie, astfel încât a trebuit să descifrez cuvintele ulterior şi să le separ unele de altele.”

„În cazul meu, scrierea mediumnică s-a dezvoltat cu o jumătate de an înainte de poezie, printr-o adevărată şcolarizare venită din lumea de dincolo. Deoarece sunt o persoană foarte vitală şi activă, nu m-am aşteptat să posed abilităţi mediumnice şi nici nu m-am străduit să le obţin. Dar când meditam, mâinile mele se mişcau – ca purtate – în curbe şi linii şi, din pură curiozitate, am luat odată o bucată de cărbune şi hârtie şi am privit cu interes cum mâna nesusţinută, care desena forme asemănătoare unei flori, părea că pluteşte deasupra

hârtiei, fără să obosească. Formele florale au devenit litere, mai târziu silabe, mereu întrerupte de forme florale sau, mai degrabă: trecând în forme florale; apoi cuvinte, apoi jumătăți de propoziție și mai târziu propoziții întregi. Am un volum plin de scrieri în proză care în privința conținutului sunt asemănătoare cu poeziile și apoi au fost înlocuite de poezii sau au alternat cu poezii. Dar în cazul prozei m-am simțit mult mai puțin implicată, mâna mea se mișca mecanic, atât de repede încât nici nu puteam gândi. La poezii, perceperea conținutului în timpul notării lor a fost atât de puternică încât mă simțeam curajoasă sau gata de luptă, tristă sau fericită, adesea complet contrar stării mele sufletești."

Doamna Hella Zahrada a continuat apoi: „Deja după câteva luni am început să aud poeziile ca o melodie, silabele ca tonuri întunecate sau deschise, fără să preiau sensul cuvintelor."

„Curând mi-am dat seama că nu era nevoie să notez imediat poezia, că ea rulează cumva înlăuntrul meu ca un disc, poezia revine tot mereu până când o notez – iar apoi discul tace. Acest lucru poate fi adesea foarte chinuitor, deși nu aud cuvintele niciodată tare, ci doar cam așa, cum uneori nu-ți mai iese din cap o melodie. Dar imaginați-vă cât de îngrozitor a fost când a trebuit să scriu bilanțuri în biroul de la Siemens-Schuckert în timpul războiului [1939-1945] pe mașina de scris cu car dublu și caractere minuscule, fără să fi putut șterge ceva – iar în timp ce mă asiguram ca marea statistică cu cifre colorate să fie corectă, auzeam înlăuntrul meu „Fii flacăra mistuită de jar" sau o altă poezie care nu se potrivea deloc cu ceea ce tocmai făceam. Atunci trebuie să notez poezia pentru a scăpa de ea."

9

O a doua cale pe care spiritele se pot exprima oamenilor, este prin intermediul unui medium vorbitor, care – în funcţie de gradul de mediumnitate – rosteşte în semitransă sau în stare trează gândurile insuflate.

Dovezi impresionante ale acestui proces oferă mişcarea religioasă a camisarzilor protestanţi, care au fost persecutaţi din motive religioase în Franţa la sfârşitul secolului 17 şi începutul secolului 18. În astfel de comunităţi, locul preoţilor alungaţi a fost preluat de persoane mediumnice din rândul protestanţilor credincioşi.

Un astfel de medium descrie transmiterea unei predici de serviciu divin prin următoarele cuvinte:

„Am simţit atunci întotdeauna o înălţare extraordinară spre Dumnezeu, şi susţin că nu am fost mituit sau amăgit de nimeni, nici condus de consideraţii lumeşti, ca să rostesc alte cuvinte decât cele date de însuşi spiritul sau de îngerul lui Dumnezeu, folosind instrumentele mele de vorbire. Doar lui îi las, aşadar, direcţionarea limbii mele în revelaţiile mele, străduindu-mă doar să-mi îndrept spiritul spre Dumnezeu şi să reţin cuvintele pe care le rosteşte gura mea. Ştiu că atunci o altă putere, superioară vorbeşte prin mine. Nu mă gândesc la asta şi nu ştiu dinainte ce voi spune. Prin urmare, cuvintele mele mi se par ca discursul altcuiva; dar îmi lasă o impresie profundă în spirit.”[11]

*

O a doua dovadă a mediumnităţii cu care ne ocupăm aici i-o datorez prietenului meu Alfons Fiechter. El a lucrat zeci de ani la o mare companie de asigurări din Zürich, deci, după cum se spune, a stat cu ambele picioare pe pământ. Cu toate acestea, el a deţinut harul

deosebit de a transmite pe cale orală gândurile inspiraționale primite din lumea de dincolo. La rugămintea mea, a descris tipul lui de semitransă într-o scrisoare din 5 iulie 1969:

„În cazul meu lucrurile funcționează astfel: Când știu că va trebui să vorbesc [în cadrul comunității], atunci îmi place să mă retrag pentru o jumătate de oră. Mă liniștesc, caut ca sufletul meu să fie netezit, ca un lac foarte liniștit, fără cea mai mică ondulare a apei. Dacă, așa cum se poate întâmpla uneori, nu am deloc timp sau doar puțin pentru concentrarea interioară, atunci ajung și câteva exerciții de respirație profundă pentru a restabili echilibrul sufletului. Înainte de a vorbi efectiv, rostesc o rugăminte și mă rog să vină acel spirit al adevărului pe care l-a promis Hristos. Apoi mulțumesc pentru îndeplinirea rugăminții mele, intru în sală și mă așez. În jurul meu este pace și liniște, pentru că în acest moment există această pace, acest calm în interiorul meu. Nu mă gândesc la nimic. M-am golit complet pentru lumea divină. Chiar și în timpul muzicii de început și al rugăciunii rostite, rămân complet ‚gol'."

„Apoi, lumea spirituală, adică spiritul care a venit, îmi dă semnul prezenței sale. Simt atunci o vibrație violentă în zona inimii, care apare de două sau trei ori la intervale foarte scurte. Apoi începe discursul, care debutează cu ‚Gott zum Gruß' [‚Salutare lui Dumnezeu']."

„Cuvintele curg oarecum prin mine. Este parțial similar cu învățarea pe de rost: ceea ce s-a învățat este pur și simplu prezent și poate fi reprodus. În cazul formei mele de mediumnitate, însă, nu există nimic la început, ci mai degrabă cuvintele sunt date de la caz la caz, pentru a fi repetate apoi. Aș putea la fel de bine să

tac și să ascult prelegerea în interiorul meu. Însă deoarece cuvintele sunt destinate ascultătorilor, îmi dau impulsul să vorbesc. Este ascultare și vorbire într-una, un flux care se oprește de îndată ce nu mai vin cuvinte, adică nu mi se mai insuflă nimic. Dintre cuvintele rostite, pe care eu le aud ca om, nu-mi rămâne totul în amintire, ci doar ceea ce este marcant. Datorită faptului că un spirit străin îmi pune cuvintele pe limbă, ca să spun așa, ele se întipăresc mai puțin în propria mea minte."

*

Darul clarauzirii propriu-zise diferă de această formă descrisă de inspirație (auditivă). În timp ce în cazurile descrise mai sus un spirit străin acționează printr-un medium uman, în cazul oamenilor clarauditori, propriul lor spirit este activ și aude. Harul clarauzirii, al clarsimțirii și clarvederii există în nenumărate grade, de la cel mai imperfect până la cel mai înalt nivel.[12]

Destul de dese sunt acele cazuri de manifestare mai simplă ale acestui har, în care oamenii au putut, de exemplu, să audă o avertizare a îngerului lor protector într-o situație importantă, sau în care o persoană a perceput prezența unei rude decedate.

Cele mai impresionante dovezi ale celui mai înalt nivel al acestei forme de mediumnitate le găsim în Biblie. Marii profeți și Iisus Hristos au văzut clar spiritele pe care Dumnezeu le-a trimis lor și au perceput prin clarauzire și prin clarsimțire ceea ce le-au spus ele. Așa, de exemplu, profetul Daniel descrie întâlnirea sa cu un înger superior al lui Dumnezeu cu următoarele cuvinte:

„În a douăzeci şi patra zi a lunii întâi, eram pe malul râului celui mare, care este Hidechel (Tigru). Am

ridicat ochii, m-am uitat şi iată că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de in şi încins la mijloc cu un brâu de aur din Ofir. Trupul lui era ca o piatră de crisolit, faţa îi strălucea ca fulgerul şi ochii îi erau nişte făclii de foc; dar braţele şi picioarele străluceau precum arama lustruită, şi glasul lui tuna ca vuietul unei mari mulţimi. Eu, Daniel, am văzut singur vedenia; dar oamenii care erau cu mine n-au văzut-o; totuşi au fost apucaţi de o mare spaimă şi au luat-o la fugă ca să se ascundă! Eu am rămas singur şi am văzut această mare vedenie. Puterile m-au lăsat, chipul mi s-a colorat, faţa mi s-a sluţit şi am pierdut orice vlagă. Am auzit sunetul cuvintelor lui; şi pe când auzeam sunetul cuvintelor lui, am căzut leşinat cu faţa la pământ. Şi iată că o mână m-a atins şi m-a aşezat tremurând pe genunchii şi mâinile mele. Apoi mi-a zis: ‚Daniele, om preaiubit şi scump, fii cu luare aminte la cuvintele pe care ţi le voi spune acum şi stai în picioare în locul unde eşti; căci acum am fost trimis la tine!'" (Daniel 10:4-11).

*

Aceste diverse mărturii fac ca procesele de inspirație, precum și claraudiența și clarviziunea să fie așa de clare pe cât este posibil față de persoanele neinițiate.

De îndată ce cineva ia în considerare realitatea incontestabilă a unor astfel de evenimente și le preia în propria conștiință, toate informațiile inițiale despre profeții Bibliei apar într-o lumină complet nouă. Fraze misterioase din Vechiul Testament precum „Cuvântul lui Dumnezeu a venit la profet" devin dintr-o dată transparente: un spirit al lui Dumnezeu a putut să-l

inspire pe profet pentru că acesta era mediumnic-claraudient.

Doar cercetarea științifică a mesajelor mediumnice din lumea spirituală poate face din nou general credibile declarațiile profeților Vechiului Testament. Doar un exemplu în acest sens. În Cartea lui Samuel (cartea 1, capitolul 9, versetul 15) se spune: „Dar, cu o zi mai înainte de venirea lui Saul, Domnul înştiinţase pe Samuel şi-i zisese:" Oare unde sunt astăzi oamenii care ar înțelege un astfel de mesaj? Dar de îndată ce admitem că un spirit, în numele lui Dumnezeu, i-a insuflat ceva profetului Samuel prin urechea sa interioară, nimic nu stă în calea recunoașterii fundamentale a cuvântului biblic menționat. Deoarece mesajele primite din lumea spirituală pe cale mediumnică sunt în zilele noastre o chestiune dovedită științific. Nici faptul că aceasta nu este o întâmplare de zi cu zi nu schimbă acest lucru. Dar posibilitatea ei este de netăgăduit, respingerea ei fiind neștiințifică.

10

ÎN zilele noastre, cea mai importantă formă a mesajelor ce provin din lumea de dincolo este aceea, când un spirit vorbeşte direct printr-un medium care se află în transă profundă. Cum să înţelegem acest proces misterios?

După cum s-a explicat deja în capitolul 3, spiritul omului (corpul spiritual şi sufletul) este încorporat în corpul pământesc. Spiritul este legat de corpul pământesc prin ‚coarda de argint' deja menționată și este capabil să se detaşeze temporar de corp în timpul vieții unei persoane, de exemplu în timpul somnului.

Aşa-numitul „somn mediumnic” diferă de această detaşare în timpul somnului. Aceasta înseamnă următoarele: există sporadic oameni cu capacitatea extraordinară de a permite spiritului lor să-şi părăsească temporar corpul, astfel încât, cu consimţământul lor, un spirit străin să poată lua temporar în stăpânire corpul lor şi astfel să fie capabil să le vorbească oamenilor.

Între timp, spiritul unui astfel de medium de transă profundă este conectat cu propriul său corp prin ‚coarda de argint', prin acel ‚fir al vieţii' pe care numai moartea îl poate tăia. În timpul transei profunde, ochii fizici ai mediumului sunt întotdeauna închişi; dar, după cum s-a observat adesea, spiritul care vorbeşte prin intermediul mediumului este capabil să vadă cu propriii ochi spirituali oamenii cărora le vorbeşte. La sfârşitul prelegerii, spiritul mediumului revine în corpul său prin ‚coarda de argint'. După trezire, nu ştie nimic despre ceea ce spiritul străin a spus prin el. Când are de-a face cu lumea spirituală bună, persoana se simte împrospătată şi odihnită, ca după un somn fortifiant, deoarece forţa fluidică care i-a fost temporar luată mediumului, aşa-numitul od [= forţă vitală atotpătrunzătoare], este returnată mediumului de către lumea spirituală într-o formă mai pură.

Cine nu a experimentat niciodată personal aşa ceva, va simţi spontan că apar în el îndoieli şi îngrijorări. Înţeleg foarte bine acest lucru – nu mi-a mers nici mie altfel la început. Numai că, pe baza multor ani de observare directă şi prin experienţă personală, pot confirma faptele descrise ca fiind adevărate şi reale.

Experienţele şi observaţiile mele se referă îndeosebi la mediumul de transă profundă Beatrice Brunner (1910-1983). Din 1948 până la moartea ei, survenită în

1983, ea a acționat ca mediator al lumii spirituale superioare în cadrul Lojei Spirituale Zürich. În fiecare sâmbătă seara, la ora 20:00, ea a urcat în fața publicului pe podiumul din sala mare a Conservatorului de Muzică din Zürich. S-a așezat pe un scaun și s-a rugat în tăcere. Fără participarea exterioară a publicului, de îndată ce muzica clasică calmă, care a creat atmosfera, s-a terminat, mediumul Beatrice Brunner a intrat aproape pe neobservate într-o transă profundă, de recunoscut doar prin faptul că, cu gura închisă, brusc, aerul a fost inspirat puternic, iar partea superioară a corpului s-a încordat. Imediat după aceea, un spirit care pentru ascultătorii umani se numea Josef, a început cu un ‚Gott zum Gruß' [‚Salutare lui Dumnezeu']. În calitate de învățător spiritual al comunității menționate mai sus, spiritul Josef a susținut aproximativ o mie șapte sute de prelegeri din 1948 până în 1983, fiecare durând aproximativ o oră. Ele au fost înregistrate pe bandă audio și, începând cu sfârșitul anului 1977, simultan cu o cameră video și publicate continuu în revista „Geistige Welt" [„Lumea spirituală"] din 1948.

După terminarea prelegerii cu conţinut asemănător unei slujbe religioase, spiritul şi-a luat rămas bun cu aceeaşi salutare ca la începutul prelegerii lui, iar Beatrice Brunner s-a trezit pe loc printr-o expiraţie profundă. Mâinile ei, care cu puţin timp înainte încă mai erau ridicate şi gesticulau impresionant, au coborât treptat în poală; ea s-a uitat apoi de cele mai multe ori puţin în jur, nebătător la ochi, ca să se orienteze din nou. Pentru că Beatrice nu mai ştia nimic din tot ceea ce spiritul Josef vorbise prin ea publicului din marea sală, cu voce adesea ridicată, variată şi întotdeauna clar de auzit. Propriul ei spirit se aflase în timpul celor

cinci sferturi de oră altundeva; însă nici de acolo nu mai deţinea vreo amintire atunci când revenea la conştiinţa trează. Ca să afle ce se spusese prin gura ei, a trebuit să asculte mai întâi banda audio.

Aş vrea să admit faţă de acei cititori care au în continuare îndoieli şi dubii, că aici este vorba despre un eveniment cu totul extraordinar, neobişnuit mai ales în lumea noastră atât de materialistă. Cu toate acestea, acest eveniment este adevărul. Oricine caută adevărul, poate participa oricând la serviciile din cadrul GL Zürich (Lojei Spirituale Zürich), unde prelegerile înregistrate pe bandă magnetică sau video sunt redate astăzi. Cuvintele altora, oricât de elocvente ar fi ele, nu pot înlocui propria experienţă.

*

Dar, aşa cum se obiectează adesea, poate că prelegerile mediumului Beatrice Brunner nici nu provin de la un spirit, ci din propriul ei subconştient?

Această obiecţie este de înţeles – dar nu este solidă; de fapt, sincer şi din cele mai precise cunoştinţe dobândite prin observare de-a lungul numeroşilor ani, ea este pur şi simplu absurdă. Deşi Beatrice Brunner era înzestrată cu o mediumnitate foarte neobişnuită, mama a doi copii a fost o personalitate modestă în viaţa elveţiană de zi cu zi. Cine a avut ocazia să o cunoască mai bine, a admirat-o şi a iubit-o datorită calităţilor ei umane demne de a fi iubite, precum şi datorită serviciului ei altruist şi loial faţă de comunitate. Cu toate acestea, mesajele primite prin medierea ei din 1948 până în 1983 depăşesc nu numai toate posibilităţile conştiinţei treze a lui Beatrice Brunner în ceea ce priveşte amploarea, consecvenţa şi structura didactică, ci şi ale subconştientului ei. După cum arată o examinare critică a acestor mesaje, ele depăşesc

posibilitățile conștiente și inconștiente chiar și ale celei mai învățate persoane. Ca om de știință mărturisesc cu toată seriozitatea și accentuez, că aici este vorba despre mesaje dintr-o lume superioară. Ele sunt revelații din vremurile noastre, care provin de la mesageri divini.

Știu bine că această afirmație nu e ușor de crezut, dar mă voi strădui să o fac credibilă. Cititorul care se îndoiește se va întreba mai ales de ce astfel de mesaje din lumile superioare ar trebui să fi ajuns la noi oamenii, tocmai în Zürich. Deoarece există cu siguranță și altundeva mediumuri de transă profundă.

Într-adevăr. Cu toate acestea, este important să subliniem o legitate care guvernează la toate mesajele din lumea de dincolo – și această lume este alcătuită din nenumărate sfere, de la cele mai înalte până la cele mai joase. Această legitate este prea ușor trecută cu vederea. Totuși, ea este cea care determină relația dintre ‚emițător' și ‚receptor', între spiritul transmițător și mediumul pământesc. Mediumurile cu caracter slab – și din păcate ele sunt multe – atrag conform acestei legități spirite rătăcitoare, inferioare, ba chiar diabolice. Pentru că acesta este adevărul, au sens și rost atât aversiunea generală față de spiritismul popular cât și avertismentele bisericilor împotriva lui. Nu putem să atragem atenţia suficient de mult faţă de toate practicile oculte.

Dar nu ar trebui să sărim peste cal, condamnând toate legăturile cu lumea de dincolo. Pentru că și în zilele noastre este încă posibil un contact cu lumea divină, la fel ca în zilele Legământului Vechi și creștinismului timpuriu. Doar că un asemenea contact este doar atunci posibil, dacă mediumul aspiră cu toate puterile lui etice spre ceea ce este mai bun și mai înalt, în timp ce comunitatea în care acţionează își îndreaptă și ea în același timp gândurile în sus; astfel ea creează o vibraţie

religioasă de nivel înalt, care le face posibilă mesagerilor Domnului să se exprime. Ambele condiţii au fost îndeplinite în Loja Spirituală Zürich cu mediumul Beatrice Brunner. Cine a participat în timpul vieţii sale acolo la o slujbă religioasă, a trăit-o asemănător cum au ţinut-o odinioară primii creştini, pe timpul comunităţii originare.

11

PENTRU că ceea ce s-a întâmplat în zilele noastre la slujbele Lojei Spirituale Zürich cu Beatrice Brunner, a avut loc – repet asta – exact aşa şi în comunităţile creştinismului timpuriu. Nici atunci oamenii nu deţineau funcţia de predicator, ci spirite însărcinate de Hristos, care acţionau prin medii umane. Aşa cum de exemplu reiese din indicaţiile Apostolului Pavel către comunitatea din Corint (compară Prima Epistolă către Corinteni, capitolul 12), în creştinismul iniţial era de la sine înţeles că la slujbele religioase se exprimau spirite, şi anume prin membri ai comunităţii care erau calificaţi mediumnic. Participanţii la astfel de slujbe erau instruiţi şi obligaţi să aibă mare grijă, dacă spiritele care vorbeau prin mediumul în transă recunoşteau în mod expres că domnul lor este Hristos. De aceea le-a scris Pavel tesalonicenilor în Prima sa Epistolă (5:19-21): „Nu stingeţi Duhul. Nu dispreţuiţi profeţiile. Ci verificaţi toate lucrurile şi păstraţi ce este bun.” La fel a scris şi Ioan, ucenicul preferat al Domnului: „Preaiubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh; ci să cercetaţi duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu.” (Prima Epistolă a lui Ioan 4:1).

Aceste instrucţiuni au fost respectate strict în acele vremuri. În plus, în timpul acestor evenimente mediumnice îşi exercita funcţia un conducător spiritual al comunităţii. Particularitatea acestui conducător, care era comparabil ca rang cu un episcop, consta în abilitatea sa mediumnică. Aceasta îi dădea posibilitatea să recunoască şi să alunge un spirit inferior care pretindea că ar fi venit în numele lui Hristos. În zilele noastre însă, deoarece nu mai deţinem astfel de personalităţi de control în cadrul transmiterii mesajelor mediumnice, ‚demascarea' spiritelor inferioare este mult mai dificilă. Pentru că verificarea spiritelor impusă de Apostolul Ioan necesită oameni cu experienţă relevantă vastă. Doar asemenea persoane pot să realizeze cu siguranţă clarificarea indispensabilă, conform principiului: „După roadele lor îi veţi recunoaşte."

Deci în perioada creştinismului timpuriu au existat în mod clar contacte mediumnice cu lumea spirituală. Dar, pentru că exegeţilor moderni le este cu totul necunoscut o astfel de formă de slujbă religioasă, le sunt întotdeauna supărătoare indicaţiile amintite ale Apostolilor Pavel şi Ioan. Aceste indicaţii le sunt de neînţeles, incomode, ba chiar le repugnă. Astfel, nu ne miră că sunt greşite acele comentarii ştiinţifice, care privesc amănuntele descrise de Pavel în legătură cu activităţile mediumnice.

Exegeţii moderni au consumat deja şuvoaie de cerneală despre aşa-numita ‚vorbire în limbi' (glosolalie), cu rezultatul că totul pare şi mai întunecat ca înainte. Deşi procedura la care se referă Pavel este atât de simplă: apostolul vorbeşte despre faptul că la slujbele religioase, spiritele comunică uneori şi în limbi străine. Pentru ca asta să nu rămână pură senzaţie, ci să favorizeze slujba religioasă, Pavel a dat în prima sa Epistolă către corintieni (capitolul 14) indicaţii amănunţite în acest sens,

pe care, deoarece în zilele noastre sunt înțelese cu totul greşit, le repetăm aici pe scurt.

Dacă, aşa cum scrie Pavel, spiritele vorbesc în comunitate în limbi străine, să se admită asta doar ca „un semn pentru cei necredincioşi", adică pentru cei care se îndoiesc. Pentru că în momentul în care printr-un medium se vorbeşte o limbă pe care mediumul ca om nu o vorbeşte, acest proces este o dovadă şi pentru cei care se îndoiesc, că într-adevăr un spirit vorbeşte prin medium. Pentru comunitate însă, asemenea ‚semne' sunt doar atunci valoroase, dacă după aceea se şi traduce mesajul, fie de însuşi acel spirit, fie de un alt spirit care înţelege acea limbă străină. Conform lui Pavel, trebuie apreciate ca superioare acele mesaje, care sunt date în limba maternă a celor prezenţi, mesaje care le sunt „oamenilor spre zidire, sfătuire şi mângâiere". Apostolul defineşte asemenea mesaje mediumnice ţinute în limba maternă a celor prezenţi ca ‚profeție' sau ‚prorocire', pe când mesajele în limbi străine ca ‚vorbire în limbi'.

Deşi el, Pavel, ar deține harul ca prin el să vorbească spirite în limbi străine, asemenea mesaje nu ar fi folositoare în cadrul slujbei religioase, dacă ele nu ar fi şi traduse; într-un asemenea caz ar vrea să predice mai degrabă el cinci cuvinte cu propriile sale simţuri umane, decât să transmită zece mii de cuvinte într-o limbă străină. „Dacă e cineva care vorbeşte în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând; şi unul [un spirit] să tălmăcească." De asemenea, numărul spiritelor care vorbesc în limba maternă a celor prezenţi, să rămână limitat la două până la trei, pentru ca auditorii să aibă răgazul de a schimba idei despre cele auzite.

Pentru că, aşa cum completează Pavel: „Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor" (versul 32). Altfel

exprimat: spiritele care vorbesc, depind de mediumuri în măsura în care acestora le stă în putere interzicerea intrării unui spirit în corpul lor. Deoarece transa profundă începe numai atunci, când mediumul îşi dă acordul lăuntric. Pavel încheie atenţionările sale cu invitaţia la adresa comunităţilor creştine, să aibă mare grijă, ca la legăturile mediumnice cu lumea spirituală totul să se desfăşoare „în chip cuviincios şi cu rânduială"; „căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii".

12

TOATE aceste prezentări ale Apostolului Pavel, precum şi citatul din prima Epistolă a Apostolului Ioan despre legătura cu lumea spirituală, stau în conexiune nemijlocită şi indisolubilă cu făgăduinţa lui Hristos, că le va trimite alor săi, după întoarcerea Sa la Tatăl, ‚mângâietorul' sau ‚ajutorul' (paracletul). Apostolii nu se referă explicit la această făgăduinţă, deoarece pentru ei legătura era una firească.

Mulţi s-au întrebat, de ce oare nu a notat Iisus el însuşi învăţătura sa, pentru că astfel s-ar fi evitat nenumărate îndoieli şi erori. În mod cu totul vădit, Iisus a renunţat intenţionat să o facă. Conform planului şi voinţei Fiului Domnului, omenirea aflată în evoluţie urma să primească învăţătura spirituală potrivită stadiului ei de dezvoltare. Căci El însuşi le-a explicat ucenicilor săi în seara dinaintea morţii sale pe cruce: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta." (Ioan 16:12).

Hristos le-a fost exemplu în viaţă oamenilor, punând în practică propria Sa învăţătură. După întoarcerea Sa la Tatăl, oamenii urmau să primească prin mesagerii Săi,

prin ‚Duhul adevărului', conştientizări tot mai înalte. El le-a făgăduit asta explicit ucenicilor săi: „Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; şi anume Duhul adevărului, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăţa toate şi vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit [de la Mine] şi vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi." (Ioan 14:16-17 şi 26; 16:13-15.)

Făgăduinţa lui Hristos nu fusese valabilă doar în timpul comunităţii originare. Aşa cum spune el însuşi, ea este valabilă pentru toate vremurile, deci şi pentru zilele noastre. Făgăduinţa sa fusese curmată începând cu secolul IV doar de acei oameni, care au acaparat puterea în cadrul bisericii. Acei deţinători ai puterii au impus o excomunicare mortală tuturor celor care aveau legături cu lumea spirituală. Mii de oameni mediumnici fuseseră aruncaţi pe rug. Abia libertatea spirituală a omenirii secolului 19, care creştea pas cu pas, le-a făcut posibilă din nou mesagerilor spirituali trimişi de Hristos, să vorbească iar pe Pământ. În sfârşit se pot constitui din nou comunităţi creştine spirituale, în care după exemplul comunităţii originare, spirite divine le vorbesc oamenilor aflaţi în căutarea adevărului, acţionând din însărcinarea lui Hristos drept consolatori şi ajutoare.

În cadrul acestei evoluţii, trebuie amintit îndeosebi cercul care s-a format între cele două războaie mondiale în jurul pastorului Johannes Greber. Ca deschizător de drumuri noi în domeniul asistenţei sociale, Johannes Greber fusese ales în Reichstag (parlamentul Reichului)

în anul 1918. În timpul războiului, el organizase trimiterea a 14.000 de copii flămânzi în Olanda. După ce a părăsit în pace biserica sa, a emigrat în 1929 în S.U.A. Un rezultat de neuitat al acţiunii sale creştine spirituale sunt mesajele unui spirit superior, notate de el, pe care le-a publicat în New York în 1932 într-o carte, sub titlul: „Der Verkehr mit der Geisterwelt, seine Gesetze und sein Zweck – Selbsterlebnisse eines katholischen Geistlichen." [„Contactul cu lumea spirituală, legile şi ţelul ei – experienţele proprii ale unui preot catolic."] Preotul Greber a murit în anul 1944 în Teaneck.

Loja Spirituală Zürich îşi depăşeşte precursorii de departe în privinţa abundenţei mesajelor transmise continuu din 1948 până în 1983 şi în conştientizările primite în aceşti 35 de ani. Ea este însă la fel de informată de lumea spirituală superioară, în acelaşi sens şi spirit, ca odinioară cercul din jurul preotului Greber. Unul dintre spiritele conducătoare ale comunităţii din Zürich a făcut trimitere în iunie 1968 în mod expres la cartea lui Greber şi a confirmat adevărul mesajelor din ea.

De aceea, la expunerile mele ce vor urma, mă bazez parţial pe cartea lui Greber, însă în cea mai mare parte pe mesajele care au fost primite din lumea spirituală în Loja Spirituala Zürich prin mediumul Beatrice Brunner. Dintre spiritele care au vorbit acolo, – ca învăţător al comunităţii – l-am amintit deja pe spiritul Josef (în capitolul 10). La sfârşitul cărţii se va relata amănunţit despre sarcina sa. În afara lui, au vorbit regulat în cadrul comunităţii şi alte spirite. Mesajele acestora alcătuiesc prin diversitatea lor o bogăţie spirituală extrem de vastă. Din ea voi alege în cele ce urmează câteva extrase, şi anume acele citate, care răspund la cele mai presante întrebări ale existenţei umane. Deşi în cadrul acestei cărţi se poate răspunde doar pe scurt la întrebările despre „de unde, încotro şi de ce"

ale vieţii noastre, cititorul va putea găsi în acest răspuns – sunt încrezător în această privinţă – acea ocrotire, după care tânjim în prezentul nostru zbuciumat şi sfâşiat.

13

SIGUR că mai mult de un singur cititor va ezita să aibă pur şi simplu încredere în aceste cuvinte promiţătoare, mai ales în cazul în care cutremurările epocii noastre le-au jefuit credinţa în Dumnezeu şi Hristos. Pot să înţeleg astfel de cititori foarte bine – doar şi mie mi s-a întâmplat acelaşi lucru pe vremuri. Prea neobişnuit şi de necrezut ni s-ar părea nouă, oamenilor de azi, că ar fi nevoie cu adevărat de un contact cu lumea spirituală divină ca să ni se dezvăluie adevărul. Oare ar fi şi azi imaginabil şi posibil, ca fiinţe îngereşti să le vorbească inteligibil oamenilor? Doar fuseseră trimise deja demult în împărăţia legendelor şi poveştilor. Oricum, oamenii nu mai cred în relatările biblice despre acţiunea îngerilor pe Pământ – chiar şi teologia explică, ele ar fi doar ‚mituri', şi se străduieşte cu mult zel să le ‚demitologizeze'. Cât de săraci am devenit! Adevărul este că îngeri şi spirite divine însărcinate de Dumnezeu şi de Hristos acţionează încă şi acum pe Pământ – numai că lipsa noastră de înţelegere îi amuţeşte.

Nu este uşor să înoţi împotriva curentului vremurilor. Cu toate acestea, ar trebuie să ne găsim curajul să o facem, din momentul în care ne dăm seama că acest curent se varsă în marea nihilismului şi a disperării. Am scris această carte, pentru că prin mesajele amintite mai sus am primit răspunsul la toate întrebările care ne chinuiesc azi. Răspunsul a fost vast şi clar. El a satisfăcut nu doar inima şi sufletul, ci şi raţiunea şi intelectul.

Răspunsul lumii spirituale a fost în totalitate lipsit de contradicţii, în ciuda varietăţii şi multilateralităţii lui extraordinare. Tocmai această coerenţă interioară a acestor răspunsuri garantează adevărul.

Înainte de a putea începe să redau pe scurt acest răspuns, trebuie mai întâi infirmată şi eliminată încă o obiecţie, care vrea să apară aproape întotdeauna şi cu tărie atunci când este vorba despre conexiunea cu lumea spirituală. Această obiecţie se referă la cuvântul biblic: „Să nu vă duceţi la cei ce cheamă duhurile morţilor!" (Leviticul 19:31).

Sigur că acest cuvânt biblic trebuie luat în serios – dar pentru a o face, trebuie să-l şi înţelegem corect. Deoarece întrebarea este: cine sunt ‚morţii' din Biblie? Cine a pătruns chiar şi doar puţin în studiul Bibliei, îşi dă seama clar, că ea nu se referă prin ‚morţi' pur şi simplu la răposaţi, ci la cei care s-au despărţit fundamental de Dumnezeu. Moise însuşi a spus energic în cuvintele sale de rămas-bun adresate poporului israelit (Deuteronomul 30:15-20): Dacă poporul israelit îi rămâne fidel lui Dumnezeu, alege prin asta viaţa; dacă însă alege separarea de El, atunci alege moartea. Nici Apostolul Pavel nu se referă la altceva în Epistola sa către Romani (6:23): „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Iisus Hristos, Domnul nostru."

Cea mai impresionantă dovadă în această privinţă o găsim în Evanghelie (Matei 8:21-22 şi Luca 9:59-60). Este vorba despre tânărul care era dispus să-l urmeze pe Iisus, înainte însă mai voia să-şi înmormânteze tatăl. Hristos i-a spus tânărului: „Vino după Mine şi lasă morţii să-şi îngroape morţii!" Prin asta i-a dat tânărului de înţeles: prin faptul că mă urmezi, alegi viaţa. Toţi acei oameni care refuză calea de întoarcere înapoi la Tatăl,

rămân în moarte, departe de Dumnezeu. Acestor ‚morţi' aparţin şi rudele tale, pentru că ei nu vin ca şi tine la mine; astfel, să-l înmormânteze ei pe mort – ‚morţii' să-l înmormânteze pe mortul lor.

Astfel, sensul pe care este bine să-l reţinem din citatul biblic amintit, din a treia carte a lui Moise (Levitic), este: nu ar trebui să întrebăm ‚spiritele moarte', deci spirite din împărăţia celor căzuţi de la Dumnezeu. Pentru că într-adevăr, legătura cu astfel de spirite din adâncuri înseamnă un pericol foarte mare pentru oamenii care aleg acest contact, uneori chiar ameninţător pentru viaţă.[13]

O asemenea acţiune duşmănoasă împotriva lui Dumnezeu este despărţită printr-un abis de acei oameni căutători care se străduiesc să primească sprijin şi învăţături din lumea spirituală – în acelaşi mod şi pe aceeaşi cale care fusese practicată de primii creştini. Această cale a fost apoi îngropată timp de secole. Abia vremurile noastre fac posibil să păşim pe această cale, pentru că pe lângă toate nenorocirile pe care le-a adus cu ea, le-a dăruit oamenilor mai multă libertate spirituală decât cea pe care o deţinuseră înainte.

14

ABIA începând cu acest capitol ne ocupăm definitiv de acele întrebări, care hotărăsc existenţa noastră umană. Toate cele descrise până acum au avut doar menirea de a face introducerea la răspunsul pe care ni-l dă lumea spirituală la aceste întrebări. La început a fost vorba despre dobândirea certitudinii în ceea ce priveşte faptul că trăim mai departe după moarte; apoi despre faptul că într-o lume de dincolo există cu adevărat fiinţe foarte diferite; iar la urmă am arătat că există posibilitatea de

contact cu spirite din lumea lui Dumnezeu şi a lui Hristos.

Nu ştiu dacă am reuşit să descriu aceste trei situaţii astfel încât cititorul care verifică critic să le poată socoti ca dovedite şi să le poată accepta. Poate că încă nu şi-a făcut o părere, spunându-şi: „Vreau să aud mai întâi ce anume îmi spune această lume a spiritelor privind soluţia întrebărilor mele despre viaţă."

Deci să ne ocupăm acum de asta.

*

Motivul şi sursa vieţii umane de pe Pământ este acea cădere de la Dumnezeu, care a avut loc în urmă cu miliarde de ani. Noi toţi cei care trăim pe această planetă suntem îngeri decăzuţi. Noi toţi am ţinut cu Lucifer şi am fost expulzaţi din lumea divină împreună cu el.

Omenirea de azi a pierdut aproape în întregime acest adevăr de bază. Generaţiile dinaintea noastră mai erau familiarizate cu el. Iniţial, el era descris amănunţit şi în Sfintele Scripturi, fiind apoi eliminate aproape în întregime. Versiunea de azi a Bibliei permite să apară adevărul căderii doar în puţine locuri; despre participarea noastră la ea nu mai este nicăieri vorba. Este vorba despre următoarele dovezi:

Hristos însuşi le-a spus ucenicilor săi, că el fusese martor ocular al căderii îngerilor: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer." (Luca 10:18). Apostolul Petru scrie în a doua sa Epistolă (2:4): „Căci n-a cruţat Dumnezeu nici pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în peşteri întunecate". Apostolul Iuda (nu Iuda Iscarioteanul), fratele lui Iacov şi deci ca acesta un frate al lui Iisus, scrie în Epistola sa către comunitate (versetul 6): „El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puşi în lanţuri veşnice, în întuneric, pe îngerii care nu şi-au

păstrat vrednicia, ci şi-au părăsit locuinţa." În fine, în Apocalipsa lui Ioan se află o descriere scurtă a căderii duşmanului său şi a susţinătorilor săi (12:7-9): „Şi în cer s-a făcut un război. Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Şi balaurul cu îngerii lui s-au luptat şi ei, dar n-au putut birui; şi locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit diavolul şi Satana, acela care înşeală întreaga lume, a fost aruncat pe Pământ; şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui."

Aceste citate din Biblie sunt considerate azi a fi simple legende, potrivite în cel mai bun caz ca motive pentru picturi ale vechilor maeştri. Cine i-ar acorda unui ‚dragon' adevăr istoric? Deşi expresia este doar o imagine, ea este aleasă nefericit pentru noi, cei de azi. Trebuie să admitem: cu astfel de descrieri, omul de azi nu mai poate face nimic. Iar că el însuşi ar fi fost implicat în cumplita dramă a căderii şi că existenţa sa actuală ca om ar fi consecinţa participării sale la cădere – această afirmaţie ar respinge-o cu hotărâre ca fiind absurdă. Şi totuşi, acesta este adevărul. Desigur, pentru a-l putea convinge, mersul evenimentelor trebuie explicat în context mai larg şi cu toate amănuntele. Mai ales, oare cum s-a putut ajunge în ‚cer' la o revoltă? De ce nu a înnăbuşit Atotputernicul în faşă căderea? De ce-i permite Răului să existe? Cine este de fapt Dumnezeu?

Acestea sunt întrebări presante, însă justificate. Ce răspuns ne dă la ele lumea spirituală?

Oricum şi-ar imagina omul că ar fi Dumnezeu, el ştie în adâncul inimii sale că rezultatul imaginaţiei sale are întotdeauna cumva trăsături umane.

Mesagerii lumilor superioare accentuează iar şi iar, că fiinţa lui Dumnezeu depăşeşte toate cuvintele şi imaginaţiile umane. Astfel, spiritul superior care i-a vorbit preotului Johannes Greber, a explicat: „Doar un

singur lucru poate fiecare dintre voi să găsească prin gândirea sa logică: că trebuie să existe ceva care este cauza întregii creaţii. Aşa cum nu ne putem imagina niciun ceas fără un ceasornicar, tot la fel nu ne putem imagina nici cel mai minunat şi exact ceas care există, şi anume ceasul lumii, fără un maestru măreţ care a creat acest ceas al lumii cu bilioane şi bilioane de roţi, care se potrivesc toate exact una în cealaltă şi se angrenează, funcţionând atât de punctual, încât puteţi să calculaţi deja azi care va fi poziţa fiecărei roţi din acest ceas după mii de ani."

„Îl numiţi Dumnezeu pe marele creator al ceasului lumii, care pentru un creier uman este inimaginabil. Deci, fiecare îşi poate da seama că trebuie să existe un Dumnezeu, şi numai nebunii îşi spun în inima lor: ‚Dumnezeu nu există' (Psalmul 14:1)."

„Dar esența lui Dumnezeu nu ţi-o pot explica şi nu-ţi pot numi nici cauza existenţei divine. Dacă aş încerca să o fac, ar fi ca şi cum ai încerca să-i explici unui copil de patru ani cum se calculează orbita unei stele. [...] Însă propria ta gândire ţi-L arată pe Dumnezeu ca pe un spirit atotsuperior cu voinţă, creator şi totul înţelept ordonator; îţi arată atotputernicia, înţelepciunea şi măreţia Sa, pe cât pot fi ele accesibile judecăţii umane."[14]

Prudent se străduiesc mesagerii divini să ne lase să intuim cel puţin conturul esenței lui Dumnezeu. „Voi experimentaţi minunăţia creaţiei divine, creşterea şi dezvoltarea, devenirea şi trecerea. Gândiţi-vă, câtă forţă infinită se află în Dumnezeu. El este numit creator şi El este creatorul tuturor legilor şi al vieții. În Dumnezeu este doar puritate, şi această puritate este o forţă vie, ea este pentru voi, oameni, – poate că pot să o exprim astfel – un foc viu. Dumnezeu dispune de o forţă creatoare atât de uriaşă. Însă, în acelaşi timp, Dumnezeu este iubirea

infinită, bunătatea infinită. El este – pot să spun doar aşa – înţelepciunea însăşi. În El se află înţelepciunea precum şi iubirea. Aşa cum am mai spus, nu pot să vi-L explic pe Dumnezeu în esenţa lui. Pot să-L numesc doar creatorul, bunul, iubitorul Tată al tuturor creaturilor."

„Deşi Dumnezeu are în El o forţă atât de infinită, totuşi Dumnezeu este o persoană şi are o formă. Să-L vadă pe El, înseamnă pentru fiinţele divine cea mai mare fericire. El este entitatea cea mai desăvârşită – învăluit într-un foc imens. Acest foc imens, această lumină infinită, această forţă incomensurabilă se află în jurul lui Dumnezeu. Lumina izbucneşte în toate direcţiile. El poate fi văzut, chipul Său, mâinile Sale. El se mişcă precum o splendoare unică. Dacă doreşte, Dumnezeu poate diminua această forţă imensă, acest foc, această lumină după voinţa Sa, şi anume atunci, când coboară puţin din înălţimea Sa la ai Săi."

„În Biblie scrie, ca omul să nu-şi facă chip cioplit despre Dumnezeu (Deuteronomul 5:8), şi este în ordine aşa. Dar unui spirit divin care Îl experimentează pe Dumnezeu, care trăieşte în apropierea Sa, îi este permis să-L descrie cu asemenea cuvinte care pot fi înţelese de oameni. Descrierea lui Dumnezeu, aşa cum o pot da eu, poate fi doar imperfectă, deoarece cuvintele oamenilor nu sunt capabile să exprime desăvârşirea. Oricât de frumoase şi convingătoare ar fi cuvintele pe care le folosesc eu, divinitatea nu poate fi redată în mod adecvat prin acestea. Dar puteţi totuşi să înţelegeţi din aceste cuvinte, că splendoarea, minunăţia, strălucirea lui Dumnezeu sunt atât de nedescris, atât de minunate, încât v-ar fi complet imposibil să vă uitaţi la această splendoare şi minunăţie."

„Doresc să revin încă o dată la personalitatea lui Dumnezeu, pentru că există totuşi oameni care nu vor să

accepte şi să înţeleagă că Dumnezeu este o persoană. Ei Îl numesc o forţă sau folosesc alte cuvinte pentru El. Dacă însă se spune, că ceva poate fi văzut şi experimentat, atunci acest ‚Ceva' trebuie să aibă formă şi contur!"[15]

Hristos însuşi ne-a învăţat, că Dumnezeu este Spirit (Ioan 4:24). Spiritul superior, care i-a vorbit preotului Johannes Greber, a explicat în amănunte creaţia divină: „Dumnezeu este spirit şi tot ce creează El este spirit. El a creat spirite după chipul Său într-un număr atât de incomensurabil, încât voi nu aveţi cifre pământeşti cu care le-aţi putea exprima, nici măcar cu aproximaţie."

„Dumnezeu nu a creat deodată lumea spirituală. Dumnezeu este marele creator, care creează după legi infinit de înţelepte din mic marele, din unitate multiplicitate, din mica sămânţă arborele cu bilioane de seminţe ce vor fi germenii noilor arbori. [...] În acelaşi mod a procedat Dumnezeu la creaţia sa spirituală. Toate legile pe care le vedeţi în lumile pământeşti, sunt prezente şi în lumea spirituală. Am indicat accentuat către acest fapt în mod repetat şi trebuie să subliniez din nou, pentru că asta este baza adevărului întregii cunoştinţe despre lumea cealaltă, indiferent dacă acceptaţi asta sau o respingeţi cu un zâmbet dispreţuitor ca incredibilă."

„Probabil că veţi dezaproba neîncrezători când spun, că acea lege a conexiunii masculinului cu femininul care este prezentă în toată natura pământească şi la toate vietăţile, este valabilă şi trebuie să fie valabilă în aceeaşi măsură şi în creaţia spirituală."[16] Desigur că această conexiune are loc în planul spiritelor altfel decât pe plan pământesc-material. Însă materia pământească nu suspendă legile spirituale, ci le lasă doar să devină eficace într-un mod adaptat materiei.

„Deci, aşa cum în creaţia pământească există fiinţe masculine şi feminine în cadrul tuturor genurilor şi

speciilor, tot aşa există şi în creaţia spirituală spirite masculine şi feminine. Numărul spiritelor masculine este acelaşi ca cel al spiritelor feminine. Conform legii spirituale, fiecărui spirit masculin îi este atribuit un spirit feminin. Ambele se potrivesc perfect şi-şi găsesc fericirea cea mai mare, personală, în faptul că se completează reciproc şi că lucrează împreună fidel la sarcina pe care le-a dat-o Dumnezeu."

„Asemenea perechi de spirite în care unul a fost creat pentru celălalt, se numesc duale. Asta înseamnă ‚doi care aparţin unul de celălalt'. ‚Aşijderea priveşte la toate lucrurile Celui Preaînalt; ele sunt perechi, perechi, una împotriva celeilalte.' (Cartea înţelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah 33:18). Acestea sunt mariajele care au fost săvârşite în cer. Doar Dumnezeu şi prima fiinţă creată de El, ‚fiul lui Dumnezeu', pe care voi îl numiţi Hristos, fac excepţie de la această lege a conexiunii masculinului cu femininul."[17] În Dumnezeu este principiul tată-şi-mamă, acesta fiind şi în Hristos.

Astfel, dacă toate fiinţele spirit sunt create de Dumnezeu, deci poartă în ele o scânteie divină care le garantează viaţă veşnică, se pune întrebarea, oare cum s-a putut ajunge la faptul că o parte a creaţiei Sale s-a revoltat împotriva Sa. Răspunsul este: deşi toate spiritele sunt create pure, ele totuşi nu sunt desăvârşite. Pura desăvârşire există doar la Dumnezeu. Creaturile Sale trebuie să aspire să devină desăvârşite. Ca cel mai preţios dar, Dumnezeu le-a dat libera voinţă. Cu această voinţă liberă trebuie să aspire la desăvârşire, să devină asemănătoare lui Dumnezeu în ce priveşte gândirea şi voinţa. Însă în această voinţă liberă este inclusă şi posibilitatea de a părăsi căile create de Dumnezeu. Astfel se spune deja în Sfânta Scriptură: „… n-are încredere

Dumnezeu nici în slujitorii Săi, dacă găseşte El greşeli chiar la îngerii Săi" (Iov 4:18).

Legile lui Dumnezeu nu ne obligă să le respectăm. Şi în zilele noastre încă putem păşi pe căile Domnului – sau le putem părăsi. Suntem liberi să ne revoltăm împotriva lui Dumnezeu – însă atunci trebuie să suportăm şi consecinţele. Iar noi ne-am revoltat. Trebuie să trăim azi pe Pământ, pentru că am participat la cădere. Cum s-a ajuns la ea?

15

CĂDEREA noastră de la Dumnezeu a constat în faptul că, ademeniţi de Lucifer, l-am trădat pe Hristos, care fusese învestit de Dumnezeu ca împărat al lumii spirituale.

„Christos este cel mai înalt spirit pe care Dumnezeu l-a putut crea în atotputernicia Sa. El este în totul cea mai desăvârşită creaţie făcută după chipul Său, în măsura în care un spirit creat poate să deţină desăvârşirea creatorului. De aceea îl numeşte Pavel pe drept ‚făcut după chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea' (în Epistola către Coloseni 1:15). Deci Hristos nu este Dumnezeu, aşa cum mulţi ne învaţă azi, ci fiul lui Dumnezeu' cea mai înaltă şi mai desăvârşită creaţie."[18]

Cu înţelegerea faptului că Hristos este cea mai înaltă creaţie a lui Dumnezeu, însă nu identic cu El, se dizolvă numeroase îndoieli şi obiecţii, care-l induc în eroare şi-l chinuiesc pe omul zilelor noastre. Hristos nu a spus niciodată, că el ar fi Dumnezeu. El s-a numit pe el însuşi întotdeauna fiul lui Dumnezeu. Deci Hristos nu este Dumnezeu, dar adevărul e, că el este împăratul întregii

lumi spirituale, învestit în această funcţie de Dumnezeu, aşa cum a mărturisit ca om: „„Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta. Dacă Împărăţia Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, Împărăţia Mea nu este de aici.' Atunci, Pilat i-a spus: ‚Atunci eşti un Împărat?' Iisus a răspuns: ‚Da, Eu sunt un Împărat.'" (Ioan 18:36-37.)

„Strălucirea pe care o răspândeşte Hristos este atât de uriaşă, încât doar acei îngeri, care au voie să fie tot timpul în jurul său, se pot uita la el şi pot suporta prezenţa sa, pentru că ei sunt obişnuiţi cu lumina sa. Hristos poate fi văzut şi de fiinţe spirituale cu rang mai mic, însă acestea trebuie să exerseze înainte în a-l privi. Deoarece Hristos este Soare, este strălucire şi splendoare. Corpul său spiritual emană forţă pură, od pur în flăcări aurii. Ca focul iese odul din fiinţa sa, din capul său. El este fiul lui Dumnezeu, născut din Dumnezeu, învăluit în splendoarea lui Dumnezeu. În lumea spirituală a lui Dumnezeu nu există încă o fiinţă, care se poate măsura cu Împăratul în ce priveşte frumuseţea, puterea şi splendoarea."[19]

„După Hristos s-au mai născut încă şase spirite [trei perechi duale], care sunt numite de asemenea ‚fii ai lui Dumnezeu', dar care îşi datorează existenţa în ce priveşte corpul ceresc, spiritual, primului fiu creat de Dumnezeu şi care nu se pot compara cu el în ceea ce priveşte măreţia, puterea şi splendoarea. Al doilea ‚fiu al lui Dumnezeu' a fost acela, pe care voi îl numiţi Lucifer - ‚Purtătorul de lumină', după Hristos cel mai înalt dintre fiinţele spirit create, care mai târziu a căzut de la Dumnezeu."[20] În continuare trebuie să-i amintim aici pe Gabriel, Mihail şi Rafael; despre ultimul se spune în Cartea lui Tobit (12:15): „Eu sunt Rafael, unul din cei şapte îngeri ai Domnului."

„În afara primului fiu creat de Dumnezeu, întreaga lume a spiritelor nu este o creaţie directă, nemijlocită a lui Dumnezeu, precum primul fiu, ci s-a născut prin primul fiu, căruia Dumnezeu i-a dat puterea de a crea."[21] Toate spiritele – deci şi noi – suntem ca spirite o creaţie divină, însă în ceea ce priveşte corpul nostru spiritual, suntem o creaţie a lui Hristos. De aceea a putut scrie Pavel în Epistola sa deja amintită, către Coloseni (1:16-17): „Pentru că prin El [Hristos] au fost create toate lucrurile care sunt în cer şi pe Pământ, cele văzute şi cele nevăzute. [...] Toate au fost făcute prin El şi pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, şi toate se ţin prin El."

Pentru a o exprima şi mai clar: noi, oamenii, le datorăm corpul pământesc strămoşilor noştri, lui Hristos corpul spiritual şi lui Dumnezeu spiritul. „Aşa cum oamenii şi-au primit doar corpul lor material de la primul strămoş omenesc, pe parcursul a numeroase generaţii, spiritul lor însă de fiecare dată – fără colaborarea procreatorilor – se uneşte cu corpul, tot aşa şi fiinţele cereşti îi datorează primului fiu al creaţiei, primului fiu al lui Dumnezeu doar corpul lor ceresc, în timp ce spiritul lor [scânteia divină], ce vine de la Dumnezeu, a fost unit de fiecare dată de El cu corpul ceresc. La fiinţele de dincolo, corpul este sub formă de spirit. Despre asta vă învaţă Pavel în prima sa Epistolă către Corintieni (15, 40 şi 44): ‚Tot aşa, sunt trupuri cereşti şi trupuri pământeşti. [...] Dacă există un trup material, atunci există şi un trup spiritual.' Spiritul primeşte formă prin ceea ce se numeşte ‚corp odic' [corp spiritual]." În spirit însuşi este o scânteie a lui Dumnezeu, şi ea străluceşte în funcţie de învelişul care o înglobează. „Deşi aceasta este doar o imagine, însă vouă, oamenilor, spiritualul nu vi se poate explica altfel decât în imagini imperfecte."[22]

„Aşa cum voi aveţi în creaţia pământească la vieţuitoare cele mai variate genuri şi specii, superioare şi inferioare, însă fiecare gen şi specie este în sine şi în sarcina pe care o îndeplineşte ceva desăvârşit, tot aşa au existat şi spiritele, pe care Dumnezeu le-a format în corpurile lor cereşti ca fiinţe individuale, într-o varietate minunată de genuri şi specii. [...] Lumea spirituală creată de Hristos, gândită ca o comunitate cu el, era unită într-un organism viu minunat, în care toate spiritele erau membre ale unei comunităţi spirituale, diferite în felul şi desăvârşirea lor. Tot aşa cum membrele unui corp pământesc, în ciuda diferenţei aspectului şi al sarcinii lor, formează împreună totuşi un întreg organic, în care niciun membru nu este de prisos şi niciun membru nu există de sine stătător, tot aşa formează şi creaţia spirituală un corp spiritual, cu Hristos drept cap şi cu restul lumii spirituale ca membre."[23] (Compară şi cu Epistola lui Pavel către Romani 12:4-6 şi cu Epistola lui Pavel către Coloseni 2:19.)

„Hristos înseamnă ‚cel miruit' – pe el l-a miruit Dumnezeu ca împărat al tuturor spiritelor. A fost proclamat în faţa tuturor că Hristos este cel care realizează voinţa lui Dumnezeu în numele Tatălui; de aceea trebuie să i se dea ascultare ca însuşi Tatălui, cu care el este unit pentru veşnicie."

„Legiunile cerului i-au jubilat împăratului lor şi i-au făgăduit solemn să asculte de el."[24]

Dar spiritele create de Dumnezeu nu erau silite să facă ceva. „Ceea ce făceau, se întâmpla din propria lor voinţă liberă. Toţi îi erau devotaţi lui Hristos ca împărat al lor şi ca guvernator al lui Dumnezeu şi prin asta ei erau devotaţi lui Dumnezeu însuşi. Exista o iubire puternică în cadrul acestei mari familii spirituale. Cârmuirea lui Hristos ca însărcinat al lui Dumnezeu nu era o tronare aşa

cum o face un suveran (pământesc), ci mai degrabă o ghidare ca o ocrotire frăţească”[25] – o conducere plină de iubire.

„Voinţa liberă, care le-a fost dăruită spiritelor ca cel mai preţios dar, le-a acordat desigur şi posibilitatea de a se împotrivi împăratului lor învestit de Dumnezeu.”[26] Până când s-a ajuns la această stare, trecuseră atâtea veacuri peste creaţia pură a lui Dumnezeu, că noi, oamenii, nici nu le putem exprima cu noţiunile noastre. „Nu pot să numesc câtă vreme a durat viaţa în această splendoare – nu există pentru asta criterii pământeşti. Hristos zăbovea mult timp la Tatăl, doar era la dreapta Sa, însă toate legiunile de îngeri se prezentau şi ele la Dumnezeu. Îşi cinsteau creatorul şi se înclinau în faţa împăratului. La vederea tuturor minunăţiilor divine de acolo, fericirea şi desfătarea îngerilor devenea chiar şi mai mare. Omul de azi nici nu poate avea habar despre ceea ce înseamnă beatitudine.”[27]

16

AICI trebuie să introduc un pasaj care este esențial pentru înțelegerea adecvată a ceea ce urmează. Este important să îndepărtăm un ‚motiv de disensiune’ foarte serios. Prin aceasta mă refer la acea inhibiție generală în gândire, deosebit de eficientă, pe care o întâlnește cineva care se angajează să relateze lucruri din lumea cealaltă. Și anume, descrierile spiritelor despre lumea lor, care sunt atât de uimitor de vii, de clare și, de asemenea, pline de o spațialitate atât de asemănătoare cu cea pământească, încât apar imediat cele mai puternice îndoieli cu privire la o lume de dincolo care ar fi așa. Asemenea obiecții s-ar putea să fi apărut unor

cititori deja în capitolele 6 și 7, în care spirite care înainte fuseseră oameni, au relatat despre experiențele lor de dincolo.

Emil Mattiesen s-a ocupat de aceste dificultăți de înțelegere în gândire privind lumea de dincolo într-o secțiune lungă a cărții sale.[28] Acest cercetător, după cum admite el însuși, a fost inițial înclinat să atribuie subconștientului mediumurilor descrierile lumii de dincolo din bogatele colecții de materiale din metapsihologie. Dar, în cele din urmă, tocmai numărul foarte mare de relatări care coincid l-a condus la convingerea că acele descrieri sunt adevărate.

Obiecțiile pot fi rezumate aproximativ după cum urmează: lumea de dincolo nu poate fi așa cum o descriu mesajele, deoarece prea multe lucruri din aceste descrieri amintesc de condițiile pământești. Lumea se așteaptă involuntar la o viață de apoi ‚complet diferită', ceva cumva ‚abstract' și departe de realitate. Aici este nevoie de o cu totul altă gândire. Emil Mattiesen subliniază pe bună dreptate: „Ce ne dă nouă oamenilor, într-o epocă a mașinilor, fără Dumnezeu, dreptul de a stabili în ce măsură lumea de dincolo ar trebui să semene cu tendințele de gândire pământească sau în ce direcție ar avea voie să se îndepărteze de ele?"

Pentru a face față realității celeilalte lumi, trebuie mai curând să trecem la un nou mod de gândire, atribuind fiecărui lucru pământesc o corespondență spirituală, un corespondent subtil. Pentru că tot ce este material, reprezintă doar imaginea condensată a unui arhetip spiritual. Tot ceea ce există pe Pământ și poate fi întâlnit fizic-material, fusese anterior prezent sub formă spirituală. Acest adevăr a dispărut complet din prezentul nostru, care se concentrează într-o măsură atât de mare pe material. Deoarece toți termenii noștri sunt preluați din

lumea materială, ne este dificil să ne schimbăm modul de gândire și să îi transferăm în cea spirituală.

Spiritele care ne învață sunt foarte conștiente de aceste dificultăți din gândirea noastră și ne explică tot mereu adevărul înțelegători. Ideea de bază pentru noi trebuie să fie, că tot ceea ce avem în lumea noastră pământească în formă materială, adică în formă materială grosieră, este prezent și în lumile spirituale și trebuie să fi fost acolo deja înainte, dar sub formă spirituală, subtilă.

„Nu știți nimic despre faptul că", așa ne spun spiritele[29], „și în sferele de dincolo există în formă spirituală tot ceea ce vedeți pe Pământul vostru sub formă materială. Acolo există făpturi, locuințe, râuri, copaci, tufișuri, flori, fructe, mâncare și băutură, aur și pietre prețioase, munți și văi, muzică și cântec, parfumuri, culori și sunete."

„Vei găsi afirmațiile mele confirmate în multe locuri din Sfânta Scriptură. În ea vi se descrie cetatea lui Dumnezeu cu zidurile și porțile ei, apele curgătoare și florile care cresc acolo și toate comorile care pot înveseli inima. Credeți că aceasta este doar o metaforă. Nu este o metaforă, ci realitate. Oare nu a spus Hristos însuși: ‚În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus: Eu Mă duc să vă pregătesc un loc?' (Ioan 14:2-3)? – Nu a spus Hristos în continuare: ‚... de acum încolo, nu voi mai bea din rodul viței, până în ziua când îl voi bea nou în Împărăția lui Dumnezeu' (Marcu 14:25)? – Și îngerul Rafael, nu îi spusese deja lui Tobit în Vechiul Testament: ‚Voi mă priveați [cum mănânc], dar eu nu mâncam nimic; ceea ce vedeați voi nu era decât vedenie [o mâncare invizibilă]' (Tobit 12:19)? – Mai mult decât atât, la profetul Ezechiel[30], în descrierea heruvimului căzut, nu este menționată în mod expres haina sa spirituală splendidă, împodobită cu aur și în care erau

țesute pietre prețioase, în care acel spirit superior a fost îmbrăcat înainte de căderea sa?"

În mod repetat, spiritele care transmit mesaje, răspund cu răbdare la îndoielile și obiecțiile pe care ascultătorii lor le ridică împotriva descrierilor lumii de dincolo. În data de 6 mai 1959, spiritul Josef a explicat cu privire la asta:[31]

„Dragi prieteni, atunci când am ocazia în tot acest timp să vă vorbesc iar și iar despre frumusețea sferelor cerești, întâmpin adesea dificultăți și o anumită lipsă de înțelegere, mai ales la noii ascultători. Ei își spun: ‚Pur și simplu nu pot să cred că cerul ar arăta așa.' Rareori își pot imagina cerul așa cum este el de fapt – plin de minunății. Dar mulți dintre voi au înțeles că un cer frumos nu poate consta dintr-un gol, ci mai degrabă că toate frumusețile pe care le deține Pământul au luat naștere mai întâi în sferele cerești și într-o splendoare mult mai mare, spirituală. Tot ce pot spune despre asta este: este cu adevărat minunat să ai voie să trăiești în această frumusețe și armonie cerească."

„Aș dori să menționez din nou câte miliarde de spirite fericite există care nu i-au fost niciodată infidele lui Dumnezeu. Vă puteți imagina viața acestor ființe îngerești într-un neant, într-un gol lipsit de culori? Oare ce cer ar fi acesta! Nu, frumusețea armonioasă în splendoarea culorilor, bucuria, pacea și minunăția conferă cerului caracterul său."

În data de 6 iulie 1960, spiritul Josef a comentat în detaliu obiecțiile și inhibițiile de gândire menționate mai sus.[32] „Oamenii au o idee complet greșită sau nu au nicio idee despre lumea cealaltă. Sau cred că intră într-un spațiu gol, în timp ce pe de altă parte vor să presupună că cerul este frumos. Dar ceva poate fi frumos doar dacă există o diversitate. Abia prin aceasta poate fi exprimată frumusețea. Ceea ce este existent trebuie să aibă și o

formă nobilă. Trebuie deci să fie prezente lucruri, obiecte, ca să se poată vorbi despre o frumusețe cerească. Dacă nu ar exista nimic, nu s-ar putea vorbi deloc despre o frumusețe. Ființele îngerești sunt îmbrăcate în haine colorate, minunate, chiar magnifice, pe care le pot schimba. Cele mai prețioase lucruri imaginabile există în cele mai înalte ceruri."

„De asemenea, poate că trebuie spus oamenilor și faptul că tot ceea ce este la voi, a fost mai întâi prezent în spiritual. Dacă nu ar fi fost mai întâi prezent în spiritual, nu ar putea exista, nu ar putea lua naștere la voi, pentru că în spiritual se află miezul fiecărei evoluții, posibilitatea de dezvoltare. Tot ceea ce creați voi este învelit în materie pământească. Este înconjurat de vibrația voastră, care a devenit atât de condensată în comparație cu vibrația noastră încât a căpătat această formă materială. De aceea trebuie mai întâi să vă imaginați toate lucrurile pământești în starea lor inițială, adică în starea lor spirituală. Ar trebui să vă gândiți: ‚De ce există acest scaun? De ce această pernă pe care șed? De ce aceste haine?' Trebuie să investigați originea acestui material și să vă întrebați în continuare: ‚Cum s-a format acest lemn? Doar a crescut din pământ și odată a fost plantată o sămânță pentru asta – de unde a venit această sămânță? Cine a dat binecuvântarea ca ea să prospere?'"

„Dumnezeu este cel care trebuie să dea binecuvântarea pentru asta. Pentru aceasta sunt necesare diversele schimbări, pentru care la rândul lor sunt necesare anotimpurile voastre. Influența lumii spirituale asupra condensării materiei pământești este, la rândul ei, legată de zonele în care locuiesc oamenii. Numai prin această influență este posibil ca oamenii să-și modeleze obiectele. Tot ceea ce aveți, am avut noi deja demult în împărăția spirituală. Nu există nimic la voi ce să nu avem noi

dincolo. Dar nu aveți voie să uitați: trăiți într-o lume a imperfecțiunii. Acest scaun sau cel mai frumos covor al vostru pe care vi-l puteți imagina, oricât de frumos ar fi pentru ochii voștri, este nedesăvârșit. Doar noi, cei din lumea spirituală, avem desăvârșitul. Ochii voștri nu pot vedea nimic desăvârșit."

„De aceea nu puteți înțelege desăvârșitul. Dar într-o zi, pe tărâmul spiritual, când veți ajunge la acele nivele, veți vedea, veți pricepe, veți înțelege desăvârșitul. Veți realiza că până și cel mai frumos lucru pe care îl posedă un om este doar o umbră a desăvârșitului pe care-l avem în împărăția spirituală. Cine așteaptă cu bucurie viața de dincolo, o poate face, pentru că va întâlni multe lucruri minunate. Dar toate lucrurile frumoase trebuie obținute printr-o viață orientată spre spiritual. Deoarece interesele lumii spirituale nu sunt cele ale oamenilor."

Spiritul Josef exprimase deja mai devreme în acest context:[33] „Știu bine că multor oameni – chiar și printre prietenii mei – le este greu să înțeleagă că în lumea spirituală există și pot fi trăite pe de o parte splendoarea și toată gloria împărăției divine, iar pe de altă parte, aceste chinuri mentale și alte chinuri în sferele joase. Cu cât un spirit se îndepărtează de Dumnezeu, cu atât materia devine mai densă și mai grea pentru el și de aceea materia este atât de grea pentru el în întuneric. Și există și focul spiritual care mistuie și doare. Deja Hristos v-a vorbit despre chinurile, plânsul și scrâșnetul dinților unor asemenea spirite (Matei 13:42). De asemenea, în aceste sfere joase există apă, stânci, râpe și murdărie îngrozitoare. Materia acelor lumi, deși nu este materială conform conceptelor voastre, este foarte densă pentru spiritele de acolo și înconjoară ființa lor întunecată într-o manieră grea și opresivă. Cu cât sunt ele mai departe de Dumnezeu, cu atât - conform legității - totul este mai

mucegăit, mai împuțit și mai oribil în jurul lor. Dar cu cât ființele se apropie de Dumnezeu, cu atât totul în jurul lor devine mai luminos și mai minunat, cu atât materia spirituală din jurul lor devine mai fină. Voi aveți aur și pietre prețioase; ele sunt de materialitate grosieră în lumea voastră. Aurul spiritual, pietrele prețioase spirituale au o strălucire mult mai minunată. Ceea ce posedați voi, este nedesăvârșit. Pe când în înălțimile lumii divine se găsește desăvârșitul – cele mai frumoase lucruri care există."

Solii lui Dumnezeu răspund cu răbdare din nou și din nou la obiecțiile și îndoielile care se ridică împotriva descrierii lor privind lumea spirituală. Un participant din Zürich a spus odată: „În prelegerile și învățăturile tale vorbești adesea despre termeni pe care îi cunoaștem și pe Pământul nostru. Te rog să-mi dai o explicație."

Spiritul Josef i-a răspuns:

„Dragă prietene, când spun că în lumea spirituală există temple și case și râuri și munți și pietre, atunci ele sunt acolo. Și când spun că aici este un spirit cu o haină largă, atunci el este îmbrăcat cu haina aceea. Bineînțeles că nu din materialul pe care îl aveți voi, pentru că acesta nu este altceva decât o condensare a unui material care există în lumea spirituală. Dar aceste substanțe sunt subtile și pot fi recunoscute doar cu ochiul spiritual."[34]

„Bănuiești acum frumusețile cerurilor? Aveți flori minunate pe Pământ, dar splendoarea și frumusețea lor este doar un salut din lumea spirituală. Florile din împărăția divină sunt mult mai frumoase, mai nobile, culorile lor mai puternice, mai strălucitoare, mai variate, mai atrăgătoare. La noi există multe, mult mai multe culori decât văd oamenii. Deci tot ce poate fi experimentat în înălțimile spirituale este mai minunat și

mai bogat în forme, mai variat și mai prețios, învăluit în bucurie și armonie."[35]

Și totuși, toate aceste descrieri din lumea spirituală rămân în urma realității. Lucrurile pur spirituale nu pot fi făcute de înțeles pentru noi, oamenii învăluiți în materie, deoarece ne lipsesc posibilitățile de comparație – însă le putem intui. „Există multe lucruri în rai care sunt admirate. Nu mi-e posibil să vi le explic. Vouă vă lipsesc noțiunile pentru asta, iar mie cuvintele. Pot să vă destăinui doar: este minunat. Ne-am dori atât de mult să puteți vedea în lumea noastră. Într-adevăr, natura vă oferă atât de multe lucruri frumoase și încântătoare – gândiți-vă doar la diversitatea plantelor, florilor, animalelor și la diversitatea artei. Dar toate acestea sunt învelite în haina grea pământească. În spiritual, însă, totul poate fi văzut și experimentat în splendoarea ei luminoasă, în varianta ei subtilă."[36]

Trebuie să ne mulțumim cu această încercare timidă de abordare a realității spirituale, atâta timp cât suntem încă prinși în existența umană. „Dar chiar dacă ochiul vostru pământesc încă nu este capabil să-i perceapă, ar trebui să puteți să-i simțiți în spiritul vostru pe sfinții cerului în materialitatea lor subtilă. Trebuie să încercați să simțiți această lume care vă este invizibilă."[37] Treptat, aproape imperceptibil, în ciuda tuturor restrângerilor și restricțiilor pământești, cealaltă lume, reală, ne devine din ce în ce mai familiară. În acest fel, putem deveni în cele din urmă ‚cunoscători ai lumii de dincolo' – devenind într-un fel locuitorii a două lumi, ceea ce de fapt suntem cu adevărat. Căci cele două lumi, cea spirituală și cea pământească, apar doar simțurilor noastre, care sunt legate de materie, ca fiind separate; în realitate, cele două lumi se întrepătrund reciproc, fiind o singură lume. „Un lucru va fi în avantajul vostru când veți veni la noi:

această lume a noastră nu vi se va părea ciudată [după ce veți părăsi Pământul] – într-o zi ea vi se va părea complet familiară. Veți spune: ‚Da, este așa cum am crezut că este, așa cum am văzut-o ca om [în spirit] – am știut.' Toți cei care vin la noi ar trebui să poată spune asta."[38]

După această intercalare, care a fost necesară pentru o înțelegere adevărată a naturii lumii spirituale din care am venit și la care ne întoarcem, revenim la subiectul propriu-zis: la căderea de la Dumnezeu a unei părți a lumii spirituale.

17

OARE ce s-a întâmplat, că Hristos le-a putut spune ucenicilor săi: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer" (Luca 10:18)?

Satana fusese odată Lucifer, ‚purtătorul de lumină', al doilea fiu al lui Dumnezeu. „Acest purtător de lumină era foarte frumos. Haina lui strălucea, era decorată de la gât până la poale cu cele mai prețioase pietre. Nenumărate ființe angelice îi stăteau la dispoziție, fiind preocupate doar de a-l menține în marea sa de lumini. Fuseseră create permanent lucruri noi pentru el. Lucifer a fost după Hristos cel mai înalt spirit din cer. Dar atunci s-a întâmplat că acest purtător de lumină a devenit arogant. Au început să apară în el sentimente de invidie, deoarece fratele său împărătesc Hristos l-a întrecut atât de mult în strălucire și glorie."

„În timpurile beatitudinii, toate legiunile au venit la Tatăl și s-au înclinat și în fața regelui. Chiar și fratele său regal, purtătorul de lumină, a trebuit să-și facă vizita de curtoazie la Hristos, să se încline în fața lui. Asta, deși i se părea că el însuși era atât de maiestuos. El se considera,

de asemenea, mult mai activ decât Hristos. A chemat din ce în ce mai multe legiuni ale cerului să i se alăture lui, pentru a se închina împreună cu el în faţa lui Dumnezeu. Au făcut asta într-adevăr – dar i-au adus şi lui Hristos osanale. Purtătorul de lumină, însă, a găsit din ce în ce mai rar drumul către fratele său şi mai târziu a mers numai la Dumnezeu."

„Dar Lucifer a trebuit să recunoască faptul că Hristos creştea în continuare în splendoare şi glorie şi că anumite legiuni apăreau acum doar înaintea lui Dumnezeu şi a lui Hristos, dar nu înaintea lui. Pentru că multor fiinţe angelice a început să le displacă faptul că purtătorul de lumină îl ignora pe rege. Totuşi, încă nu s-au gândit serios la aceste lucruri."

„Purtătorul de lumină i-a încurajat acum pe ai lui din ce în ce mai mult să-i sporească propria minunăţie. Veşmintele lui trebuiau să devină la fel de splendide ca cele ale regelui. Doar că în ciuda tuturor eforturilor lor, ei nu au reuşit să o facă. Ştiau foarte bine că tot ceea ce poseda Hristos venea direct din mâna Tatălui şi că nicio splendoare nu putea depăşi splendoarea Creatorului."

„Atunci Lucifer a început să le facă promisiuni adepţilor lui. Dacă l-ar urma, el le-ar da poziţii înalte. L-au crezut, fără să bănuiască ceva rău. Căci el era un spirit superior din cer, iar cei ce l-au urmat nu i-au pătruns intenţiile."

„Astfel, purtătorul de lumină a reuşit ca multe spirite să i se alăture. El a vrut să-şi construiască propria împărăţie. Cei care l-au urmat nu au găsit nimic ciudat în asta – la urma urmei, împreună cu acest purtător de lumină îi aduceau omagiu Creatorului. Niciun reproş nu ieşea din gura Tatălui. Dumnezeu nu le-a spus că este nedrept să se ataşeze atât de strâns de purtătorul de lumină. Deşi Lucifer observa cu mare atenţie, nu a putut

vedea că Tatăl ar fi fost nemulțumit de acțiunile sale. Nu voia să se răzvrătească împotriva Tatălui – voia să asculte de El. Dar el își dorea să ia locul lui Hristos – a vrut să-i conteste lui Hristos împărăția sa."

„Cu acest scop, el a adunat legiuni în jurul lui și și-a extins puterea. Acest lucru nu s-a întâmplat peste noapte, ci mai degrabă – în termenii voștri – au trecut miliarde de ani. Încet, încet crescuseră mulțimile care s-au alăturat purtătorului de lumină. Au devenit din ce în ce mai multe, din ce în ce mai numeroase. Ca și până acum, mergeau la Tatăl, trăiau în slava Lui. Nu a fost rostit niciun cuvânt de reproș. Apoi Lucifer a început să aleagă dintre adepții lui și să le dea unora posturi pe care urmau să le preia după răsturnarea împăratului ..."

„Trebuie să înțelegeți cum a devenit posibil acest lucru. Noua ‚idee' se răspândise din sferă în sferă – ideea lui Lucifer, care voia să devină rege. Au fost purtate multe discuții, au avut loc multe dispute. Noua idee se răspândise peste tot. Vă puteți imagina disputele din familiile spirituale? Pentru că spiritele trăiau împreună în familii spirituale în beatitudine. Pe alocuri exista un membru de familie care era în favoarea noii idei și considera că este drept și corect ca Lucifer să devină rege. Un altul era împotrivă și suferea că membri ai familiei permiseseră să fie câștigați de noua idee. Prin familii s-a răspândit dezbinare. Unii subliniau că doar ceea ce poruncise Dumnezeu este drept și, prin urmare, trebuie să se supună lui Hristos ca rege; ceilalți, însă, nu împărtășeau acest punct de vedere."

Dragă cititoare, dragă cititorule, ceea ce este tipărit aici nu este un basm romantic din vremuri legendare. Aici este vorba despre propria noastră soartă. Fiecare căutător imparțial al adevărului trebuie să admită serios în sufletul lui, că ceea ce urmează ni se aplică nouă tuturor:

„Ați fost de față! Ați fost de acord – această nouă idee ar fi bună, ar trebui să o accepte toți. Ați vorbit despre această idee nouă, ați promovat-o. Nu doar că vouă personal v-a plăcut noua idee, nu, ați plecat din casele voastre și ați făcut drumuri lungi în acest scop. Doar ați avut prieteni și cunoștințe în valea aceasta și aceea, în acest sat sau în acel oraș al lumii spirituale. Ați dus noua idee și acolo. V-ați entuziasmat pentru ea. Ați contribuit și voi la ea. Ați fost de față!"

„Dar Tatăl văzuse de mult intențiile lui Lucifer. Dumnezeu a așteptat mult, mult timp. A asistat cât de mulți i s-au alăturat acestui purtător de lumină. Separarea spiritelor nu s-a întâmplat de la o zi la alta, am spus deja asta. Dumnezeu a discutat cu fiul său despre situație. Au observat și au rămas tăcuți. Atât de des fuseseră invitate spiritele să dea ascultare lui Dumnezeu. Cei fideli Lui proclamaseră: ‚Fiți credincioși Creatorului! Ascultați de El!' Dar ei nu s-au mai gândit că pe vremuri, atunci când i-au adus osanale lui Hristos, i-au jurat prin asta și lui loialitate."

„Dar celor pe care Dumnezeu i-a considerat fideli, la care El văzuse că îi recunosc lui Hristos tronul și i-au rămas lui ascultători, le-a dat sarcina: ‚Pregătiți un loc pentru cei nefideli.' Toată lumina trebuia să fie retrasă din acel loc. Și așa au pregătit cei fideli lui Dumnezeu acest loc – iadul. Nu s-a întâmplat doar cu un cuvânt autoritar. Oamenii gândesc că Dumnezeu are nevoie doar de cuvânt pentru a-și îndeplini voința; dar asta nu e așa. Treptat, a fost construită această sferă pentru acei nefericiți și adusă în starea corespunzătoare iadului care urma să ia naștere."

„Aceia nu au observat nimic – doar nu erau atotștiitori. Numai Tatăl știe totul. Purtătorul de lumină Lucifer habar nu avea despre pregătirile pe care le ordonase Dumnezeu. Credea că are o putere din ce în ce mai mare. Și când a

crezut că este suficient de puternic și că are destule legiuni de partea lui pentru a începe lupta și a-l răsturna pe Hristos, a păşit în faţa lui Dumnezeu împreună cu toţi cei ce-l urmau. I-a adus osanale Tatălui şi a spus: ‚Vreau acum să fiu eu rege! Tată, vezi mulţimile care îmi sunt devotate! Ei ne vor servi pe mine şi pe Tine. Dar încoronează-mă ca rege al tuturor spiritelor! Vreau să Te slujesc, dar vreau să fiu rege!'"

„Cei devotaţi lui Dumnezeu stăteau alături de El cu o expresie severă pe chipuri – luptători din Legiunea lui Mihail. Era încă suficient de mare, deşi în ultimul moment – dacă pot folosi această expresie pentru a vă face pe voi să înţelegeţi – mulţi trecuseră la acel purtător de lumină. Dumnezeu şi-a înzestrat aderenţii cu forţă şi putere. Iar când purtătorul de lumină a spus: ‚Vreau să fiu rege, Tată! Uită-te la legiunile care mă urmează!', atunci s-a făcut deodată întuneric în jurul fostului purtător de lumină. Pietrele preţioase care îi împodobiseră hainele şi-au pierdut strălucirea, iar haina lui s-a întunecat. Şi Tatăl i-a zis: ‚Piei din casa mea! Eu am ales regele – şi, făcând aceasta, l-a luat pe Hristos lângă El – ‚prin voia mea el a fost proclamat rege, iar tu, ca şi ceilalţi, aţi jurat să-i fiţi fideli!'"

Cuvintele lui Dumnezeu au fost urmate de o execuţie teribilă. „Cei devotaţi lui Dumnezeu – erau legiuni întregi – au venit şi i-au aruncat pe toţi în neant, aşa cum poruncise Tatăl: ‚Părăsiţi casa mea!' Şi au căzut în întuneric."

„Ce trezire bruscă, ce spaimă când s-a spus: ‚Plecaţi!' Ce tristeţe, ce lamentare – la voi şi la cei care I-au rămas devotaţi lui Dumnezeu."

„Statornicii au avut voie să-şi păstreze locurile în împărăţia beatudinii; cei nestatornici, cei nedevotaţi au fost alungaţi. Atunci, mulţi au fost nevoiţi să renunţe la

cei dragi cu care trăiseră împreună în fericire şi bucurie. Acum fuseseră despărţiţi de ei. Separaţi – pierduţi – oare pentru totdeauna? Tristeţea a fost amară, mare a fost lamentarea – printre cei care au avut voie să rămână, dar şi printre cei care au fost răsturnaţi."

„Acum multe spirite şi-au dat seama că acţionaseră greşit. Acum, şi conducătorii care erau printre cei mai înalţi dintre legiunile căzute au înţeles acest lucru. Acum şi-au dat seama: ‚Nu am fi avut voie să facem asta. Deşi nu am săvârşit un delict împotriva lui Dumnezeu însuşi, l-am comis totuşi împotriva cuvântului Său. De câte ori l-am aclamat şi am cântat: cuvântul Tău este sfânt, voia Ta este sfântă, sub acest cuvânt sfânt trăim fideli!' Prea târziu. Merseseră cu Lucifer."

„Mulţi nu erau deloc conştienţi de ceea ce s-a întâmplat. În acest întuneric domnea haos, plâns, ţipete, urlete şi scrâşnet al dinţilor. Ţipetele lor erau îngrozitoare. Pe Tată l-a tulburat să audă cum strigau spre El, cum tânjeau după el, cum Îl implorau să-i ierte, să-i scuze. Ei strigau că sunt gata să se pocăiască, să accepte cea mai josnică sarcină, doar să se întoarcă în casa Tatălui. Dar asta era imposibil."

„Au rămas în întuneric. A fost o perioadă groaznică. Cei care au fost aruncaţi în adâncuri au fost însoţiţi de îngeri din Legiunea lui Mihail, tocmai cei care pregătiseră acest loc. Ei i-au arătat acum şi fostului purtător de lumină locul unde trebuia să locuiască - în întunericul cel mai profund. Lucifer şi-a ieşit din fire de furie. Voia să-şi pedepsească şi să-şi chinuie supuşii, şi-a vărsat nervii pe ei cu restul puterii ce-i mai rămăsese. Dar nici în acest întuneric nu i se permitea să domnească absolut în cruzime. Trebuia să recunoască faptul că chiar şi în această adâncime mai acţiona mâna lui Dumnezeu."

„Legiuni ale cerului au făcut ordine. Cei mai vinovați au fost alungați în adâncurile cele mai profunde. Celor care fuseseră mai puțin vinovați, li s-a permis să locuiască în sfere ceva mai bune – dar în toate era întuneric. A fost nevoie de timp pentru a ordona totul."

„Dumnezeu s-a îndurat de copiii Săi. El s-a îndurat în special de cei care l-au urmat orbește pe Lucifer, fără să bănuiască ceva, fără să se gândească și să-și amintească că trebuiau să-i fie devotați regelui Hristos. Pentru că această solie fusese proclamată iar și iar. Această solie a ajuns în mod repetat la toată lumea. Niciunul dintre ei nu putea pretinde că nu știuse de ea. Așa că, deși nu a existat o scuză pentru nimeni, totuși, nu erau toți în aceeași măsură vinovați."

„De aceea, Dumnezeu i-a trimis pe cei devotați Lui în acest întuneric în măsură mai mare. Au adus un pic de lumină în întuneric. Au început să organizeze. Vinovații au fost adunați la un loc; au început să-i consoleze pe ceilalți. Din când în când, celor mai puțin împovărați le erau aduse mesaje: soarta lor urma să fie ușurată. Cu fiecare ocazie venea puțin mai multă lumină în aceste sfere superioare ale iadului – dar nu în profunzimi. Desigur, în termenii voștri, o astfel de lumină probabil că nu merită cu adevărat acest nume – era mai degrabă un amurg slab. Dar pentru ei era deja o mare fericire să aibă voie să trăiască în acest amurg."

„După căderea nefericiților, a început o lungă căutare în lumea divină. Locuințele cerești se depopulaseră. Unele erau încă pe jumătate ocupate, altele doar în proporție de o treime sau de un sfert, iar multe deveniseră complet goale. La început nimeni nu știa cine mai rămăsese acolo. Aveau atâtea legături ici și colo, dar nu știau: ‚A căzut și el? Fusese nestatornic sau i-a rămas

loial lui Hristos?' Erau complet nesiguri. Așa că s-au dus să caute. Și o mare tristețe i-a cuprins pe toți."

„Căderea în adâncurile întunericului a depins de vina fiecăruia în momentul căderii. Familiile spirituale fuseseră sfâșiate. Gradul vinovăției a fost măsurat prin activitatea fiecăruia la momentul căderii. Astfel au fost despărțiți unul de altul. Tatăl, mama, sora, fratele au fost despărțiți. S-au pierdut în marea lume a întunericului. Tatăl țipa după dualul său, după copiii săi. Mama țipa după copiii ei, după dualul ei – și nimeni nu răspundea."

„Dragi frați și surori, v-am spus: ați fost de față. Ați fost de acord cu acela, ați avut discuții despre asta, ați răspândit ‚ideea' lui. Dar mai aveți surori și frați spirituali în lumea cerească, care vă așteaptă – rudele voastre spirituale. Poate că dualul tău a rămas în lumea beatudinii? Atunci, bunurile și obiectele voastre spirituale de preț au fost adunate. Și voi toți ați fost odată îmbrăcați atât de frumos. Acum haina ta spirituală este păstrată în lumile cerești. Ți se va da înapoi atunci când ți se permite din nou să intri în acel rai pe care a trebuit să-l părăsești cândva. Acolo sus este haina ta spirituală și așteaptă întoarcerea ta."[39]

18

DECI Dumnezeu nu a intervenit pentru a înnăbuși în față răzvrătirea lui Lucifer împotriva lui Hristos. Ar fi putut să o facă – dar El le permite creaturilor Sale să-și exercite voința liberă, așa cum nu intervine nici la oameni atunci când aceștia plănuiesc și înfăptuiesc răul.

„Dumnezeu l-a lăsat pe Lucifer și pe instigatorii acestuia să lucreze în liniște și nu i-a împiedicat în eforturile lor de a amăgi atât spirite superioare,

conducătoare, cât și de a seduce masele de adepți cu promisiuni. A fost marea încercare la care Dumnezeu a vrut să supună întreaga lume spirituală creată. Ea trebuia să decidă cu voința ei liberă dacă dorește să rămână de partea lui Hristos ca rege legitim pe care El l-a numit, sau să treacă la Lucifer.”[40]

Așa s-a ajuns la teribila decizie a alegerii. Acesta este motivul pentru care noi trebuie să trăim astăzi ca oameni pe Pământ.

Dar ce s-a întâmplat după cădere?

„Dumnezeu a văzut tristețea alor Săi și a auzit lamentarea celor căzuți. S-a îndurat și a conceput un plan pentru a oferi celor căzuți ocazia să se întoarcă acasă. Ei nu trebuiau să rămână pierduți pentru veșnicie. Desigur că trebuiau să fie pedepsiți pentru neascultarea lor. Pedeapsa trebuia să fie dată fiecăruia în funcție de amploarea contribuției sale la cădere. Dumnezeu a discutat despre asta cu Hristos. De-a lungul timpului, așa cum s-a arătat deja mai sus, a fost răspândit un mesaj de consolare printre cei care erau mai puțin vinovați: ‚Dumnezeu are îndurare față de voi. El vrea să creeze căi pentru eliberarea voastră. Dacă o pereche conducătoare dintr-una dintre legiunile căzute își adună curajul și forțele, reușind să urce din adâncurile iadului, se va deschide prin asta o cale către eliberare.’”[41]

„Printre adepții care se găseau în număr mare în toate nivelurile spirituale, era și un prinț spiritual, care în Biblia voastră poartă ca om numele Adam. Au existat nenumărați de astfel de prinți spirituali în împărăția spirituală a lui Dumnezeu. Mari grupuri de spirite erau subordonate unor prinți. Așa fusese și în cazul lui Adam.”[42]

Adam a primit acest mesaj. A reușit să-și croiască drum în sus. „El a îndrăznit să se împotrivească lui

Lucifer, pentru că a fost cândva unul dintre spiritele conducătoare ale lui Dumnezeu, dar și el i s-a alăturat acestui purtător de lumină. Dar acum urcase până la înălțimile celor care nu erau atât de profund vinovați. Prin urmare, el urma să fie ales să le deschidă și celorlalți calea eliberării din iad, astfel încât cu toții să aibă treptat posibilitatea de a scăpa de acolo."

„O nouă sferă a fost așadar pregătită de cei rămași credincioși lui Dumnezeu. Ei l-au condus în ea pe Adam cel urcat din profunzime. Dualul lui, Eva, se străduia să-l urmeze. Și ea s-a zbătut și a ajuns în cele din urmă la treapta cea mai de sus a iadului, de unde a fost dusă la Adam."[43]

Sfera în care acum li s-a permis lui Adam și Evei să intre, este ‚paradisul' din Biblie. „Deci acest paradis nu a fost pe Pământ, așa cum se interpretează la voi. Pentru că nu exista încă o lume materială pe atunci. Descrierea biblică a paradisului ca o grădină frumoasă cu râuri, copaci, flori și fructe v-a determinat să-l mutați pe Pământ." Desigur că acest ‚paradis' nu era comparabil cu minunăția în care cei căzuți avuseră voie cândva să trăiască. Ei s-au trezit acum plasați mai degrabă într-un fel de ‚zonă neutră' – pentru a fi testați. „A fost un act de dreptate și bunătate al lui Dumnezeu faptul că le-a dat acestor spirite încă o oportunitate de a îndrepta greșeala pe care au făcut-o din slăbiciune, trebuind acum să treacă un test."[44]

În ce a constat acest test? „Când Adam a fost dus în paradis, fidelii lui Dumnezeu i-au spus: ‚Din îndurare, Dumnezeu a pregătit o cale de eliberare. Dar din nou ești pus sub legea ascultării față de El. Dacă reușești de această dată să-i rămâi fidel lui Dumnezeu, atunci toate spiritele de bună credință te vor putea urma din iad.'"

Examenul părea destul de uşor. „Paradisul era o grădină a lui Dumnezeu. Şi în această grădină, se puteau culege roade, la fel ca în cer la Tatăl. Dar îngerul care l-a condus pe Adam în paradis, a trasat acolo graniţe. ‚Aici, în această parte, poţi trăi', a spus el. ‚Aici te poţi bucura de roadele paradisului, luând cât de multe doreşti. Dar numai până aici ai voie să mergi' – şi i-a arătat lui Adam graniţa.' Şi dincolo de graniţă erau pomi cu fructe. Îngerul a repetat: ‚Să nu depăşeşti această limită. Ai suficient spaţiu aici, poţi locui aici.'"[45]

„Decizia nu ar fi fost dificilă pentru Adam şi Eva dacă ei ar fi posedat în continuare aceleaşi abilităţi spirituale în toată măsura pe care le avuseră anterior, în împărăţia lui Dumnezeu. Dar nu era cazul. Căci orice opoziţie a unui spirit faţă de Dumnezeu are ca rezultat o schimbare a corpului odic [corpului spiritual]. Acesta devine tulbure, mohorât, îşi pierde structura pur spirituală, iar rezultatul este o condensare mai puternică a lui. Asta nu numai că slăbeşte capacitatea de conştientizare, ci mai presus de toate privează spiritul de amintirea existenţei lui anterioare. Prin urmare, spiritele din sfera paradisului nu şi-au mai putut aminti de minunăţia pe care o posedaseră în împărăţia lui Dumnezeu înainte de căderea lor. Altfel, şi testarea acestor spirite în paradis ar fi fost imposibilă. Pentru că amintirea stării anterioare de fericire şi compararea ei cu cea actuală nu i-ar fi făcut să se clatine nicio secundă pe cine să aleagă. Dar ei nu-şi mai aminteau nici de minunăţia pierdută, nici de bătălia spiritelor care avusese loc, nici de propria lor cădere în această bătălie. Ei cunoşteau doar existenţa lor actuală, aşa cum şi voi, oamenii, cunoaşteţi doar viaţa voastră actuală şi nu mai aveţi nicio amintire despre etapele existenţei voastre anterioare, astfel încât majoritatea oamenilor cred că au

primit viață pentru prima dată la nașterea lor umană actuală. Ei nu știu nimic despre timpul lor de odinioară cu Dumnezeu, nici despre întrupările lor pământești ulterioare. Numai câțiva puțini mai dispun încă de o vagă bănuială că au trăit deja anterior."[46]

Testul pe care spiritele trebuiau să-l treacă în paradis consta în faptul că li s-a impus prin lege ceva ce trebuiau să respecte neapărat. Era vorba de porunca de a nu trece peste o anumită graniță [teritorială]. Asta era valabil nu numai la Adam și Eva, ci și în cazul tuturor acelor ‚adepți', cărora li sa permis să locuiască cu ei în aceeași sferă. „Atât grupurile fidelilor lui Dumnezeu din cer, cât și puterile întunecate ale adâncului se luptau pentru aceste spirite. Primii încercau să-i convingă să fie statornici și să respecte interdicția divină; ultimii nu cruțau niciun efort pentru a-i face să li se pară că ignorarea acelei interdicții este cel mai bun lucru, folosind cele mai tentante înșelătorii. A fost o bătălie care este în toi și astăzi pentru câștigarea fiecărui om în parte."[47]

„Deoarece locuitorii paradisului nu mai aveau aceeași puritate a sufletului ca odinioară, ci mai degrabă scânteia lor divină fusese acoperită de umbre, au apărut în ei ca de la sine gânduri de neliniște, de discordie, de gelozie, de lăcomie și de sete de putere. Unul voia deja să-l dea la o parte pe celălalt. Nu mai trăiau împreună în pace în acest paradis, deși Adam fusese însărcinat să aibă grijă de asta. Și așa au început locuitorii paradisului să încalce una sau alta dintre legile care le fuseseră date de spiritele divine. Nici aici, Dumnezeu nu a acționat imediat. Când au observat această activitate greșită, Adam și Eva au intervenit în mod repetat și le-au spus clar celor vinovați că ceea ce făceau era interzis. Dar cu timpul au devenit indiferenți în această privință și nu le-

a mai păsat de asta. Dar Dumnezeu a așteptat până când chiar cele două spirite conducătoare, Adam și Eva, ar fi încălcat poruncile și legile Lui."

„În cele din urmă, s-a ajuns la situația că cei doi au fost tentați de posibilitatea de a-și extinde sfera, pentru a oferi spiritelor subordonate lor oportunitatea de a se extinde mai mult și, prin aceasta, să obțină eventual pacea între ele. Astfel, Adam și Eva nu au avut neapărat intenții rele. Dar porunca lui Dumnezeu de a nu depăși sub nicio formă limitele stabilite pentru ei, le fusese dată cu mare strictețe. Nu aveau voie să fie atât de curioși să afle ce se întâmpla dincolo de granițele lor. Zona lor era precis definită și nu aveau voie să o depășească."

„Până când acel spirit pe care-l numiți Eva a trecut totuși granița. Ea a considerat această altă lume atât de minunată. Ea a spus că zona lor ar putea fi cu siguranță extinsă până acolo. De aceea l-a luat pe Adam să-i arate cât de frumoasă era această lume vecină. Ambii au fost de acord că includerea acestei noi sfere nu ar fi putut fi decât benefică pentru toți locuitorii paradisului. Și au uitat porunca lui Dumnezeu, au uitat legile Lui."

„Deci și în sfera paradisului s-a răspândit gelozia și discordia. Acesta a fost marele test pe care Dumnezeu, în îndurarea Sa, îl impusese lui Adam și alor săi, ca o cale relativ scurtă de întoarcere la casa Tatălui. Adam – ca să vorbim doar despre el acum – era încă spiritul conducător al acestei sfere. Forța sa era încă mare și era încă atât de conectat cu Dumnezeu încât, practic, știa exact ce avea voie să facă și ce îi era interzis. Dar, deoarece își pierduse și el puritatea, slăbiciunea și nestatornicia sa interioară au crescut și ele. Așa au reușit puterile inferioare să-i seducă pe toți și să-i cucerească de partea lui Lucifer – nu doar pe Adam și Eva, așa cum

este scris în Biblie, ci şi pe cei cu care Adam a petrecut un timp nemăsurat de lung în paradis."

„Aşa că cei din casa lui Dumnezeu au trebuit să constate: nu pot fi ascultători. Ei nu pot fi mulţumiţi cu ceea ce li se dă. Ei forţează să aibă mai mult şi vor să posede, să domine."

Dumnezeu a intervenit din nou şi acum toţi au trebuit să părăsească paradisul. „Niciunul dintre ei nu mai putea să rămână acolo. Biblia îi menţionează doar pe Adam şi Eva, dar toţi au fost expulzaţi şi duşi la un nivel inferior."[48] Dumnezeu a pus paznici în faţa paradisului (Geneza 3:24), pentru ca niciunul dintre cei expulzaţi să nu poată trece din nou acolo.

„Prin această a doua cădere în păcat, Adam şi restul spiritelor care fuseseră cu el, au devenit proprietatea răului. Din sferele paradisului s-au scufundat înapoi în profunzimile întunericului. Lucifer era acum şi prinţul acestor spirite. El era un conducător independent în imperiul său. Deşi era supus în acelaşi timp şi puterii lui Dumnezeu şi, prin urmare, nu putea face ceea ce voia el. Dar Dumnezeu nu a diminuat exercitarea suveranităţii lui Lucifer asupra celor care deveniseră de bunăvoie supuşii lui. A fost o consecinţă teribilă a dreptăţii lui Dumnezeu faptul că lui Lucifer i s-a permis să-i păstreze ca proprietate a sa pe cei care – prin a doua cădere – trecuseră la el. Deci nu mai exista scăpare pentru ei. Chiar dacă mai târziu le-a părut rău de căderea lor la rău, nu se mai puteau întoarce."[49]

19

OMUL, care se uită înapoi şi îşi aminteşte cele spuse, este copleşit de un sentiment de groază şi spaimă la ideea

că această a doua cădere ar fi blocat și tăiat toate căile de întoarcere la casa Tatălui – dacă Dumnezeu și Hristos nu ar fi avut din nou îndurare de noi.

„Cât de dezamăgite au fost spiritele divine rămase fidele! Ei lăudaseră îndurarea și dragostea lui Dumnezeu. Văzuseră doar ce cale relativ scurtă de urcare a fost pregătită pentru cei care nu fuseseră foarte vinovați. Acum era din nou o mare tristețe printre conducătorii spirituali ai cerului. Din nou s-a consultat Tatăl cu Hristos."[50] Atunci a luat naștere marele plan de salvare și mântuire, care este în vigoare până astăzi și va fi efectiv până când universul material va fi spiritualizat din nou. El continuă planul de întoarcere care devenise inutil din cauza nesupunerii reînnoite a spiritelor paradisului. Toate ființele fidele lui Dumnezeu lucrează împreună la împlinirea acestui plan de salvare și mântuire. El garantează întoarcerea în casa Tatălui lor a tuturor celor care au căzut, chiar dacă trebuie să treacă un timp incomensurabil înainte ca acest lucru să se întâmple.

Numai în lumina acestui plan de salvare și mântuire poate fi înțeleasă de oameni misiunea lui Hristos pe Pământ.

„Trebuiau create acum alte căi pentru ca cei căzuți să poată urca. Calea trebuia să fie mai lungă pentru că nu au fost capabili să depășească repede dificultățile și să devină din nou fideli."[51] Dumnezeu discutase cu fiul său despre posibilitatea ulterioară. Au fost hotărâte căile prin care Dumnezeu a vrut să salveze ființele nefericite care se scufundaseră în adâncuri – deci și pe noi – și să le aducă înapoi în împărăția Sa.

„Îndurarea lui Dumnezeu a fost îndreptată mai întâi către cei mai puțin vinovați. Acestea erau mulțimile nemăsurate care săvârșiseră păcatul căderii finale când

au fost din nou testate în sfera paradisului. Abia atunci când aceştia vor fi găsit salvarea, urmau să se întoarcă la casa Tatălui lor ademenitorii lor – Lucifer şi instigatorii săi. Căci Dumnezeu este drept: cei care au fost ademeniți aveau păcatul slăbiciunii, iar cei care i-au ademenit aveau păcatul răutăţii. Așa cum păcatul era în esență diferit, la fel au fost și pedeapsa și calea de întoarcere din adâncuri."

„Primul pas către salvare a fost că Dumnezeu a creat sfere de îmbunătățire, organizate în trepte, conform unor legi de neînțeles pentru voi, așa cum doar înțelepciunea lui Dumnezeu le poate concepe. [...] Ceea ce voi numiți ‚iad' este cel mai inferior nivel în care au ajuns toate spiritele căzute. Dar și iadul conține o serie de sfere de îmbunătățire prin care un spirit poate avansa în sus, îmbunătățindu-și atitudinea."[52]

Dar unde ar trebui să ajungă acele spirite ascendente care atinseseră cea mai înaltă sferă de îmbunătățire din iad?

Al doilea pas către mântuirea lor a fost crearea lumii materiale. „Prin această lume nouă trebuiau să-și croiască drum spiritele căzute, cu excepția celor care au fost aleși să treacă prin etape paralele în lumea de dincolo" – cei care se împovăraseră cel mai puțin la cădere. „Iar noua lume a fost creată în cursul a miliarde de ani – miliarde de ani."[53]

Spiritele alungate în împărăția lui Lucifer au putut acum să intre în existența pământească. Etapele vieții ascendente pe Pământ pătrund, trec prin regnul animal inferior, regnul mineral, regnul vegetal și regnul animal superior. Ele se finalizează prin stadiul uman. „Aceste etape există nu numai pe Pământul vostru, ci și pe alte corpuri cerești. Deci există multe niveluri paralele cu cele de pe Pământul vostru."[54]

Cu toate acestea, aceste etape paralele nu trebuie înțelese în termeni material-pământești. Pentru că în data de 25 mai 1969, spiritul Josef a spus la Zürich: „Viața învelită în corpuri materiale ca pe Pământ există doar pe Pământ. Ea a fost creată pentru asta. Dar în afara acestui Pământ, pe alte corpuri cerești – există spirite pretutindeni care își au ‚locuințele' acolo."[55] În plus: „Etapele pământești nu sunt prezente doar în forma materială, așa cum le vedeți în regnul animal, regnul vegetal și regnul mineral, ci și într-o formă spirituală corespunzătoare, astfel încât există și regnuri animale, vegetale și minerale spirituale, ale căror ființe vii sunt învăluite în corpuri odice asemănătoare, așa cum le vedeți în corpurile materiale de pe acest Pământ."[56]

Lumile materiale sunt o consecință a abuzului de libertate a spiritelor căzute. Sarcina lor este să le spiritualizeze din nou. „Tot ceea ce trăiește pe acest Pământ trebuie să se spiritualizeze, până când în cele din urmă trece într-o stare pur spirituală – tot ceea ce este în natură. Atâta viață tăcută trebuie trezită și transformată."[57] Dar mai întâi, materia trebuia animată, iar Tatăl a dat această sarcină fiului.

„Toată viața de pe acest Pământ, indiferent la ce nivel se află, a fost adusă la existență de Hristos. Trebuie să vă fie clar că Hristos, ca cel născut din Dumnezeu, are cele mai înalte forțe creatoare, astfel încât a fost capabil să formeze viața Pământului. Dar nu a îndeplinit această lucrare singur – i-au stat la dispoziție ființe divine împuternicite pentru aceasta, care au lucrat creativ împreună cu el."

„Mai întâi, însă, a trebuit să fie elaborat un plan. Creatorul tuturor lucrurilor, Tatăl ceresc, originea fiecărei vieți, a predat acest plan fiului Său pentru

pentru a-l dezvolta. Iar fiul s-a apucat de muncă. El a schițat toate acele diferite etape de dezvoltare care ar fi necesare pentru ca viața să se desfășoare pe acest Pământ. A proiectat niveluri de la cel mai jos la cel mai înalt – totul a fost planificat. Hristos a transmis aceste planuri fraților și surorilor săi princiari. Ei urmau să-și folosească darurile și talentele creative pentru a contribui la finalizarea acestui plan de creație cu toate detaliile sale infinit de variate."

„În această lucrare au fost implicați nenumărați îngeri ai lui Dumnezeu. Voi face referință ca exemplu doar la regnul animal – cât de divers este conceput acesta. Există animale frumoase și armonioase care par minunate ochilor voștri și există animale de care credeți că nu v-ați putea bucura în mod deosebit. Dar Hristos a fost cel care a inclus chiar și cel mai inferior nivel în plan – să spunem: o insectă care este enervantă pentru om. În planul lui Dumnezeu, totuși, are de îndeplinit o sarcină; trebuie să treacă prin această etapă pentru a atinge cu timpul o viață mai înaltă. Câte astfel de creaturi inferioare există, ce diversitate este în acest domeniu. În această lucrare, îngerii lui Dumnezeu au concurat între ei. Ei au creat aceste multe genuri și le-au împărțit în trepte așa cum li s-a ordonat. Dar totul a trebuit să fie prezentat fiului lui Dumnezeu pentru evaluare. El a hotărât dacă era util pentru planul de creație și mântuire, iar ici și colo a făcut unele modificări."[58]

Deci a durat ceva timp până când s-a ajuns la însuflețirea Pământului. „Pentru că Pământul nu era așa cum este astăzi, ci era o bilă fierbinte care trebuia mai întâi să se răcească. Vă puteți imagina și calcula aproximativ cât a durat. Drept urmare, dacă pot să o spun așa, prinții cerului au avut suficient timp și ocazii

pentru a-şi elabora planurile de însufleţire până când în sfârşit a venit momentul – miliarde de ani! Probabil că îi va întrista pe unii oameni să audă asta şi tot înţelepciunii lui Dumnezeu i se datorează şi faptul că individul nu ştie ce dor îndelungat l-a bântuit – un dor după bogăţia pierdută, după pace şi linişte. Voi, oamenii, habar nu aveţi despre acest mare dor care odată v-a umplut toată fiinţa."

„Dar cei mai nenorociţi – cei care au fost alungaţi în adâncuri – nu au fost uitaţi. Alte spirite au fost alese să se ocupe de ele. Acestea au pătruns la ei în lumea întunericului. Le-au dus consolare şi le-au vorbit despre viitoarea cale de ascensiune. Dar ştiau bine că va fi o cale lungă până să se întoarcă."

„Cu toate acestea, acestei lumi a întunericului nu i s-a permis să facă ce voia. Au acţionat fără milă împotriva fraţilor lor. Erau plini de nelinişte, plini de ură şi nerăbdare. Nu cunoşteau decât ceartă şi discordie, nu puteau să răspândească altceva decât răutate. Dar lumea lui Dumnezeu trebuia să acorde atenţie şi acestui lucru. Nu li se permitea să facă ce voiau."

„Am menţionat deja că şi acest tărâm infernal are nivelurile sale de ascensiune. Cei care erau mai puţin vinovaţi au ocupat nivelurile superioare. Ei au stat acolo şi au aşteptat această însufleţire. Deşi nu ştiau ce cale vor urma, totuşi li se spusese despre salvarea din captivitatea acestei violenţe infernale." Şi aşa au aşteptat ei – aşa am aşteptat noi ...

„Dar chiar şi când a venit în sfârşit timpul ca această lume să fie însufleţită, planul a progresat doar treptat. Este o mare eroare când se spune că Dumnezeu a creat această lume în şase sau şapte zile." Adevărul este că acest cuvânt biblic (Geneza 2:1) se referă la planul de reîntoarcere în şapte părţi, a cărui a şaptea parte era

rezervată lui Dumnezeu, şi anume însufleţirea Pământului. „Când aceste mase de rocă au fost însufleţite şi acele spirite care ascendeau din adâncuri au fost conduse în ele, asta a însemnat deja un mare pas înainte. Doar există viaţă peste tot, chiar şi în piatră – ea nu este moartă."

„Apoi trebuia creat regnul vegetal. Urcarea a avut loc încet. Îngerii cerului s-au întrecut în proiectarea naturii. Doar există atât de multe niveluri, fiecare dintre ele având o semnificaţie deosebită. Fiinţele trebuiau să progreseze de la nivelul inferior la cel superior până la finalizarea unei evoluţii şi aşa mai departe. Lumea lui Dumnezeu s-a gândit cu mare zel să facă din natură o bucurie pentru oamenii care vor trăi într-o zi în ea. Omul trebuia să se poată bucura de regnurile minerale, vegetale şi animale, de tot ceea ce trăieşte pe acest Pământ."[59]

Deci viaţa umană a rezultat din regnurile naturale. „Înainte de a fi fost întrupat pentru prima dată într-un corp uman, spiritul omului era într-un corp animal. Este deci acelaşi spirit care se ridică prin diferitele trepte ale naturii într-o formă tot mai desăvârşită."[60]

Primul spirit care s-a maturizat pentru a intra într-un corp uman din lumea superioară a animalelor a fost Adam – ca şi în cazul trecerii în ‚paradis' (după căderea). După o perioadă de timp considerabilă, l-a urmat Eva. Prima omenire a descins din această pereche de oameni. „Ea reprezintă cel mai înalt nivel pământesc de îmbunătăţire în ascensiunea spiritelor căzute." Existenţa umană era, ca să spunem aşa, situată la marginea exterioară a sferei de stăpânire a lui Lucifer – dar totuşi încă în sfera sa de putere. „Înainte de mântuire, niciun spirit căzut nu putea depăşi această limită. Nimeni nu putea scăpa de stăpânirea lui Lucifer, pentru că el

devenise supusul său de drept și pentru că Lucifer nu a renunțat la drepturile sale de conducere nici în cazul acelor spirite căzute care, regretând cele întâmplate, voiau să se întoarcă acasă în împărăția lui Dumnezeu. El a trebuit mai întâi să fie forțat la această renunțare de către un mântuitor."[61]

Dragă cititorule, dragă cititoare – asta înseamnă: fără Hristos, am fi cu toții încă la cheremul lui Lucifer până astăzi.

E adevărat că Lucifer este încă prințul acestei lumi și, prin urmare, suntem expuși ispitelor și încercărilor sale în fiecare zi. Dar când noi, ca oameni, plecăm de pe acest Pământ, când corpul nostru moare, nu vom cădea din nou în puterea lui. Asta i-o datorăm numai lui Hristos. Bine îl numește creștinismul mântuitorul său, și pe bună dreptate. Dar, de fapt, el nu știe – sau nu mai știe – cum s-a ajuns la mântuire și ce înseamnă aceasta pentru noi. Cu siguranță că ea nu reprezintă un cec în alb pentru greșelile noastre umane.

Înainte de a fi venit mântuitorul, nu existase nicio cale de a urca mai departe. Porțile spre rai rămâneau închise. Toți răposații trebuiau să se întoarcă la cele mai înalte niveluri ale iadului, dar care se află încă în sfera de influență a lui Lucifer. Dincolo de aceasta era marea prăpastie care despărțea împărăția lui Lucifer de împărăția lui Dumnezeu. Prăpastia putea fi depășită doar printr-o înfrângere a lui Lucifer.

20

CÂT de multe trebuiau să se întâmple înainte ca mântuitorul să-și poată începe calea în împărăția pământească. Oamenii au apărut din regnul animal.

Sigur că au existat şi spirite mai puţin împovărate, mai puţin vinovate, cărora li s-a permis să urmeze o cale mai rapidă. Ele nu trebuiau să treacă prin toate etapele de dezvoltare ale regnului animal inferior, mineral, vegetal şi animal superior. „Ele au fost duse imediat la niveluri superioare. Aici au trebuit să aştepte până le-a venit timpul să intre într-un corp uman.”[62]

Dar era nevoie peste tot de sprijinul lumii cereşti. Ea a fost extrem de activă în această împărăţie pământească, mai ales la primii oameni. „Aceştia încă auzeau vocile spiritelor, cu care erau conectaţi. Auzeau cuvintele lor, care le ajungeau la urechi ca din depărtare. Deci a existat o legătură între om şi lumea spirituală – căci această lume a spiritelor contribuise la crearea omului.”

„Astfel, credinţa în Dumnezeu a putut să prindă rădăcini într-o oarecare măsură. Dar în niciun caz nu credeau în Dumnezeu toţi oamenii care se ridicaseră acum din diferitele niveluri de evoluţie şi pentru care calea fusese deodată făurită. Şi ei erau în contact cu spirite – dar îi ascultau pe cei care le dădeau instrucţiuni din întuneric, din tărâmul morţilor.”

Aceşti oameni atei au fost pedepsiţi adesea foarte aspru de lumea spirituală. Voi, oamenii, aţi caracteriza în termenii voştri actuali o asemenea pedeapsă drept crudă. Dar nu vă puteţi imagina condiţiile de viaţă dintr-un timp atât de îndepărtat – cu mii de ani în urmă. Lumea divină a trebuit să-i pedepsească pe aceia, pentru că Pământul nu era atât de populat ca astăzi. Aşa au început oamenii să se teamă de Dumnezeu. Din frică de Dumnezeu au renunţat la unele greşeli şi la unele vicii ale lor. Dar nu numai Dumnezeu a pedepsit. Suferinţa i-a afectat pe oameni şi din cauză că lumea inferioară a spiritelor şi-a jucat jocul malefic, folosind oameni ca

instrumente. Astfel au existat lupte continue nu numai între oameni, ci a existat și o luptă constantă între spiritele bune și cele rele. Aceste lupte au continuat până la intrarea lui Hristos în împărăția pământească. E adevărat că au existat lupte între bine și rău și după aceea și ele există și astăzi. Dar ele nu mai sunt la acea scară, nu în acel fel – nu mai este voie să aibă loc în acel mod groaznic."[63]

„Când dezvoltarea umană timpurie a progresat suficient de mult, Dumnezeu le-a dat oamenilor legea. Cele Zece Porunci au fost proclamate. Deoarece legile veneau de la Dumnezeu, ele erau destinate nu numai vieții pământești, ci și vieții spirituale. Oamenii acelui popor căruia i s-a dat legea au urmat exact asta. Deși mai existau oameni care trăiau în afara acestei ordini, ei au fost treptat influențați de ceilalți și așa foarte încet au fost pătrunși și ei de ordinea lui Dumnezeu. Sigur că progresul a fost lent. Cu toate acestea, din momentul în care le-a fost dată această legislație, oamenii erau responsabili pentru viața lor. Dar încă nu fusese construită puntea către casa lui Dumnezeu. Calea ce ducea acolo era încă închisă. Nașterea mântuitorului urma să mai dureze mult timp."

„Pe atunci nimeni nu putea ajunge în casa lui Dumnezeu, decât cei care porniseră din împărăția lui Dumnezeu."[64] Ei veniseră pe Pământ de bunăvoie ca profeți pentru a-i întări pe acei oameni care credeau în Dumnezeu în credința lor. „Astfel de spirite încarnate ale cerului au fost, de exemplu, Enoh, Avraam, Isaac, Iacov, Moise, Iosua, Caleb, majoritatea profeților [biblici], Maria, mama lui Iisus și mulți alții ale căror nume nu sunt incluse în documente Sfintelor Scripturi. După moartea lor pe Pământ, aceste spirite s-au întors din nou în împărăția lui Dumnezeu. Ei nu erau sub

stăpânirea lui Lucifer pentru că nu luaseră parte la căderea din împărăția lui Dumnezeu."[65]

„Pe de altă parte, acei oameni care s-au împovărat în viața pe Pământ și, prin urmare, s-au marcat singuri pentru stăpânirea lui Lucifer, au trebuit să se întoarcă în împărăția lui plină de violență atunci când au murit. Dar cine a urmat legea, adică cei care câștigaseră merite fiind ascultători pe Pământ, aveau acum voie să ocupe o poziție mai bună, deși se aflau încă în împărăția lui Lucifer. Celor a căror credință era puternică, al căror zel pentru dreptate era mare, li s-a permis să ocupe cea mai înaltă dintre aceste trepte de urcare [ale iadului]. Desigur, nu erau prea mulți care erau ancorați în credința în Dumnezeu și pătrunși de dreptatea lui Dumnezeu, astfel încât să li se permită să ocupe acele nivele cele mai înalte."

„Dar exista ocazia de a reveni iar și iar în viața pământească. Pe atunci, viața umană nu avea durata pe care mulți oameni o consideră de la sine înțeleasă astăzi. Existau desigur și pe atunci excepții, anumiți oameni putând atinge o vârstă respectabilă. Dar, în general, ascensiunea trebuia să aibă loc rapid și, prin urmare, spiritelor li s-a oferit ocazia de a reveni la viața pământească după o perioadă scurtă de timp pentru a se familiariza mai repede cu această legislație."

„Astfel, dezvoltarea umanității într-o anumită perioadă de timp a progresat ceva mai repede. Ființele trebuiau să se supună legii lui Dumnezeu. Această lege le-a fost anunțată și în treptele de ascensiune. Trebuiau să facă deja ca spirite cunoștință cu legea pe care Dumnezeu o dăduse poporului [Israel]."

„Acest lucru s-a adresat în mod deosebit acelor spirite care intraseră deja în contact cu legea ca oameni. Prin asta a crescut în ei tot mai mult dorința de a se

elibera. Ei L-au rugat pe Dumnezeu să le deschidă mai repede calea, astfel încât să nu fie nevoiți să intre din nou sub stăpânirea lui Lucifer. Ei înșiși au văzut acum evoluția, ascensiunea." Nerăbdători așteptau mântuirea.

Treptat, s-a consolidat credința oamenilor în Dumnezeu, desigur într-un mod pe care l-a permis evoluția de atunci. „Oamenii nu erau la fel de școlarizați ca astăzi. Nu puteau nici citi nici calcula. Existau doar puțini ‚cărturari' și ei exercitau puterea. Cu toate acestea, credința în Dumnezeu a fost întărită și în rândul oamenilor simpli – prin legea care le fusese anunțată pe Pământ și, de asemenea, în tărâmul spiritual după întoarcerea lor acolo. În cele din urmă, evoluția progresase suficient de mult pentru ca Mântuitorul omenirii, Salvatorul tuturor ființelor, să poată să se nască. Pe acea credință timpurie în Dumnezeu trebuia acum construită credința mai puternică."[66]

21

DUPĂ cum s-a menționat deja, Dumnezeu discutase cu Fiul Său după cea de-a doua cădere despre planul mântuirii. „Hristos a acceptat cu bucurie sugestia Tatălui de a-i elibera din surghiun pe toți cei care căzuseră. Hristos însuși a vrut să preia această sarcină atunci când dezvoltarea ar fi progresat suficient și credința în Dumnezeu ar fi prins rădăcini într-o oarecare măsură pe Pământ."

„Vestea aceasta a ajuns în împărăția cerului la cei mai devotați, la principii lui Dumnezeu. Li s-a spus, că Cel Unul-Născut Fiul Său va prelua asupra lui însuși sarcina dificilă a mântuirii. Anumite spirite care au rămas fidele lui Dumnezeu, au fost, de asemenea, pregătite pentru

întruparea ca om. În calitate de profeți, ei trebuiau să le vorbească oamenilor despre venirea mântuitorului – și asta am menționat deja anterior. Astfel, cu mult înainte de nașterea lui Hristos, a fost vestit mesajul că un mântuitor va elibera omenirea. S-a hotărât, de asemenea, cine urma să fie mama lui Iisus; și ea urma să-și găsească drumul către împărăția pământească la timpul stabilit, împreună cu cei ce trebuiau să o însoțească. Așa a fost pregătită calea."

„Iar atunci când s-a considerat că credința în Dumnezeu a câștigat suficient teren pe Pământ, Hristos s-a întrupat ca om."[67]

Dar din ce a constat de fapt sarcina lui Hristos pe Pământ? Cum a putut să aducă mântuire venirea sa?

Era vorba despre restrângerea drepturilor de conducere ale lui Lucifer asupra acelora, care fiind plini de regret, doreau să se întoarcă acasă la Dumnezeu. „Cu siguranță, Dumnezeu ar fi putut să-l silească. Dar dreptatea lui Dumnezeu îi dăduse lui Lucifer acel drept și, prin urmare, aceeași dreptate i-a interzis să-l diminueze. Numai un spirit care intra în domeniul prințului întunericului, luând astfel asupra lui toate constrângerile tiraniei sale, avea dreptul să preia lupta împotriva lui. La fel, este și la voi lege internațională că un popor asuprit și chinuit de conducătorii săi se ridică împotriva chinuitorilor săi și caută să le smulgă jugul. Dar un asemenea spirit nu avea voie să cadă de la Dumnezeu și să devină astfel supusul lui Lucifer, pentru că altfel ar fi intrat fără scăpare sub stăpânirea lui. Trebuia să fie un spirit din cer care pe calea sa de a deveni om, urma doar la exterior să ajungă sub stăpânirea lui Satana. Căci tot ceea ce este întruchipat în materie este supus influenței forțelor rele."[68]

„De aceea era un mare risc pentru acel spirit al cerului. După naşterea sa ca om, acesta era un om ca toate celelalte fiinţe umane. Nu avea nicio amintire despre existenţa sa anterioară ca spirit al cerului. El nu mai ştia deci cine era şi nici nu ştia la început ce sarcină urma să îndeplinească prin întruparea sa şi a fost ispitit la rău şi de rău ca toţi ceilalţi oameni. Dumnezeu nu i-a dat nici lui mai mult ajutor spiritual decât oricărui alt om. Asta ar fi fost împotriva dreptăţii lui Dumnezeu. Trebuia să merite să primească de la Dumnezeu ajutorul mai mare, de care acest spirit ceresc întrupat avea nevoie pentru a-şi îndeplini sarcina, rezistând atacurilor răului. În măsura în care a rezistat marilor ispite ale răului, a primit ajutor tot mai mare de la Dumnezeu. Aşa este în cazul tuturor oamenilor. Dar în aceeaşi măsură în care ajutorul lui Dumnezeu pentru el creştea, şi răului, pe de altă parte, îi era permis să-şi intensifice atacurile împotriva lui. [...] De îndată ce acel spirit întrupat al cerului dobândea cunoaşterea despre cine era el şi ce scop avea întruparea lui, iadului i se permitea să-şi folosească toată puterea împotriva lui.”

„Dacă acel spirit avea să rămână statornic şi loial Dumnezeului său până la ultima sa suflare, în ciuda celor mai mari chinuri care-i erau provocate ca om, sufleteşte şi fizic, de către puterile iadului şi instrumentele lor umane, atunci prin această luptă defensivă împotriva răului câştiga cea mai mare forţă şi cel mai mare ajutor de la Dumnezeu pe care un spirit îl poate obţine. Dotat cu această forţă divină, putea după moartea sa pământească să atace ca spirit iadul, împotriva căruia, ca om, se putea doar apăra. Victoria lui asupra lui Lucifer era atunci sigură, pentru că legiunile cereşti de luptă îi stăteau la dispoziţie.”

„Aceasta trebuia să fie o luptă ca cea care avuse loc cândva în rai, atunci când Mihail şi legiunile lui l-au răsturnat pe Lucifer şi adepţii lui."[69]

După a doua cădere, Dumnezeu a revelat acest plan numai primului Său Fiu creat şi câtorva dintre cei mai înalţi prinţi ai cerului. „Unul dintre ei trebuia să se ofere voluntar pentru a-şi asuma sarcina periculoasă de a-l învinge pe prinţul întunericului prin întrupare ca om, atunci când va veni momentul. Toţi ştiau ce înseamnă pentru ei întruparea ca om. Ei ştiau că, în calitate de oameni, riscau să fie biruiţi de duşmanul pe care voiau să-l învingă şi că în acest caz mântuirea dorită nu putea avea loc. Mai mult, ei ştiau că o eventuală înfrângere a primului spirit, care avea să meargă pe Pământ ca mântuitor, ar fi făcut necesară trimiterea unui al doilea şi că această procedură trebuia să continue până la reuşita mântuirii."

„Fiecare dintre înaltele spirite cereşti a fost de acord să facă această încercare. Dar Hristos, cel mai înalt spirit creat şi regele lumii spirituale numit de Dumnezeu, a fost primul care a rugat să i se permită să-şi asume această sarcină. Lupta lui Lucifer în marea revoluţie a spiritelor fusese îndreptată tocmai împotriva lui. Din cauza lui s-a produs marea divizare. Din cauza lui s-a deschis prăpastia de netrecut dintre împărăţia lui Dumnezeu şi împărăţia întunericului. Prin urmare, el a vrut să construiască podul peste această prăpastie, astfel încât toţi copiii lui Dumnezeu care se rătăciseră să se poată întoarce acasă."

„Dumnezeu şi-a dat consimţământul pentru întruparea Fiului Său ca om. Ea urma să aibă loc atunci când spiritele căzute şi-ar fi croit drum cel puţin într-o anumită măsură în ascensiunea lor prin sferele de îmbunătăţire [ale iadului] şi, ca oameni, ar tânji după întoarcerea la Dumnezeu."[70]

Până când a sosit timpul pentru venirea Fiului lui Dumnezeu, planul de mântuire și salvare a rămas secret chiar și locuitorilor împărăției divine. Doar un mesaj vag de mântuire, așa cum am menționat în capitolul anterior, ajunsese la spiritele căzute care așteptau în adâncuri eliberarea. Puterile întunericului nu au știut absolut nimic despre planul de mântuire și de salvare. „Asta s-a hotărât așa, pentru ca iadul să nu-l poată împiedica.”[71]

În sfârșit, venise timpul. Acum s-a răspândit prin toate sferele lumii divine, printre toate spiritele rămase fidele, vestea: Mesia, Miruitul lui Dumnezeu, avea să plece acum ca să-și asume sarcina mântuirii. „Toți sfinții lui frați și surori au promis că îl vor ajuta dacă li se permite să facă acest lucru. Hristos a acceptat oferta lor. În mare parte, și-a ales el însuși frații și surorile sale regale, cei care aveau să fie aproape de el pe Pământ și să-i aducă mângâiere și forță. Tatăl îi dăduse mână liberă să-i aleagă.”

„Toți cei fideli lui s-au adunat atunci când a venit vremea să-și ia rămas bun. L-au escortat. Dar înainte de asta, palatul lui a fost închis. Atunci când Hristos a ieşit prin poarta splendidă pentru ultima oară, numeroasele porţi s-au închis în urma lui. Toate intrările au fost, de asemenea, blocate: râuri înconjoară această casă divină – acum au fost ridicate podurile. Niciun spirit neautorizat nu ar fi putut să se apropie de palatul lui Hristos. Au fost postați gardieni. Ei au păzit casa regelui lor ca să-l aștepte și apoi să-i deschidă din nou cu bucurie porțile pentru ca el să fie primul care să intre din nou în palatul său, așa cum el fusese ultimul care l-a părăsit.”[72]

22

CETELE de îngeri alese de Hristos l-au însoțit pe calea spre Pământ. Apoi au așteptat până când li s-a permis să anunțe nașterea regelui lumii spirituale a lui Dumnezeu, mântuitorul omenirii. Prin cântarea și jubilarea lor, păstorii de pe câmp au auzit vestea bună. Îngerii au anunțat nașterea mântuitorului, înclinându-se spre Pământ și vorbindu-le păstorilor. Păstorii le-au auzit vocea uimiți și speriați. Au reținut ce li s-a spus și li s-a explicat. Calea către mântuitor le-a fost luminată. Li s-a spus să meargă și să se închine în fața pruncului – și așa au făcut păstorii."

„În număr enorm se apropiaseră de Pământ mesagerii cerești. Așteptaseră până când venise momentul. Dar acum cei mai mulți dintre ei s-au retras înapoi pe tărâmurile lor cerești. Doar un anumit număr de spirite superioare au rămas în apropierea Pământului pentru a-l proteja pe băiețel. Acolo au construit o sferă. Acolo au primit fiecare poruncă a Tatălui lor. De acolo s-au îndreptat spre Sfânta Familie pentru a o îndruma și a o proteja."[73]

„În copilărie, Iisus nu știa încă nimic despre misiunea sa și cu atât mai puțin știa cine era cu adevărat. El a fost primul născut. După el au mai venit frații și surorile cu care a crescut. Viața lor era foarte, foarte simplă și modestă. Așa au trecut anii."

„Pe măsură ce Iisus creștea, își permitea tot mai multă libertate. Ori de câte ori îi era posibil, pleca de acasă. Atunci când Iisus avea doisprezece ani, a fost dus pentru prima dată la templu. Știți din sfintele scripturi ce s-a întâmplat acolo, în Ierusalim."

„După această primă vizită la templu, Iisus s-a simțit tot mai mult atras într-acolo. Tânjea să meargă la

templu, la acei cărturari care se bucurau de atât de multă stimă. Desigur, această reputație nu a făcut asupra persoanei sale nicio impresie. Pot spune chiar că îi provoca pe acești cărturari cu întrebările sale."

„Așa a rămas situația câțiva ani. Din când în când, Iisus îi vizita pe aceşti cărturari şi le explica Sfânta Scriptură în felul său. Trebuie să subliniez că Iisus și-a mărit forța și înțelegerea pe măsură ce a crescut. Dar nu putea fi oprit să plece tot mereu de acasă fără să spună unde se duce. Totuși, știau deja unde să-l caute, iar apoi trebuiau să-l roage și să-l implore să vină acasă. Atunci când Iisus pleca de acasă, căuta liniștea într-o grădină sau dumbravă în care putea să fie singur. Acolo se reculegea şi se interioriza. Acolo auzea ce-i spuneau spiritele divine. Acolo îi dădeau explicații și indicații. Dar nu a spus nimic despre asta acasă timp de ani de zile. Tot timpul i se aduceau reproșuri. Frații lui îl numeau permanent ‚visătorul' și considerau că uneori era spiritual absent."

„Iisus își urma propria cale. Voia să fie singur, trebuia să aibă liniște în jurul lui. Evita zgomotele, gălăgia. De aceea pleca de acasă dimineața devreme și apoi se întorcea din nou acasă la muncă – uneori mult prea târziu. Seara ieșea foarte des la locurile lui preferate, atunci când se făcuse întuneric și răcoare și era liniște. Acolo se întindea pe pământ – aceasta era o practică obișnuită – și asculta ce i se spunea."

„Dar nu i s-a spus că el este Fiul lui Dumnezeu – încă nu. I s-a spus doar că are de îndeplinit o sarcină pentru omenirea de pe Pământ. Aceste spirite sfinte i-au explicat că Dumnezeu îl va ajuta. Iisus a vrut să afle tot mai multe despre asta."

„În acest fel se făcea legătura dintre lumea spirituală și el, iar această legătură a fost inițial cu totul modestă.

Iisus a putut să vadă aceste spirite sfinte pentru că, în calitate de spirit pur al lui Dumnezeu, el avea cel mai fin fluid odic pe care l-a avut vreodată o ființă din creație și, în consecință, era clarvăzător. El vedea spiritele divine și le vorbea. Acestea veneau la el pe Pământ și discutau despre viitorul lui. Și spirite ale înțelepciunii veneau la el și îi dădeau forță. I-au explicat în mare viața sa pe Pământ, dar în niciun caz calvarul lui – despre așa ceva încă nu vorbeau deloc."

„Cu cât Iisus creștea mai mult, cu atât mai multe ființe divine veneau să vorbească cu el și pleca tot mai des de la casa părinților săi. Uneori pleca foarte devreme dimineața spre templul din Ierusalim, de unde se întorcea abia după câteva zile, ceea ce îi aducea reproșuri serioase din partea părinților săi. Deși aceștia erau oameni simpli, erau însă respectați. Li s-a spus acum că Iisus, în discuțiile sale cu marii cărturari, nu-i stima, nu-i respecta pe aceștia, ci o făcea pe deșteptul. Mama lui l-a rugat din suflet: ‚Nu te mai duce tot timpul la templu, aduci rușine familiei noastre; auzi ce spun fariseii și cărturarii din Sfatul Înalt despre tine și despre noi. Oamenii ne arată deja cu degetul. Păstrează doar pentru tine credința în Dumnezeu și misiunea pe care Dumnezeu ți-a predestinat-o. Nu le-o dezvălui acestor oameni, ne aduce doar dispreț. De asemenea, ceea ce spui, adesea nu corespunde cu religia noastră.'"

„Astfel de reproșuri i-a făcut Maria, mama lui, în timp ce el încerca să o învețe. Și așa au continuat lucrurile. Inițial, Înaltul Sfat, cărturarii, nu și-au făcut griji cu privire la Iisus – încă nu îl luau în serios. Dar acum se ducea într-una la templu și acolo îi provoca nu numai pe ei în discuții, ci și pe oameni. Iisus a început să-și răspândească învățătura printre oameni pe străzi și piețe. Cărturarilor și fariseilor nu le-a plăcut deloc acest

lucru. Dacă Iisus reușea să influențeze oamenii, trebuiau să intervină. Așa că a fost excomunicat. Prin urmare i-a fost interzis să intre în templu. De asemenea, toți cei care îi țineau partea lui Iisus trebuiau să fie excomunicați. Asta i-a înfricoșat pe oameni și i-a determinat să se ferească de Iisus în public, în fața altora."

„Totuși, persoana lui Iisus îi atrăgea. Au existat chiar cărturari și membri ai Înaltului Sfat care și-au exprimat simpatia pentru el. L-au rugat să meargă la casa lor în loc de templu, pentru că acolo puteau vorbi fără să fie văzuți. Așa s-au adunat câțiva oameni care țineau la Iisus și s-au întâlnit cu el în secret. Iisus i-a învățat acolo, așa cum și el fusese învățat la rândul lui de spiritele lui Dumnezeu."

„Nu doar în familia lui se întâmpla uneori ca părinții sau copiii să fie bolnavi. Atunci Iisus se ducea la acești oameni bolnavi, își punea mâinile peste ei, iar aceștia se vindecau curând. Părinții nu s-au îngrijorat în mod deosebit din această cauză. Ei pur și simplu trăiau în credința că Dumnezeu privea cu plăcere la familia lor și că Iisus avea această putere de vindecare – nu s-au gândit mai mult la asta. Important era că bolnavii se însănătoșeau. Prin urmare, atunci când vreun membru al familiei se îmbolnăvea, se gândeau imediat la Iisus și îl chemau. Însă nu s-au gândit de ce, din ce motiv avea el această forță de vindecare."

„În acest fel, Iisus a intrat în contact cu multe rude și cunoștințe. Pe atunci era un lucru obișnuit ca oamenii să se viziteze. Dacă cineva avea vreo problemă, oricât de mică ar fi fost ea, vorbeau despre ea zile întregi. Azi se duceau și discutau problema la unul, mâine la altul. Petreceau ore, ba chiar zile, pentru a povesti totul. Îi rugau pe toți să le dea sfaturi, dar niciun sfat nu era

urmat. Pe atunci asta era obișnuința și același lucru se poate experimenta și astăzi acolo. Și Iisus era luat la astfel de vizite, iar oamenii erau informați în tăcere despre situația lui. Totul se făcea în deplin secret pentru a nu se expune vreunui pericol. Adesea, printre cei vizitați se afla și o persoană bolnavă. Atunci Iisus se ducea la ea, își punea mâinile peste ea, rostea o rugăciune – și bolnavul era vindecat. Cu toate acestea, acest lucru nu era considerat a fi un miracol. Iisus era deja privit într-o anumită măsură ca un profet, și era apelat cu ‚maestru'. Un profet trebuie să aibă daruri mai înalte; oamenii nu-și făceau gânduri deosebite despre asta, ci au acceptat-o ca pe o providență trimisă de Dumnezeu. Căci nu știau cine era de fapt acest Iisus."

„Abia mai târziu a primit Iisus vestea de la spirite divine, că el este Fiul lui Dumnezeu. Dar cumva pe atunci asta încă nu i se părea atât de sigur. El să fie Fiul lui Dumnezeu? Sigur că-i vedea pe îngerii cu care era într-o legătură minunată. Dar s-a gândit în sinea lui: ‚Acesta este un înger minunat. Deși eu însumi sunt îmbrăcat într-un corp uman, totuși, pot fi și eu un înger la fel de frumos. Dar Fiul lui Dumnezeu?' Chiar dacă îngerii i-au confirmat asta, la început nu a fost complet convins de asta în sinea sa."

„Atunci când Iisus dorea să-și viziteze prietenii, trebuia să călătorească pe distanțe lungi. Știți, în Palestina este cald, ți-e sete și așa trebuia să meargă uneori la un izvor. Atunci când pleca de acasă, nu lua nimic cu el. Avea doar haina pe care o purta. Putea să se hrănească din roadele câmpului. Pe drum erau și smochini din care putea să culeagă fructe. Dar pentru a-și potoli setea, trebuia să găsească un izvor și știa unde să-l găsească. Știa și când anume mergeau oamenii la fântână pentru a scoate apă – de obicei dimineața

devreme sau seara târziu, rar în timpul zilei. Locuitorii aduceau apă în ulcioarele lor pentru a fi aprovizionați în timpul zilei. Așa că, în cea mai mare parte, erau drumeții sau pelerinii care puteau fi întâlniți la fântână în timpul zilei și care își potoleau setea acolo."

„Și Iisus se ducea tocmai atunci la fântână, când știa că oamenii aduc apă de acolo. Îi căuta pe oameni și voia să vorbească cu ei. Știți dintr-o relatare a Evangheliei că Iisus a rugat odată să i se dea un vas ca să poată scoate apă, pentru că fântâna era adâncă și nu avea cu el un vas (Ioan 4:7 și urm.). Apoi, Iisus i-a spus clarvăzător acelei femei lucruri despre viața ei care au uimit-o. Au existat multe astfel de întâlniri. Ele nu sunt notate – mai exact, scrierile au fost distruse pentru că anumitor oameni nu le-a plăcut să răspândească cuvântul despre Iisus în acest fel."

„În timpul acestor întâlniri, Iisus avea adesea ocazia să vindece bolnavi. La cei mai mulți dintre ei boala nu era deosebit de vizibilă, astfel încât însănătoșirea lor nu era privită ca un miracol. În plus, oamenii încă aveau o legătură strânsă cu profeții, deși cei din urmă se întorseseră de mult în patria lor cerească, și-și aminteau de faptele lor minunate. Așa că nu părea să fie ceva deosebit atunci când Iisus venea și-și punea mâna pe bolnavi, ca ei să se însănătoșească – oamenii nu considerau că acesta ar fi fost un miracol."[74]

Așa a împlinit Iisus în cele din urmă treizeci de ani. Motivul extern pentru „arătarea lui înaintea [poporului] lui Israel" (Luca 1:80) a fost nunta din Cana, unde era lipsă de vin. „Mama lui Iisus, știind foarte bine că el este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul și că poate interveni aici, i-a atras atenția asupra lipsei vinului. Cuvintele fuseseră puse în gura ei de un spirit divin care o însoțea. Este adevărat că Iisus a răspuns mai întâi: ‚Nu

Mi-a venit încă ceasul' (Ioan 2:4). Căci știa când avea să înceapă timpul lui; dar nu știa că ar trebui să intervină în acest fel tocmai la această sărbătoare. I se părea că era prea devreme. Dar mama lui Iisus s-a simțit presată să-l roage – și atunci Iisus a făcut-o totuși. I-a văzut pe frații și surorile lui spirituale care i-au dat un semn și l-au îndemnat: ‚Fă-o!' Atunci și-a ținut mâinile în semn de binecuvântare peste apa cu care fuseseră umplute carafele, și astfel apa a devenit vin – acesta a fost, așa cum spun oamenii, primul lui miracol. Mulți, mulți îngeri l-au ajutat la înfăptuire. Aceasta a însemnat o confirmare pentru mama lui, care știa că este destinat pentru fapte mai mari, și a fost și o confirmare pentru Iisus însuși, deși nu se îndoise niciodată de asta. Apoi și-a găsit drumul în tăcere pentru a-i mulțumi Tatălui său pentru sprijin."[75]

„Așa a început încetul cu începutul acțiunea lui. Hristos a avut întotdeauna sprijinul acelor frați și surori spirituale care au rămas în apropierea sa – și atunci când fusese cazul înmulțirii pâinii; și aici au intervenit spiritele cerești și și-au făcut datoria. Ei l-au sprijinit pe Iisus pentru ca el să-și poată îndeplini sarcina." Ei i-au dat forța să facă toate acele fapte care să-l dovedească oamenilor ca Fiu al lui Dumnezeu. „Ei au stat în fața lui atunci când trebuiau vindecați bolnavii. Deși a făcut acest lucru din forțele sale, dar era totuși un om, la fel cu oamenii în toate și, prin urmare, expus și ispitelor și slăbiciunii. Dar lumea spirituală bună și-a ținut mâinile asupra lui. Iisus a putut să ridice privirea la ea și să rostească astfel și cuvântul – nu a trebuit niciodată să se îndoiască dacă va reuși. Frații și surorile lui divine i-au stat alături. Ei i-au pus în gură cuvintele pe care trebuia să le rostească – chiar dacă era Fiul lui Dumnezeu. Căci acest Fiu al lui Dumnezeu devenise om și de aceea era

supus slăbiciunilor omeneşti. Prin urmare, el era dependent de călăuzirea lui Dumnezeu, de călăuzirea fraților săi şi surorilor sale. Dar a putut să fie condus de ei pentru că a rămas fidel Tatălui său în credința lui."

„Deoarece Iisus Hristos era clarsimțitor şi clarvăzător, a putut să-i vadă şi pe cei care se apropiau de el pentru a-l ispiti. Uneori era singur în mare suferință. Acest lucru se întâmpla adesea într-un moment în care avea de suportat atât de multe – în acel moment cel mai dificil al vieții sale pământeşti, când a fost părăsit de frații şi surorile lui cereşti şi trebuia să hotărască singur dacă îi rămânea fidel Tatălui său. Lumea întunecată a profitat de această singurătate – pentru că doar aşa putea avea sens încercarea. S-au apropiat de el şi i-au promis că va fi eliberat de tot chinul, de tot necazul; i-au promis o răsplată regească dacă va asculta de ei. Dar în toate aceste ore de maximă suferință, nevoie şi de chin cel mai îngrozitor, Iisus Hristos a rămas fidel Tatălui."[76]

„Ceea ce Hristos a trebuit să îndure lăuntric sub ispitele răului, nu a putut fi văzut de ochii oamenilor. De aceea nici Biblia nu relatează nimic despre asta. Şi totuşi, atacurile lui Satana au fost atât de îngrozitoare, încât dacă Dumnezeu le-ar fi permis forțelor iadului să-i atace pe trimişii de dinainte cu forța pe care El le-a permis să o folosească împotriva lui Iisus, atunci toți acei mesageri divini anteriori ar fi trebuit să cadă. Dar şi suferința fizică pe care a trebuit să o îndure până la ultima lui suflare pe cruce a fost atât de cruntă, încât ceilalți mesageri ai lui Dumnezeu nu ar fi putut rezista – mai ales paralel cu chinurile sufleteşti simultane."[77]

Numai aşa pot fi înțelese cuvintele disperate ale lui Hristos pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" (Matei 27:46). El le-a rostit în

acel timp aparent nesfârșit și îngrozitor, atunci când, conform poruncii lui Dumnezeu, niciun înger nu a avut voie să se apropie de el. „Dar oare puteți să vă imaginați durerea acelei lumi angelice atât de dornică să-l ajute – și care totuși atunci nu avea voie să apară în fața ochilor lui? Acei frați și surori spirituale care erau atât de strâns legați de el au îndurat chinuri amare împreună cu Hristos. Au mers iar și iar la Tatăl, implorându-l: ‚Scutește-L pe regele nostru de această suferință!' S-au dus tot mereu la El, întrebându-L dacă nu s-ar putea găsi o altă cale de mântuire. Căci ei simțeau și sufereau împreună cu Hristos. Au trăit chinurile sale – și nu li s-a permis să-l ajute. Da, Însuși Tatăl, care, potrivit deciziei Sale irefutabile, le-a spus că astfel se va întâmpla – credeți-mă, și Tatăl Ceresc a fost întristat că Fiul Său a trebuit să îndure o asemenea suferință."

„Aici trebuie să includ o explicație pentru acei oameni care nu sunt încă inițiați în legile spirituale. Ei spun: ‚De ce a fost necesar acest lucru? Un cuvânt al lui Dumnezeu ar fi fost suficient pentru ca toți acei oameni să fie uciși, astfel încât să nu-l poată omorî pe Iisus Hristos.' Dar asta nu s-a întâmplat. Legea pe care v-o explicăm tot mereu este irefutabilă: oamenii trebuie să-și arate poziția pe baza liberei decizii. Pe baza propriei sale decizii trebuie să demonstreze omul prin cuvânt și faptă de ce parte se află. Asta i-a cerut Tatăl și fiului său."

„Pentru că totul trebuia să fie drept. Celor care nu îi doreau victoria, trebuia să li se demonstreze că această victorie a fost obținută cu eforturi groaznice, cu cele mai mari dureri și suferințe – fără sprijinul fraților și surorilor cerești."

„Atunci s-a mers la extrem. Îngerii au trebuit să se abțină. Numai în Grădina Ghetsimani și pe drumul

crucii i-au dus lui Hristos hrană spirituală. Înainte de a fi răstignit pe cruce, ei i-au oferit băutură spirituală și hrană spirituală pentru ultima oară – apoi au dispărut. Și cât de puțin au avut voie să-i dea. Doar minimul, numai cât să reziste corpul lui torturat."

„Așa a îndurat Iisus Hristos pe cruce. Simțea cum forțele sale îl părăseau. Deodată a devenit din nou clarvăzător: Acolo stătea mulțimea fraților și surorilor lui cerești, aclamându-l! Acum a putut să rostească cuvintele: ‚S-a isprăvit!' (Ioan19:30). Cu o bucurie de nedescris l-au anunțat îngerii că și-a îndeplinit sarcina."[78]

23

COBORÂT în iad, se spune în Crezul Apostolic creștin. Dar oare cine ar înțelege astăzi acest cuvânt în sensul său atotcuprinzător, de adevărată istorie mondială? Din ceea ce a fost explicat până acum, este clar: acesta este cel mai important eveniment din toate lumile și timpurile pentru noi toți.

Deoarece Hristos „a coborât în iad" pentru a ne face posibilă întoarcerea acasă la casa Tatălui.

În tot timpul suferinței lui Hristos, cerurile cu toți preafericiții lor tăcuseră, plini de tristețe. Se lăsase o mare, mare tăcere peste acele ceruri. Le-a fost frică, s-au temut. Dumnezeu îi informase pe prinții cerului despre această parte a planului de mântuire și astfel toți îngerii, toți cei care au rămas fideli, știau că Hristos trebuie acum să-l înfrunte pe Lucifer; că totul depindea de el să rămână statornic în această bătălie spirituală în ciuda chinurilor teribile. Acum se temeau pentru omul Iisus. Se temeau că ar putea fi învins."

„Asta este, de asemenea, ceva ce trebuie spus omului, credinciosului: Dumnezeu i-a impus această încercare lui Hristos. În această încercare, Hristos trebuia să demonstreze dacă el, ca om, ar fi suficient de puternic pentru a-și îndeplini sarcina, și anume, să salveze omenirea și să-i elibereze calea în scopul ascensiunii spirituale."

„Cu toate acestea, pregătirile fuseseră deja făcute în ceruri pentru cazul victoriei lui Hristos asupra iadului. Acest lucru a necesitat, mai presus de toate, spirite divine care, dacă Hristos ar fi rămas statornic ca om, l-ar fi condus în jos în sferele iadului, astfel încât să se poată socoti cu Lucifer de la spirit la spirit." Aceste trupe de luptă, sub conducerea Prințului Mihail, stăteau pregătite în apropierea Pământului. „Cu cât lupta lui Hristos evolua spre punctul culminant, cu atât spiritele din ceruri așteptau cu mai multă nerăbdare vești de pe Pământ. S-a lăsat liniște din ce în ce mai mare în toate sferele, tot mai adâncă – până când de pe buzele lui Iisus au venit cuvintele: ‚S-a isprăvit!'"

„Ca un fulger s-a răspândit această veste prin toate cerurile, până în cele mai înalte. Oare vă puteți imagina ce bucurie copleșitoare, ce vuiet de bucurie a zguduit toate cerurile la acest cuvânt: ‚S-a isprăvit!'? Acest vuiet al îngerilor care jubilau a fost atât de mare, atât de puternic încât a rezonat pe Pământ. Pământul a început să se miște, cutremurând, stâncile s-au crăpat în două, iar perdeaua din templu s-a rupt de sus până jos. (vezi și Matei 27:50 și urm.) Cerul nu a mai contenit să se bucure, spiritele au început să cânte, muzica a răsunat, iar îngerii au dansat de atâta bucurie. Hristos triumfase!"[79]

Până în momentul în care Hristos a murit ca om pe cruce, a rămas statornic, rezistând tuturor atacurilor din

iad. „Astfel a rezolvat prima și cea mai importantă parte a sarcinii lui ca Mesia: nu fusese învins de iad. Dar cu asta, el însuși nu l-a biruit încă pe dușmanul căruia i-a ținut piept. Căci atunci când doi se luptă, iar unul respinge toate atacurile celuilalt, nu l-a biruit încă pe celălalt. Pentru a obține victoria, el trebuie să-l atace și să-l învingă pe celălalt, astfel încât celălalt să se declare învins. Așa a fost și în cazul lui Hristos. Ca ființă umană, el respinsese toate atacurile puternicului său adversar. Asta era tot ce putea face ca ființă umană. Dar acum că era eliberat de corpul său pământesc, și-a putut ataca adversarul, prințul întunericului, ca spirit. El a coborât în iad, având încredere în puterea atotbiruitoare a lui Dumnezeu, pe care o dobândise ca ființă umană prin credința sa statornică în Dumnezeu."

„Dumnezeu i-a trimis acum oștirea cerească în calitate de tovarăși de arme. A început o luptă asemănătoare cu cea care avusese loc atunci când Lucifer și adepții săi au luptat împotriva legiunilor cerești în ziua marii revoluții în împărăția spiritelor lui Dumnezeu. Bătălia de acum a avut loc în tărâmul spiritelor lui Satan. A fost atât o luptă unu-la-unu între Hristos și Lucifer, cât și o luptă în masă între legiunile cerești și cele ale întunericului. Această luptă enormă s-a extins până în cele mai adânci sfere ale iadului, spre care Lucifer și adepții săi au trebuit să se retragă."

„Atunci – când înfrângerea forțelor iadului nu a mai putut fi pusă la îndoială, mulți dintre cei care înainte fuseseră vasali ai lor, dar care au regretat căderea lor de la Dumnezeu, s-au alăturat oștirilor cerești și au luptat cu ele împotriva asupritorilor lor anteriori. Iar numărul celor care au schimbat tabăra a crescut de la o secundă la alta."

„Atunci când Lucifer a văzut că totul era pierdut pentru el, a implorat să fie cruțat. El, care oferise cândva împărățiile lumii Fiului lui Dumnezeu în timpul ispitei din pustie, stătea acum tremurând în fața celui căruia el voise atunci să-i jefuiască credința că era Fiu al lui Dumnezeu.”[80] Acum tremura la gândul că ar putea fi nimicit de cuvântul lui Dumnezeu, de focul spiritual. „Și așa a trebuit să recunoască înfrângerea și să îngenuncheze în fața acestui Hristos – i s-a cerut asta, iar lângă Hristos stăteau îngerii cu săbiile de foc: ‚Fie îngenunchezi și accepți legea așa cum ți-e dată pentru totdeauna, fie vei fi nimicit și stăpânirea ta s-a încheiat, viața ta a pierit. Decide, îngenunchează și repetă cuvintele: „Recunosc toate drepturile lui Hristos și recunosc toate legile în fiecare detaliu și vreau să mă supun lor.”’ Și nu a avut altă opțiune. El a îngenuncheat înaintea lui Hristos – în primul rând pentru a-și salva viața. Și așa a văzut, de asemenea, nu numai că și-a salvat prin asta propria viață, ci și că și-a păstrat împărăția lui, domnia lui. Așa că a îngenuncheat și a recunoscut înfrângerea.”[81]

„Hristos i-a dezvăluit că drepturile sale de conducere nu-i vor fi luate complet, ci vor fi limitate doar la cei care au aceeași atitudine ca el. Dar pe cei care voiau să se întoarcă la Dumnezeu din împărăția lui, trebuie să-i elibereze. Nu mai are voie să considere că sunt supușii lui. El este liber să-i lege de el prin amăgire și ispită – dar nu prin violență, ca înainte.”

„Lucifer a fost de acord – a trebuit să fie de acord. Se așteptase la condiții mult mai dure. Documentul de suveranitate, pe care Dumnezeu i-l eliberase cândva, a fost modificat așa cum a vrut Hristos ca învingător. Iar Dumnezeu, în numele căruia învingătorul a încheiat acordurile cu Lucifer, este Păzitorul drept și atotputernic

care garantează respectarea exactă a acestui tratat de pace. Puterii lui este supus totul – inclusiv iadul."

„Prin asta, marea lucrare salvatoare a mântuirii a fost încheiată. Planul de mântuire al lui Dumnezeu fusese realizat în părțile sale esențiale. Peste abisul care se căscase între împărăția întunericului și împărăția lui Dumnezeu a fost construită o punte. De acum înainte, cine dorea să se întoarcă din sfera puterii lui Satana în vechea casă a lui Dumnezeu, putea traversa această punte."[82]

Ceea ce s-a întâmplat aici, reprezintă cel mai minunat punct de cotitură din toată istoria lumii. Teribilul eveniment s-a petrecut relativ recent – cu doar două milenii în urmă. Pentru mântuirea noastră, Dumnezeu nu a ezitat să-l trimită pe Fiul Său iubit pe Pământ pentru a îndura această încercare îngrozitoare.

După actul de mântuire al lui Hristos, depinde de cei care s-au îndepărtat de Dumnezeu să-și înceapă din proprie inițiativă calea de întoarcere spre casa Tatălui. „Hristos a construit puntea către patrie. Dar voința liberă a individului determină întoarcerea sa acasă. Nu are voie să se ferească de efortul pe care îl implică drumul spre casă."

„Hristos le este de ajutor prin a sa lume a spiritelor celor care se întorc acasă. Solii săi le arată calea, îi întăresc, îi încurajează, îi consolează și îi ridică tot mereu, atunci când cei care se întorc acasă obosesc și se împiedică pe cale."

„Dar pentru fiecare va veni ziua în care nu-şi va mai putea satisface foamea de fericire şi pace din troacele răului și, în sfârșit, își va începe calea de întoarcere acasă la Dumnezeu."

„Unii au nevoie de o singură viață umană pentru a ajunge acasă. Alții se chinuiesc sute și chiar mii de ani

departe de Dumnezeu în căutarea aurului fericirii în locurile falsificării de bani ale întunericului, ademeniți de Satana dintr-o capcană în cealaltă. Este propria lor vină că trebuie să devină oameni mai des și că găsesc atât de târziu calea luminii, construită prin iubirea lui Dumnezeu și a Fiului Său, marele Mântuitor al creației căzute."[83]

În acest context trebuie menționat: oamenii vorbesc adesea despre Judecata de Apoi, Ziua de Apoi și sfârșitul lumii. Hristos însuși anunțase că a venit în lume pentru judecată (Ioan 9:39) și că îi va ridica pe cei care cred în el în Ziua de Apoi (Ioan 6:40). Doar că apostolii nu au înțeles ce a arătat Hristos prin asta, ci s-au gândit că odată cu această judecată finală va veni totodată și sfârșitul lumii și al omenirii. Această neînțelegere s-a dovedit a fi persistentă. Mulți oameni așteaptă încă sfârșitul lumii cu o ‚Judecată de Apoi' în această ‚Zi de Apoi'.

Dar adevărul este că această Judecată de Apoi avusese deja loc, tocmai în vremea când Hristos a ținut judecata cu Lucifer. Iar legea care a intrat în vigoare în acel moment este valabilă până când ultimul om va păși pe calea spre casă. Dumnezeu și Hristos au elaborat și stabilit această lege în fiecare detaliu cu mult, mult timp înainte ca Hristos să-și asume întruparea ca om și acțiunea mântuirii.[84]

24

DUPĂ judecata lui Lucifer, Hristos și oștirea lui de îngeri au urcat din lumea lui Satana în sfera în care frații și surorile lui spirite așteptaseră cândva până când au putut anunța nașterea Mântuitorului. „Hristos a intrat în

această anticameră a cerului pentru a aştepta acolo până la întoarcerea Sa acasă la Tatăl şi, în acelaşi timp, pentru a fi aproape de fraţii şi surorile lui de pe Pământ care-l jeleau. El i-a vizitat – deodată a stat în faţa lor, li s-a arătat lor [materializat[85]] şi le-a dovedit astfel că există o viaţă după moartea pământească. În mod repetat li s-a arătat astfel lor şi le-a dat astfel dovezi."[86]

Dar în acest timp Hristos şi trupa lui de spirite au continuat să lucreze pentru planul mântuirii. „Trebuia să proclame deja de aici întregii creaţii a lui Dumnezeu victoria Mântuitorului şi să-i îndemne pe toţi care aveau bunăvoinţă, să se întoarcă acasă. Îndeosebi numărul enorm de spirite care sufereau în sferele spirituale inferioare au fost vizitate, instruite, încurajate, consolate şi îndemnate să se motiveze pentru a începe drumul pe calea către casa Tatălui, deschisă de Hristos. Hristos însuşi a condus instruirea acestor nenumăraţi fraţi şi surori, astfel încât cât mai mulţi posibil să-şi poată găsi deja acum calea spre casă. Petru subliniază acest lucru în Prima sa Epistolă (3:19) prin cuvintele: ‚[Hristos] s-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare.'"[87]

În cele din urmă a venit ziua când Hristos s-a arătat pentru ultima oară alor Săi în formă umană, le-a dat instrucţiunile Sale şi apoi, dematerializându-se în faţa ochilor lor, S-a înălţat la cer.

*

Între timp, în lumea cerească se făcuseră toate pregătirile pentru primirea Mântuitorului care se întorcea. Următoarea relatare provine de la o fiinţă îngerească care a fost prezentă la această primire a Mântuitorului: „Trâmbiţele sunau în timp ce Hristos se înălţa de pe Pământ – muzica şi cântarea răsunau minunat. Dar totul a tăcut atunci când a intrat în primul

rai. Toți îngerii s-au închinat înaintea Lui într-o tăcere evlavioasă și abia atunci, când Hristos s-a îndepărtat la oarecare distanță, L-au urmat ridicându-i osanale pe drumul către Tatăl său, către Tatăl nostru. Așa am pornit și noi cu el pe drumul spre casa lui Dumnezeu."

„Hristos a mers împreună cu ai săi dintr-o sferă în cealaltă, însoțit de osanale de nedescris, ca să-i salute pe toți cei fideli lui, care se temuseră și tremuraseră pentru el și cu el. A străbătut toate cerurile până la palatul său. Acum podurile au fost coborâte. A fost primul care a intrat din nou în casa lui care strălucea în lumina lui Dumnezeu. Strălucea ca niciodată înainte, în cele mai minunate culori, într-o splendoare fără seamăn. Hristos a intrat, iar acolo l-a primit Tatăl. Ce bucurie a trăit el, ce jubilație! Oare vă puteți imagina gloria acestei muzici, aceste osanale în cele mai înalte sfere?"

„Noi, ființele angelice, trebuia să avem răbdare și să păstrăm o distanță mai mare. Dar tot timpul am cântat, am jubilat, l-am ovaționat și l-am strigat. Atunci el ni s-a arătat, cu Tatăl său, cu Tatăl nostru. Hristos ni s-a arătat de repetate ori scurt, ca apoi să se întoarcă din nou la Tatăl. Așteptam mereu să apară din nou și ni s-a părut că am așteptat mult timp, deși nu era așa – atât de dor ne era să fim din nou împreună cu fratele nostru regal."

„Atunci ni s-a anunțat că putem să sărbătorim reîntoarcerea Mântuitorului în grădinile divine. Ni s-a servit mâncare cerească. Atunci Hristos a venit la noi. Ne-a vorbit. A vorbit despre dificultatea vieții sale pământești. A povestit despre sarcina pe care o îndeplinise. Acum depindea de noi să terminăm ceea ce a început el. Planul de mântuire al lui Dumnezeu trebuie să fie realizat. Puterea și forța de a-l duce la îndeplinire vor fi disponibile, astfel încât într-o zi jubilarea să fie și mai mare – până când și ultimul suflet va intra în

tărâmul divin. Atâta timp va trebui să muncim, să ajutăm și să oferim sprijin acestor spirite."

„În acest fel ne-a instruit regele nostru. S-a dus apoi și la toate acele grupuri angelice care nu au putut fi prezente la întoarcerea sa. Hristos a vizitat toate cerurile. El a informat toate ființele despre necesitatea acțiunii noastre în planul de mântuire al lui Dumnezeu. Forța divină trebuie să fie dată oamenilor. Toți oamenii care caută și care dispun de bunăvoință, trebuie să primească cel mai mare ajutor și sprijin posibil din partea tuturor ființelor angelice."

„Așa ne-am recunoscut cu toții sarcina. A fost o bucurie profundă pentru noi faptul că regele nostru începuse marea lucrare și că nouă, ființelor din toate sferele, ni se permitea și ni se permite să participăm la finalizarea ei până când toată suferința se va transforma în jubilare și beatitudine."[88]

*

Sărbătorirea reîntoarcerii Fiului lui Dumnezeu nu a durat prea mult, pentru că acum venise timpul să se realizeze o etapă a planului de mântuire de o importanță crucială. Conform planului lui Dumnezeu, sferele de ascensiune au fost acum – și abia acum – create în lumea spirituală, „în care spiritele umane puteau urca treptat la sfera cerului după moartea lor pământească. Crearea lor înainte de mântuire ar fi fost inutilă, deoarece niciunul dintre spiritele căzute nu putea să urce în aceste sfere și să ajungă prin ele în cer."[89]

Fiecare dintre aceste sfere de ascensiune constă dintr-un mare număr de ‚niveluri', care ar putea fi numite și ‚niveluri inferioare, mijlocii și superioare'. Fiecare sferă este condusă de un prinț al cerului, căruia îi sunt repartizați nenumărați îngeri și ajutoare-spirite.[90]

Aceste zone reprezintă continuarea „sferelor de îmbunătățire" din regatul lui Lucifer, care au fost deja discutate în capitolul 19; dar spiritele nu mai sunt sub puterea prințului întunericului, ci în împărăția lui Dumnezeu și a lui Hristos. Puterile întunericului sunt incapabile să pătrundă în aceste sfere de purificare, cu atât mai puțin în sferele divine ‚de deasupra'. Dar ele și-au păstrat dreptul de a fi active în lumea pământească, care din perspectivă spirituală este vecină cu ‚iadul'. „Dumnezeu a aranjat-o astfel pentru a-i dovedi lui Lucifer că oamenii își pot găsi totuși calea către El și o și găsesc – chiar dacă puterea și imperiul lui Lucifer sunt încă atât de mari. Dumnezeu a ordonat în mod intenționat acest lucru și a fost de acord cu cerințele lui Lucifer [să i se permită să ispitească oamenii]. Cu siguranță a fost o anumită cedare, dar nu în sensul de slăbiciune, ci în sensul de putere a lui Dumnezeu. Trebuie să se dovedească faptul că, deși Lucifer are câmpul de luptă mai bun – doresc să spun: ‚vale lângă vale', unde influența este cea mai puternică – că, în ciuda acestor fapte, divinitatea poate răzbate și triumfa. Atunci când oamenii recunosc această forță divină și o preiau în viața lor, ei ajută prin asta la victoria lui Hristos.[91]

După moartea pământească, spiritul ce fusese om se întoarce de obicei într-una dintre sferele de ascensiune ale lumii spirituale menționate mai sus, în cel mai rău caz la același nivel de la care a devenit om. Pentru că „nu există o scufundare a unui spirit de la un nivel superior de îmbunătățire la unul inferior [respectiv numai în cazuri excepționale, cf. capitolul 35.] – ci doar o stagnare pe aceeași treaptă. [...] Dacă un spirit uman nu s-a desăvârșit în viața pământească pe calea către Dumnezeu, el va fi din nou om. Fiecare viață este un

examen. Cine eșuează, trebuie să repete, până când trece încercarea. Acestea sunt legi divine care se aplică în mod egal întregii creații. La Dumnezeu nu există bun-plac."

„Dacă ți-am spus că nu există o scufundare înapoi la un nivel mai profund, motivul este că un spirit care devine într-un punct mai rău decât înainte se îmbunătățește în schimb în alt punct și se creează astfel o compensație. Și în acest caz acționează o lege divină."[92]

„Creștinismul de astăzi nu știe nimic despre toate aceste adevăruri. Ele se împotrivesc și gândirii tale de până acum [cuvinte rostite pastorului Johannes Greber]. Dar ar trebui oare să-ți ascund adevărul pentru că el ți se pare de necrezut, iar cei din jurul tău vor râde de el? [...] Biblia originară mai conținea încă toate aceste adevăruri. În configurarea ulterioară a Sfintei Scripturi a lucrat puterea răului pentru a întuneca cunoașterii umane conexiunile din planul de mântuire al lui Dumnezeu. Adevărul consolator că totul se va întoarce din nou la Dumnezeu trebuia ascuns față de omenire. Căci ‚[Dumnezeu] voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să ajungă să cunoască adevărul' (Prima Epistolă a lui Pavel către Timotei 2:4). Țelul creației materiale este de a conduce totul înapoi la Dumnezeu."[93]

Doar o persoană care a atins ‚desăvârșirea ca om' – nu desăvârșirea în sine – poate ajunge la ultima sferă a ascensiunii și nu are nevoie să redevină om. Desăvârșirea sa ulterioară și întoarcerea acasă la casa Tatălui are loc în lumea spirituală. Dar „majoritatea spiritelor umane trebuie să se întoarcă pe Pământ în mod repetat. Pentru că încheierea vieții lor de aici este tot mereu insuficientă."

„Privește viața majorității oamenilor! Oare nu-și îndreaptă ei toate gândurile și eforturile către lucrurile pământești? Câți se gândesc la Dumnezeu, cred cu fermitate în El și fac fapte bune?" Capcanele de aur ale lui mamon sunt cele care pun în primul rând oamenii în pericol. Prin bani, puterile adâncului au un mijloc „prin care exercită stăpânire absolută asupra majorității oamenilor."

„Timpul pe care spiritele din sferele mai profunde trebuie să-l petreacă dincolo până când se reîntrupează ca oameni este diferit pentru fiecare ființă. Se bazează și pe ceea ce individul trebuie să plătească ca ispășire pentru ultima sa viață pământească. Dumnezeu este drept și fiecare greșeală necesită ispășirea ei. Dar Dumnezeu este, de asemenea, bun și niciodată nu pedepsește atât de aspru pe cât ar merita creaturile sale."[94]

Pe neașteptate am dat de două întrebări spinoase în acest capitol despre crearea sferelor de ascensiune. Cuvintele lor cheie sunt: renaștere și ispășire pentru datorii din viețile pământești anterioare (karma). Ele apăruseră deja ca un laitmotiv cu mult mai sus, în capitolul 7, și anume în descrierea ‚Friedei' din data de 5 aprilie 1967 despre intrarea ei în lumea de dincolo. Ambele întrebări necesită explicații detaliate și fundamentare. Deci, în primul rând, să vorbim despre cuvântul cheie „renaștere".

25

ÎN Evanghelia după Ioan (capitolul 3, versetele 1-21) este consemnată o conversație între Hristos și Nicodim. Nicodim, un fariseu și conducător al templului din

Ierusalim, s-a dus noaptea în secret la Hristos pentru a-i cere sfaturi în chestiuni de credință.

„Nicodim voia să trăiască ca un om evlavios și să ajungă astfel în împărăția cerurilor. De aceea l-a întrebat pe Hristos: ‚Dar cum este corect? Este corect ceea ce spui tu? Și tot ce spunem noi este greșit? Cum ajung în împărăția cerurilor? Pentru că eu cred în tine. Spune-mi, ce trebuie să fac?' Nu era pentru prima dată când Nicodim îl căuta pe Hristos în secret. El i-a răspuns: ‚Cine vrea să intre în împărăția cerurilor, trebuie să se nască din nou.'"[95]

Prin vieți repetate pe Pământ, oamenilor li se oferă posibilitatea de a învăța să depășească vicii și slăbiciuni și să dezvolte din nou iubirea de semeni. Spiritul Josef a explicat mai detaliat necesitatea renașterii:

„Renașterea, îndreptarea greșelilor, este ceva semnificativ. Numai atunci când omul înțelege renașterea, poate recunoaște în mod corespunzător înțelepciunea lui Dumnezeu și marea sa bunătate. Dar poate, de asemenea, ajunge să se cunoască mai bine pe sine, să-și exploreze ființa interioară și de ce este necesar să renască. El se poate gândi la faptul de ce oare nu poate urca trăind doar în lumea spirituală a lui Dumnezeu. Dacă vă gândiți la faptul că în lumea de dincolo condițiile sunt diferite față de Pământ, atunci acolo nu este prezentă posibilitatea apariției diverselor vicii. Pentru că în lumea spirituală a lui Dumnezeu există o ordine mai strictă decât aveți voi aici. Este o viață complet diferită și, prin urmare, diverse vicii nu se pot manifesta ... De exemplu, nemulțumirea nu poate fi exprimată în aceeași măsură în lumea spirituală, iar poftei de ceartă îi sunt, de asemenea, puse limite acolo. Pentru asta sunt prezenți îngerii lui Dumnezeu și îi

despart pe cei care vor să-şi facă nefericiţi aproapele începând să se certe cu el. Prin urmare, aceste vicii nu pot fi depăşite decât superficial în lumea spirituală."

„Atunci când lumea spirituală a lui Dumnezeu judecă un astfel de spirit aflat în ascensiune, ea ştie exact că există o singură opţiune pentru el: trebuie să încerce din nou să învingă aceste vicii în următoarea sa viaţă pământească. Pentru că slăbiciunile nu au fost eliminate în timpul şederii sale în lumea spirituală – ele au dispărut doar superficial pentru că nu prea a avut ocazia să-şi arate nemulţumirea."

„Viaţa pământească aduce alte dificultăţi, mai mari, şi astfel omul poate deveni nemulţumit şi certăreţ. Deci viaţa ca om dispune de încercări mult mai dificile, care trebuie trecute. Dar dacă omul a trecut de aceste încercări grele, importante, atunci aceste vicii au fost depăşite şi spiritual. Ele nu mai reprezintă o problemă pentru spiritul în cauză, iar mai târziu poate apărea din când în când doar o dezechilibrare superficială."

„Dar o persoană se naşte din nou cu aceleaşi slăbiciuni şi circumstanţele vor fi atunci similare – în orice caz astfel încât să existe posibilitatea de a-şi exprima sinele interior: fie arată că a depăşit, fie continuă să trăiască cu aceleaşi slăbiciuni. Astfel, persoana va trebui să se renască cu aceleaşi slăbiciuni până când va reuşi să le depăşească. Abia atunci când ele au fost depăşite, începe acel nivel al armoniei – deoarece fiinţa interioară a fost purificată şi spiritul păşeşte pe calea desăvârşirii. Cât timp durează oare până când se va întâmpla asta?"

„Am atras deja atenţia asupra importanţei educării tinerilor; pentru că acest germen – de exemplu al nemulţumirii şi al poftei de ceartă – se află deja în omul tânăr. Dacă părinţii sunt vigilenţi, ei pot opri aceste

slăbiciuni. Dacă părinții își cresc copiii în adevăratul spirit creștin, ei le devin un sprijin și îi ajută să-și eradice slăbiciunile. Astfel este și sarcina părinților să îndrume copiii, pentru că și părinții sunt trași la răspundere atunci când vine vorba de creșterea copiilor lor. Prin urmare, părinții și educatorii pot juca un rol foarte important. Ceea ce tinerii iau cu ei în viață este foarte important. Amintirile bune despre educatorii și profesorii lor, amintirile bune despre părinții lor sunt întotdeauna importante pentru viața lor viitoare."

„Dar dacă slăbiciunile nu sunt depășite în ciuda intervenției părinților și ulterior ele se manifestă din nou din plin, părinții nu pot fi acuzați pentru acest lucru. Datoria părinților este să susțină copilul în creștere și să-i ofere posibilitatea de a-și depăși slăbiciunile. Dacă nu ascultă de părinții lui, atunci trebuie să-și asume singur responsabilitatea."

„De multe ori depinde de cât de profund sunt aceste obiceiuri proaste în suflet. Dacă ele nu se află deosebit de profund, părinții și educatorii sunt capabili să elimine astfel de slăbiciuni; dar dacă aceste pofte și vicii sunt atât de adânc ancorate în suflet pentru că această ființă umană se ridică de la nivelurile cele mai joase, atunci nici părinții și nici educatorii nu sunt capabili să aibă vreo influență semnificativă asupra unui astfel de copil. Trebuie făcută și aici o distincție."

„Omul poate contribui mult la propriul progres spiritual – este nevoie de puterea reflecției. Iar cine are o legătură cu Dumnezeu ar trebui să-și poată depăși în timp slăbiciunile cu ajutorul rugăciunii. Dacă-și cunoaște slăbiciunile, ar trebui să-i roage pe semenii săi sau pe cei mai apropiați: ‚Atrage-mi atenția, ajută-mă și fii îngăduitor – vreau să depășesc aceste slăbiciuni.' Dacă un om îi vorbește altuia în acest fel, atunci ar

trebui să se ocupe de el și să-l ajute să-și depășească slăbiciunile prin încurajare și explicații. Așa este posibil să se facă un pas înainte."[96]

„Cea mai mare posibilitate de veritabilă ascensiune spirituală este oferită pe Pământ. În lumea de dincolo durează mulți, mulți ani până când doar unul dintre vicii este întrucâtva eliminat, în timp ce în viața pământească omul are posibilitatea de a elimina un viciu de la o oră la alta. Acest lucru necesită o voință puternică, o credință puternică, un caracter puternic. Dar este posibil să se realizeze atât de mult de la o oră la alta, lucru care ar dura decenii în lumea de dincolo. Acesta este avantajul vieții pământești. Din păcate, oamenii nu cunosc aceste avantaje care li se oferă, pentru că își iau viața mult prea puțin în serios, pentru că trăiesc prea superficial, pentru că cred că este suficient să creadă într-un Dumnezeu și să îndeplinească în mare legile."[97]

„În multe cazuri, cel care crede în reîncarnare ar dori, de asemenea, să știe cum a fost viața sa anterioară – unde a fost, cine a fost. Cunoașterea acestui lucru este complet lipsită de importanță pentru mântuirea spirituală a omului. Dumnezeu are o ordine minunată – legile Sale sunt atât de minunate, înțelepciunea Sa este atât de mare. Este bine că omul nu știe unde a fost în viața anterioară și cine a fost el. De exemplu, dacă ar fi fost un rege, ar face întruna aluzie la asta în viața sa ulterioară și ar dori să fie tratat ca atare. În timp ce el încă s-ar odihni pe laurii care i-au fost dăruiți cândva. Pe de altă parte, omul care a fost poate un ucigaș sau un criminal, ar putea să fie dezamăgit și să se simtă chinuit dacă ar afla cine a fost și ce a făcut. Acest lucru nu ar fi cu siguranță de folos pentru mântuirea lui spirituală și cu siguranță nu ar fi bine, pentru că ar suferi din pricina

asta. Aşa că Dumnezeu a făcut posibil şi a aranjat lucrurile astfel, încât într-o nouă existenţă umană să fie creat pentru fiecare om în parte un nou început – aşa cum se spune: ‚Pentru Dumnezeu nu contează prestigiul persoanei.' Fiecărui om care trebuie să se renască trebuie să i se ofere posibilitatea unui nou început. El nu trebuie să ştie cine a fost cândva sau unde a trăit, pentru ca această cunoaştere să nu devină o piedică în calea ascensiunii sale spirituale."

„Există oameni care au o anumită simpatie pentru o anumită ţară. Ei iubesc mentalitatea unora sau altor popoare şi se simt conectaţi cu unul sau alt popor. Se poate ca în interiorul – în spiritul omului – să fie încă prezent ceva din ceea ce a avut cândva şi unde a trăit. La unii oameni, anumite abilităţi pe care le aveau deja într-o viaţă anterioară se pot dezvolta şi se pot manifesta şi mai mult într-o viaţă ulterioară. Dar se poate, de asemenea, să fie luate brusc abilităţi care au fost prezente poate chiar în mare măsură şi în mare amploare în ultima viaţă. Din anumite motive, este posibil să nu mai posede aceste abilităţi într-o viaţă ulterioară. Nu mai are voie să le posede dacă acele abilităţi nu l-au ajutat să progreseze spiritual şi, poate, s-a învinovăţit prin ele. Şi aici există o intervenţie a lumii spirituale a lui Dumnezeu la persoana individuală. În definitiv, fiecare om are cunoştinţe şi abilităţi semnificative într-un anumit domeniu şi acestea pot apărea din nou în întregime abia atunci când s-a ridicat spiritual la un nivel înalt şi intră din nou în acele niveluri spirituale, divine, unde aceste abilităţi sunt exercitate spre glorificarea lui Dumnezeu."

„Practic, fiecare om poate fi mândru de abilităţile care dormitează în el încă nedescoperite. Nici măcar

nu trebuie să ştie despre ele în viaţa sa actuală, dar conştientizarea că le are în adâncul sufletului ar trebui să-l facă fericit şi să-i dea speranţă şi bucurie – că se vor realiza şi în cazul lui într-o bună zi. Poate că cineva se va uita la celălalt cu puţină invidie, atunci când îşi va da seama că acela are talente deosebite. Este posibil ca o astfel de persoană să fi ajuns deja la punctul când aceste talente au voie să se manifeste. Am subliniat deja şi faptul că abilităţile nu sunt neapărat legate de dezvoltarea spirituală personală. Pentru că se poate ca un om să aibă abilităţi mari şi să fie la un nivel spiritual inferior. Dar se poate întâmpla ca aceste abilităţi să nu se mai poată manifesta în viaţa ulterioară, pentru că atunci va interveni lumea divină a spiritelor."

„Este atât de important pentru oameni să recunoască cum trebuie să trăiască şi ce este important pentru lumea divină. Dar dacă unii oameni cred acum: ‚Dacă aş şti cine am fost în viaţa mea anterioară, atunci mi-aş putea schimba atitudinea, m-aş putea adapta în consecinţă.' Atunci dorim să răspundem: toate acestea sunt scuze; este mai degrabă curiozitatea care-i face să vorbească astfel. De aceea am explicat iniţial: este complet lipsit de importanţă pentru mântuirea spirituală a omului să ştie ceva despre viaţa sa precedentă. Important este să ştie cum trebuie să trăiască şi cum să atingă aceste culmi spirituale."[98]

26

INDISOLUBIL legată de faptul existenţei mai multor vieţi pe Pământ este ‚povara vinovăţiei' din vieţile

anterioare aduse în existența pământească, care, la rândul ei, este legată de ‚păcatul originar' al căderii, la care am participat cu toții. Este adevărat că Hristos ne-a izbăvit de păcatul căderii. Dar a rămas vina, datoriile pe care le-am acumulat în viețile anterioare pe Pământ – din cauza lipsei iubirii față de semeni. Acest ‚păcat împotriva spiritului', așa cum îl numește Evanghelia, trebuie să fie șters, înlăturat și remediat de noi ‚până la ultima fărâmă', fie în această viață pământească, fie în perioada de purificare de după aceea în lumea spirituală, fie chiar în vieți ulterioare pe Pământ. Această ‚povară a vinovăției' din viețile pământești anterioare este legată cauzal de păcatul căderii, prin aceea că prin cădere ne-am scufundat la un nivel atât de jos încât ne este greu să găsim calea iubirii de semeni. Dar trebuie să reparăm ceea ce i-am făcut și-i facem aproapelui nostru. Până nu o îndreptăm, această povară a vinovăției este karma pentru noi.

Mulți oameni sunt apriori suspicioși față de această expresie care provine din India, deja din cauza originii ei. Trebuie să subliniez cu toată tăria, că învățătura prezentată în această carte bazată pe mesaje din lumea de dincolo, nu este în niciun fel influențată de budism sau de alte credințe orientale. Singurul fapt este că religiile orientale cunosc povara vinovăției omului din viețile anterioare și că, prin urmare, au și un nume pentru acest lucru, karma (din limba sanscrită, karman: ‚acțiune', ‚faptă'). Spiritele care ne învață și lucrează în numele lui Hristos folosesc și ele termenul ‚karma' – pentru că este o realitate spirituală care ne determină existența, dar care a dispărut complet din orizontul Occidentului.

Dar acum să lăsăm dascălii noștri spirituali să vorbească ei înșiși și să ne explice termenul ‚karma'.

*

Spiritul superior care se exprimase pastorului Greber a dat informații despre aceasta în cuvinte clare.[99]

„Viața voastră are unicul scop ca spiritul vostru să urce mai sus pe calea prefigurată pentru el – mai aproape de Dumnezeu. Calea voastră în viață este o cale a examenelor, a încercărilor. Ea vă este predestinată în funcție de tipul și durata lor. Nu puteți schimba nimic la asta. Stațiile fatidice de pe această cale sunt teste intermediare. Moartea pământească reprezintă încheierea. Depinde de voința voastră liberă dacă vă faceți sau nu datoria pe calea trasată. Spiritul celui care trece examenul va continua să progreseze în viața de apoi până la țelul final al unirii [uniunea în atitudine] cu Dumnezeu. Cine nu reușește, trebuie să susțină din nou examenul până când îl trece. Trecerea sau eșecul nu este soartă, ci propriul merit sau propria vină."

El a vorbit despre karma rezultată din propria greșeală și legătura ei cu fosta cădere de la Dumnezeu, spunând următoarele:

„Este adevărat că, de la naștere, spiritul uman are asupra lui un păcat pe care voi îl numiți ‚păcatul originar' [și care vine de la cădere]. Dar învățătura voastră este incorectă atunci când credeți că spiritul uman prinde viață doar la procrearea umană și are un păcat asupra lui, fără să fi păcătuit personal. Cum vreți să explicați suferința din lume cu învățătura voastră falsă despre originea spiritului uman? Ar trebui Dumnezeu să dea naștere la creaturi pentru ca ele să sufere și să le lase să moară în agonie, fără ca ele personal să fi greșit ceva? Uite-te la milioanele de copii care mor în fiecare an în cea mai mare agonie! Ce au făcut ei pentru a merita asta? L-au jignit ei oare pe

Dumnezeu în existența lor actuală, încât îi pedepsește atât de aspru? Încă nu au putut păcătui; încă nu puteau distinge între bine și rău. Și totuși, Dumnezeul infinit de bun și drept ar tortura copii nevinovați? [...] Puteți să căutați toate scuzele posibile pentru a explica acest lucru – nu puteți explica nedreptatea crudă care se află în soarta acestor copii. Asta se aplică destinului uman în general. Dar dacă acum știți că spiritul vostru a venit împovărat de vinovăție dintr-o existență anterioară în cea prezentă, atunci toate enigmele destinului sunt rezolvate dintr-o dată. Atunci veți vedea în fața ochilor voștri atât marea cădere de la Dumnezeu la care spiritul omului a participat cândva, cât și posibilele vieți omenești anterioare pe care omul le-a împovărat cu nelegiuiri și a căror pedeapsă și ispășire îngreunează viața prezentă. Dacă luați în considerare acest lucru, atunci întrebarea pe care obișnuiți să o rostiți atât de des în ore de suferință profundă nu vă va mai veni pe buze: ‚Ce am făcut ca să merit asta?' Dacă Dumnezeu ar vrea să vă prezinte întreaga voastră existență trecută într-o singură imagine, ca răspuns la această întrebare, ați amuți de groază."

Dascălii noștri spirituali abordează în mod repetat ‚povara vinovăției' care ne însoțește în viața pământească și care este motivul și cauza ei. „Hristos nu a murit pentru păcatele oamenilor în sensul cum cred mulți oameni care spun: ‚Hristos m-a mântuit de păcatele pe care le fac.' Devine clar dintr-o astfel de afirmație, că acești oameni nu știu ce înseamnă cu adevărat mântuirea prin Hristos și nici cum s-a ajuns la această mântuire. Hristos a adus mântuirea tuturor ființelor prin eliberarea căii spre casa lui Dumnezeu. Dar Hristos nu a murit pentru păcatele tale pe care le

săvârșești pe Pământ – acestea trebuie să le îndrepți tu însuți."[100]

„Dacă trebuie să trăiești pe Pământ ca invalid sau permanent bolnav – aceasta este karma și tu ai creat-o singur. Karma rezultată din căderea din paradis a fost rezolvată de mult, dar se creează constant karmă nouă. Tu însă ar trebui să o dizolvi și să nu mai formezi karmă nouă, pentru că altfel va trebui să te întorci pe Pământ iar și iar."[101]

„Dar cum sunt oamenii – cât de nedemn își tratează semenii! Oare nu a vestit Hristos oamenilor că păcatul împotriva spiritului este cel mai mare păcat, care trebuie plătit până la ultima fărâmă? Dar păcatul împotriva spiritului este disprețul față de semeni, maltratarea lor."[102]

Explicația faptului din ce constă acest păcat împotriva spiritului, urmează mai jos.

„De exemplu, dacă un om se află la un nivel scăzut de dezvoltare, este încă pătruns de instincte inferioare. Viciile pe care acest om le poartă în sine, ies la iveală în activitatea lui de zi cu zi. Dacă urcă din adâncuri [adică, dacă a devenit om pentru prima dată], el reprezintă un instrument bun pentru lumea întunecată a spiritelor, fără ca aceasta să fie nevoită să exercite o mare influență asupra lui. Un astfel de om se poate împovăra greu din cauza răutății sale, provocând daune semenilor săi, îngreunându-le viața, necăjindu-i și umilindu-i încontinuu, tocmai pentru că toate acestea sunt în natura lui. Ca om, el este responsabil pentru asta și va fi pedepsit pentru asta."

„Dacă un asemenea om provoacă acest fel de rău semenilor săi, el comite un păcat împotriva spiritului. Într-un astfel de caz, perioada de purificare din lumea de dincolo este cu greu suficientă pentru a îndrepta

greșelile sale. Un astfel de om va trebui probabil să trăiască cu un anumit defect fizic sau psihic în următoarea sa viață pe Pământ. Atunci, aceasta este o karmă cu care s-a încărcat. Este pedeapsa [ispășirea] pe care o merită și astfel îndreaptă vina sa."

„V-ați gândit deja la faptul, oare de ce sunt atât de mulți bolnavi în spitalele de psihiatrie. O parte a lor este posedată de spirite inferioare care au permisiunea de a locui în corpurile acestor oameni. Acești oameni s-au făcut cândva vinovați într-un fel și acum au devenit o unealtă, o jucărie a lumii spirituale inferioare. Toți sunt marcați de poverile lor pentru o asemenea soartă. Când intră în viața pământească, ei sunt imediat recunoscuți de lumea inferioară. Aceasta este întotdeauna pregătită atunci când un om se naște, pentru că vrea să vadă și să știe cu cine va avea de-a face în viitor. În primii câțiva ani de viață ea trebuie de obicei să stea deoparte. De regulă, va interveni atunci când omul ajunge în floarea vieții – atunci îl va poseda. Din vina lui a căzut atât de jos încât lumea spirituală inferioară are acces nestingherit la el."

„Amintiți-vă, de exemplu, de vremurile teribile ale ultimului război [1939-1945], când oamenii mureau de foame în lagărele de concentrare, unde erau torturați îngrozitor. Gândiți-vă că acei oameni care au comis astfel de fapte, își vor aduce într-o zi pedeapsa în noua viață pământească. Toți cei care au comis asemenea barbarii împotriva semenilor lor, vor suferi din greu în următoarea lor viață. Pentru că au comis aceste atrocități din propria lor voință. Niciunul dintre ei nu poate spune că a primit ordine în acest sens. Ei au făcut asta din proprie inițiativă și ei înșiși vor fi pedepsiți pentru asta. Când va veni timpul ca ei să devină din nou oameni, astfel de oameni sărmani vor trebui din nou să trăiască

în lume și să fie dependenți de compasiunea și ajutorul semenilor. Mulți nu pot înțelege deloc, că există oameni care trebuie să trăiască și să sufere așa. Acestora trebuie să li se explice foarte clar, că în Dumnezeu există doar dreptate și că fiecare trebuie să trăiască viața prefigurată după legile lui Dumnezeu."

„După toate acestea, puteți înțelege de ce suntem atât de dornici să vă încurajăm. Vrem să vă câștigăm pentru viața superioară. Vrem ca voi să puteți trăi o viață mai plăcută și mai bună deja la intrarea voastră în lumea de dincolo. Pentru că dacă voi acum, în această viață, aveți puterea de a vă întări credința, atunci acest lucru nu va fi important doar pentru viața voastră în lumea spirituală, ci și pentru următoarea voastră viață pe Pământ."[103]

„Dar acei oameni suferinzi care trebuie să poarte o karmă: este bine că nu știu de ce au trebuit să o ia asupra lor. Fiecare trebuie să meargă pe calea sa, care este marcată pentru el."[104]

Singurul mod, singurul mijloc de a ne dizolva karma este să trăim o viață pe placul lui Dumnezeu, adică o viață așa cum ne-a învățat și demonstrat Hristos. Desigur, acest mesaj nu este deloc binevenit în vremurile noastre. Oriunde ne uităm, drumul semenilor noștri duce într-o direcție complet diferită. Dar titlul acestei cărți prevestește ocrotire – și această ocrotire nu poate fi obținută în niciun alt mod decât pe calea adevărului, cum ne învață mesagerii lui Dumnezeu în numele lui Hristos. Nu este o cale despre care am putea doar reflecta – adevărul ei devine evident doar atunci când cineva încearcă cu încredere să pășească pe ea. Învățătura lui Hristos ne face liberi – dar nu aducerea învățăturii Lui realizează acest lucru, ci doar urmarea ei. Nici nu ar putea fi altfel.

La sfârșitul acestui capitol aduc o descriere a karmei unui spirit uman care este vizibilă pentru un spirit.

„Tot ceea ce face omul este înregistrat în el – fiecare faptă bună și fiecare faptă rea." Este consemnat în așa-numitul câmp spiritual al omului. „Din fiecare faptă, chiar și din gânduri, se formează forme. Toate acestea sunt înregistrate în tine, în câmpul tău spiritual. Când te întorci acasă în lumea spirituală, niciun conducător spiritual nu trebuie să te întrebe: ‚Ai fost căsătorit și ai avut copii?' Fiecare acțiune a ta este înregistrată în tine și formează o formă care este bine cunoscută în lumea spirituală. Câmpul spiritual este situat pe pieptul omului și este plin de linii și semne, cruci, inele și altele asemenea."

„Doresc să fac o comparație. Imaginați-vă o sticlă pură, destul de subțire. În spatele ei se află câmpul spiritual al unei anumite ființe. Acum însă, această ființă este împovărată cu karma care este marcată prin umbre întunecate în câmpul spiritual. Aceste umbre reprezintă karma rezultată dintr-o viață. În spatele unei alte ‚sticle' este arătată o întrupare anterioară [încarnare] a aceleiași ființe. Așa este vizibilă karma diferitelor vieți umane în câmpul spiritual al unui om." Acum, dacă un om se străduiește să trăiască o viață pe placul lui Dumnezeu în timpul existenței sale pământești, „atunci ‚sticla' sa devine luminoasă. Forțele [care curg de sus] cu care lucrează, pătrund în sticlă, ele topesc umbrele întunecate și le dizolvă." Acesta este modul în care poate fi dizolvată karma. „Atunci, această ființă vine în lumea spirituală într-o stare frumoasă – fără karmă."

„Vă dau această explicație ca să conștientizați că prin aceste forțe [care curg atât de sus cât și de jos] totul este reținut în forme. Deoarece voi nu puteți vedea aceste ‚fire' [radiații], trebuie să vă fie dificil să înțelegeți că

astfel de forme marcate există cu adevărat. Un om care nu vrea să știe nimic despre forțele divine, ci mai degrabă face afaceri murdare, este zgârcit și invidios, lucrează cu forțele de jos, iar aceste umbre devin la el și mai tari, și mai puternice, ca gravate. În același timp, el își creează o nouă karmă. Umbrele negre cresc și astfel el va intra în lumea spirituală cu aceste pete întunecate. Ele pot fi reduse și dizolvate doar atunci când este reîntrupat pe acest Pământ ca om, tocmai pentru a șterge aceste umbre întunecate și a se lăsa iradiat de forțele de sus. Acestea sunt legi pe care oamenii ar fi bine să le cunoască."[105]

27

DUPĂ ce ne-am familiarizat cu condițiile fatidice ale vieții noastre pământești, pe care noi înșine le-am cauzat, și anume legile reîntrupării [reîncarnare] și poverii vinovăției (karma), trebuie să răspund acum la întrebarea: cum are loc întruparea?

Procesul de încarnare este în esență același pentru toate ființele care sunt destinate vieții pe Pământ, dar modificate în funcție de treptele de dezvoltare.

Pentru ființele dintr-o sferă inferioară a ascensiunii, întruparea se produce relativ ușor; uneori se folosește chiar și forța blândă.

La ființele aflate la un nivel de mai sus, însă, au loc mai multe ‚acțiuni' dacă pot să spun așa. Ele sunt pregătite cu grijă în lumea spirituală pentru noua lor viață pe Pământ. Li se atrage atenția asupra dezvoltării spirituale și li se explică care va fi în viitor sarcina lor și cum ei, ca oameni, pot accelera planul de mântuire și

creație, astfel încât acesta să poată înainta spre împlinirea lui.

Perioada de timp dintre încarnările individuale este adaptată dezvoltării spiritului în cauză. „Nu merge niciodată conform unui tipar. Poate exista o încarnare [anterioră] care să fi avut loc în timpul lui Hristos și, de asemenea, poate exista o viață pământească cu doar câțiva ani înaintea celei prezente. Dar acestea sunt excepții întemeiate – în medie durează trei sute până la cinci sute de ani de la o încarnare la alta."[106]

Se poate întâmpla, de asemenea, ca un spirit masculin să se nască odată ca femeie sau un spirit feminin ca bărbat, dar numai în cazuri excepționale. „Lumea divină decide asta. Doar există tot atâtea ființe masculine cât și feminine în tărâmul spiritual, pentru că în vârful dezvoltării trebuie să se înfăptuiască perfecțiunea armonioasă, ‚căsătoriile cerești, spirituale'. Este mai bine pentru dezvoltarea individului dacă poate întotdeauna să progreseze având același sex. Lumea divină poate ordona în mod excepțional o schimbare de sex – iar acest lucru se întâmplă și în scopul purificării persoanei în cauză."[107]

Întruparea unui spirit, care reprezintă de obicei o naștere binevenită pentru Pământ, îmbucurătoare, li se pare ființelor din lumea de dincolo care sunt împrietenenite cu acest spirit, ca o intrare într-un examen cu rezultat incert. „Un număr de spirite cu același nivel de dezvoltare formează un fel de familie în lumea spirituală, un mic plan. Când se apropie momentul renașterii unei ființe, toți cei care trăiesc pe acest plan știu acest lucru și, într-un fel, își iau rămas-bun. Pentru ei este trist dacă acest sau acel spirit nu mai trăiește în mijlocul lor în viitor pentru că trebuie să înceapă o viață pe Pământ. Atunci apare marea

întrebare: va trece el toate examenele? Cum își va trăi viața? Este ca și când un student la voi trebuie să-și promoveze examenele, iar părinții lui se tem."[108]

*

Relatarea următoare descrie în detaliu procesul de încorporare al unui spirit, la care mai trebuie adăugate câteva lucruri, dar care este reprodus întocmai, în forma sa narativă vie.[109]

„Era vorba de un spirit de nivel înalt care, în ciuda poziției sale spirituale înalte, fusese destinat pentru o nouă viață pământească. Pentru că este necesar ca și spirite înalte să se încarneze pe acest Pământ. Ele trebuie să devină personalități conducătoare și să fie acei oameni care, prin înțelegerea lor față de oameni, sunt un exemplu pentru ei. De asemenea, ei trebuie să depună mărturie despre credința lor în Dumnezeu. Căci totul este încadrat într-o ordine minunată – nu se întâmplă nimic care să nu aibă un sens și un scop profund."

„Acest spirit avea ca prieten un înger. Doar făcuse progrese relevante în lumea spirituală și astfel intrase în cercul de prietenie al ființelor mai înalte. Fiecare spirit aflat în ascensiune poate face asta. În acest fel, el poate câștiga îngeri ca prieteni și poate îngriji această prietenie, care durează dincolo de noua lui viață pe Pământ."

„Acest înger a vrut să-l însoțească încă o dată prin aceste tărâmuri minunate și să-i spună: ‚Ia-ți rămas bun pentru o vreme. Deși ți se vor întâmpla multe lucruri neplăcute în viața ta umană, doresc totuși să-ți reamintesc, că mult din ceea ce vezi și experimentezi aici poți avea și pe Pământ.' El i-a arătat în mod deosebit că va găsi în tărâmul pământesc și munții pe

care i-a iubit atât de mult în lumea spirituală, în sfera lui. Dar acum trebuia să-şi ia rămas-bun de la tot ce-i era deosebit de drag, de la munţi, lacuri, păduri, de la minunatele câmpuri de flori, de la regnul animal spiritual şi de la multe altele."

„Acest prieten divin l-a condus la flori: ‚Ia-ţi rămas-bun de la ele – pentru că pe Pământ nu poţi găsi flori atât de frumoase cum le vezi aici. Bineînţeles că au şi ele culorile şi strălucirea lor, dar nu se pot compara cu splendoarea florilor din lumea spirituală.' Şi apoi a adăugat: ‚Doar vezi viaţa de aici. Ştii că în aceste flori, în plante, peste tot există viaţă spirituală – treapta paralelă cu viaţa pământească. Ştii că există şi în acest regn al plantelor şi florilor aspiraţia de a ascende.' Nu trebuia să explice lucrurile astea mai amănunţit acestui spirit, el fusese deja cu mult înainte informat despre asta. Trebuia să-şi ia la revedere."

„I-a fost greu să-şi ia rămas bun. Doar ajunsese să iubească atât de multe lucruri. Avea o prietenie apropiată cu unele animale, dar acum urma să nu le mai vadă multă vreme. Dar prietenul său înger l-a consolat: ‚Şi în viaţa ta ca om vei avea animale. Şi eu voi păstra la rândul meu prietenia cu tine.' Îngerul avea încă atâtea de spus pentru viitorul său pământesc. Voia să fie şi să rămână prietenul său de-a lungul întregii vieţi pământeşti a acestui spirit. ‚Vreau să încerc să mă fac observabil pentru tine cât pot de bine. Dar va fi greu.'"

„Şi despre asta fusese deja informat spiritul. El ştia că, în calitate de om, nu îi va mai fi atât de uşor să găsească accesul spre această lume îngerească, că nu îi va fi uşor să audă cuvintele îngerilor şi că nu va putea fi condus atât de uşor. Toate acestea i-au fost clare. Cu atât

mai greu îi era să părăsească această lume frumoasă care însemna atât de mult pentru el."

„Îngerul lui Dumnezeu l-a condus acum pe prietenul său, cu care făcuse ultima rundă prin tărâmurile cunoscute lui, într-o casă [spirituală]. În această clădire s-au făcut pregătirile pentru a-l transforma pentru noua viață pe Pământ, pentru a-l îmbrăca într-un corp nou. În această casă a intrat el acum după ce și-a luat rămas bun de la toți prietenii săi spirituali și de la îngerii lui Dumnezeu cu care fusese împreună până acum."

„Un miros ciudat îi întâmpină pe toți cei care trebuie să intre în această încăpere. Deja la primul pas pe care îl fac, devin puțin năuciți. Nu se mai opun așa cum făcuseră înainte, încercând în mod repetat să implore să fie totuși cruțați. Pentru că le era frică. Erau siguri de fericirea lor în lumea spirituală, dar se temeau pentru viața lor viitoare pe Pământ, care îi aștepta cu sarcinile ei dificile. Dar de îndată ce sunt înconjurați de acest curent, de acest miros, toată rezistența interioară și, de asemenea, sentimentul lor de frică dispare și pot fi conduși cu ușurință."

„În această clădire erau încăperi mari, una lângă alta, cu paturi. Pe acestea erau lungiți frați spirituali și surori spirituale. Majoritatea erau acoperiți cu o pătură albă. Prietenul nostru renunțase și el la orice rezistență și l-a lăsat pe prietenul său îngeresc să-l conducă la un astfel de pat. În timp ce se întindea, simțea că devine din ce în ce mai puțin capabil să gândească, că vedea din ce în ce mai puțin clar. Ca să vă fie clar în limbajul vostru: spiritele sunt transpuse într-o narcoză. Nu este voie și nu trebuie să mai știe nimic despre ele însele, deoarece acum este vorba de a le transforma corpul spiritual. Această transformare trebuie să aibă loc fără durere, iar acest lucru necesită intervenția lumii angelice."

„Corpul spiritual, care înainte era frumos, mare şi suplu, trebuie acum dezintegrat, trebuie îndepărtat ceva din el, astfel încât să fie proporţional cu corpul pământesc mic [al sugarului] în care urmează să fie întrupat. Acest lucru necesită forţe deosebite. Transformarea care are loc, se produce prin curenţi de fluid odic fierbinţi şi reci. Aceasta duce la îndepărtarea unei părţi din corpul spiritual. Subliniez: la o îndepărtare, nu la o dizolvare. Are loc o concentrare în odul spiritual, care rămâne legat de acest corp. Pe măsură ce corpul pământesc va creşte, acest fluid odic spiritual va oferi puterea necesară pentru creşterea corpului spiritual al acelui om. Astfel, totul va fi din nou în echilibru: corpul spiritual va creşte în egală măsură cu corpul lui pământesc. Deoarece, conform legilor divine, ambele trebuie să fie armonizate unul cu altul."

„Totuşi, nu este vorba doar de transformarea, de îndepărtarea unei părţi a corpului spiritual, ci mai presus de toate este vorba de spirit, care trebuie să intre într-o nouă viaţă pământească şi pentru care s-a întocmit şi un plan de viaţă."

„Un spirit din niveluri superioare are un plan de viaţă mult mai bun decât unul de la niveluri inferioare. Nu este înregistrat în el atât de multă vină. Dar pot fi înregistrate misiuni, examene care sunt impuse acestui om. El trebuie să îndeplinească o sarcină în viaţa lui pământească spre onoarea lui Dumnezeu, iar acest lucru poate fi ocazional dureros pentru el. Atunci când se întocmeşte planul său de viaţă, se iau în considerare şi anumite imperfecţiuni, care trebuie îmbunătăţite în viitoarea viaţă ca om. Ele sunt consemnate în cartea vieţii pentru că trebuie să se ajungă la o îmbunătăţire în viaţa pământească. Dacă ea nu are loc, se va face o însemnare în cartea vieţii."

„Planul pentru spiritul care este gata pentru pregătiri este stabilit în linii mari – în linii mari. Aceasta înseamnă că, dacă circumstanțele ar cere-o ulterior, se pot face modificări.”

„Pentru a vă explica și mai clar în acest caz: atunci când prietenul înger își conduce prietenul spiritual la pat, el îi pune o carte pe corp. Tot felul de lucruri au fost scrise – în cuvinte – în această carte. Inclusiv dorințele pe care prietenul nostru destinat transformării le-a prezentat prietenului său înger, rugămințile sale pentru viața lui pământească viitoare.”

„El roagă pentru prietenia acestei ființe angelice. El roagă pentru protecție și ajutor. El roagă să se nască într-un astfel de mediu în care să se poată bucura de o educație creștină. Dar el roagă, de asemenea, ca abilitățile pe care le-a posedat și le-a exercitat în domeniul spiritelor să nu fie pierdute pentru el ca om.”

„Toate aceste dorințe pe care prietenul său îngeresc le-a consemnat pentru el sunt scrise în această carte care a fost pusă pe corpul lui. Când se produce transformarea, așa cum v-am explicat, alte spirite se apropie de acești frați și de aceste surori – aș vrea să-i numesc medici spirituali, care au sarcina lor specifică; dar și spirite care nu au nimic de-a face cu transformarea în sine și nici cu îngrijirea personală, ca în cazul amintitului prieten înger. Mai degrabă, sarcina lor este să calculeze ora și minutul nașterii. Ei țin cont de mișcarea stelelor. Ei iau în mână și cartea și fac înscrieri în ea. Această carte conține și statutul spiritual al persoanei în cauză. Se notează acolo unde mai are nevoie încă de desăvârșire, se notează punctele slabe - totul, totul, totul este înregistrat.”

„Această carte este luată acum de un spirit a cărui sarcină este să calculeze ora. El privește totul

conştiincios. Îşi face timp să cerceteze care sunt cele mai potrivite condiţii. Îşi ia timp să caute o viitoare mamă. Toate aceste spirite au mulţi asistenţi şi împreună cu ei pleacă în căutarea unei viitoare mame. Dacă au găsit-o, şi-o notează; ea este marcată pentru asta. O astfel de mamă este însemnată în cazurile în care este vorba ca un spirit superior să o primească ca mamă. Condiţiile sunt oarecum diferite la nivelurile inferioare, dar un spirit de la un nivel superior se naşte în locuri mai bune; i se permite să se nască acolo pentru a-şi putea îndeplini sarcinile spre slava lui Dumnezeu."

„Pentru a reveni la cartea vieţii care este plasată pe corpurile acestor fraţi spirituali şi surori spirituale în lumea spirituală înainte de întrupare, trebuie spuse următoarele. Îngerii lui Dumnezeu, cărora li se încredinţează această transformare, nu mai transferă planul de viaţă al persoanei într-o carte sau pe o hârtie în sensul înţeles de voi, oamenii, ci înscriu planul de viaţă în sufletul acestui spirit. În ‚câmpul său spiritual' este atunci consemnat ce se va întâmpla în viaţa lui şi cum trebuie să se desfăşoare viaţa lui în linii mari."

„Acest cuvânt ‚consemnat' trebuie înţeles după cum urmează: lumii spirituale a lui Dumnezeu îi stau la dispoziţie curenţi de forţă cu care provoacă îndepărtarea unei părţi a corpului spiritual şi, tocmai cu acest od îndepărtat este înscris în suflet planul de viaţă. Pentru că acest od, care era specific corpului spiritual, nu se dizolvă prin îndepărtare, ci rămâne legat de corpul spiritual al fiinţei. Planul vieţii este însemnat în acest od. El nu poate fi distrus. Nimeni nu-l poate şterge şi nici nu poate fi dus altundeva, aşa cum o carte poate fi dusă altundeva. Omul poartă cartea vieţii în sine. Un spirit al lui Dumnezeu poate citi această carte a vieţii pe care omul o poartă în

sine.” Acest ‚câmp spiritual’ al omului arată şi karma lui, aşa cum s-a arătat în capitolul anterior.

„Deci se merge în căutarea oamenilor care merită, şi care oferă posibilitatea de a deveni părinţi ai unui asemenea spirit. Sunt căutaţi şi marcaţi. O astfel de mamă este marcată pentru asta de la o vârstă fragedă, iar îngerii au calculat cu precizie ora naşterii, pentru a permite copilului să se nască acolo unde au stabilit ei. Se poate întâmpla ca spiritul pe care doresc neapărat să-l dea acestei mame, ca acest mic spirit să fi fost lângă mamă deja cu câteva ore, chiar şi cu zile înainte, pentru a intra în stăpânirea corpului copilului la momentul potrivit. Se mai întâmplă, de asemenea, ca un astfel de spirit să se fi stabilit deja în pântecele mamei cu câteva ore înainte de naştere, ca nu cumva să existe vreo amânare şi pentru ca acel copilaş destinat ei să fie alături de ea.”

„Astfel de lucruri se întâmplă, dacă este destin, la instrucţiunile spiritelor superioare ale lui Dumnezeu. În general, însă, lumea angelică încredinţată cu aceste sarcini păstrează copilaşii spirituali la ea şi aşteaptă până când corpul copilului se naşte – apoi copilul spiritual este întrupat rapid. Cu primul strigăt, viaţa divină a intrat în acest mic corp.”

„Doresc să subliniez acest lucru: deşi în nivelurile inferioare de ascensiune legile sunt asemănătoare, căutarea unei mame nu se realizează cu această mare grijă, decât dacă un anumit spirit care urmează să fie întrupat şi-a dorit în mod explicit înainte de transformarea sa o misiune, acceptarea unei vieţi plină de griji. Făcând acest lucru, a fost de asemenea de acord să se nască într-o familie în care armonia nu era la ordinea zilei. Un astfel de spirit doreşte să demonstreze că se poate ridica prin propriile forţe.”

„Dar ispitele vin asupra fiecărui om, fie că se află la un nivel înalt sau scăzut al dezvoltării sale spirituale. Acest Pământ este înconjurat de lumea spirituală inferioară – pentru că prințul acestei lumi este Lucifer. Omul trebuie să se lepede de acest prinț pentru a putea intra în împărăția lui Hristos, pentru a fi acceptat în împărăția lui Hristos. Dar omul este ispitit de ființele inferioare. Ele ajung la toți oamenii. Dar există oameni care posedă măreția spirituală, puterea spirituală de a rezista la toate aceste ispite. Scânteia divină dintr-un om strălucește mai mult sau mai puțin puternic în funcție de dezvoltarea acestuia. Dacă scânteia unui om are o lumină mare, atunci este mai probabil ca ispititorii să se îndepărteze, să caute un alt om. Dar asta nu înseamnă că totuși nu s-ar apropia des de astfel de oameni pentru a-i conduce la cădere. Cu toate acestea, ei știu despre protecția pe care o dețin astfel de purtători umani de lumină."

*

Protecția pe care lumea spirituală o oferă oamenilor va fi discutată mai detaliat în capitolul următor. Mai trebuie adăugate aici câteva comentarii drept completări la relatarea detaliată anterioară. Într-o altă relatare se spune că fiecare spirit care se află întins pe un pat și așteaptă întruparea, are un număr deasupra capului și o cunună a cărei culoare este diferită de la un caz la altul. „Numărul este destinat acelor spirite ale lui Dumnezeu care conduc aceste spirite pe orbita pământească corectă. Culorile ce formează o cunună sau coroană, servesc la identificarea dezvoltării spirituale a spiritelor, astfel încât spiritele divine, care trebuie să-i călăuzească pe cei în cauză în funcție de influențele planetelor, să le poată pune pe calea corespunzătoare." [110]

„Trebuie clarificate și coordonate atât de multe lucruri. Apoi, așa cum am menționat, trebuie să găsească o mamă potrivită în lumea pământească care poartă în ea un copilaș."

„De asemenea, și asta necesită din nou spirite ale lui Dumnezeu, trebuie să se examineze meritele sau poverile mamei; pentru că, în consecință, și copilul ei va fi în funcție de asta parțial împovărat – parțial. Lumea spirituală a lui Dumnezeu trebuie să netezească drumul. Îngerii lui Dumnezeu vor însoți inițial mama și o vor înconjura cu o ‚manta' odic-magnetică. Așa, și copilul care crește în pântece este acoperit de o astfel de ‚manta'. Îngerii lui Dumnezeu o construiesc din forțele Pământului, pentru că trebuie adaptată la vibrația pământească."

„În lumea spirituală, spiritul care este destinat să intre în corpul copilului trebuie acum pus în legătură cu această manta odică de pe Pământ. Se leagă ‚fire', ca să zic așa. Sunt aceleași spirite ale lui Dumnezeu care trag firele de forță, care au hotărât și cine unde trebuie să meargă. Prin aceste ‚fire' se creează o forță de atracție. Pe măsură ce creșterea copilului progresează în pântece, spiritul este atras și este în sfârșit învăluit [în corpul copilului]."

„Dar nu ar trebui să gândim că doar o singură conexiune ar porni din spiritul care zace în somnul de transformare. Mai degrabă există încă diverse fire legate de alte viitoare mămici, dar aceste fire sunt mai lejere. Un ‚fir' principal, ca să spunem așa, este prevăzut pentru întruparea spiritului. Dar se poate ivi un fel de neșansă, de exemplu în cazul în care copilul în curs de dezvoltare nu este capabil să primească un spirit, deoarece creșterea acestuia a fost împiedicată sau cumva perturbată, astfel încât întruparea

intenționată nu poate avea loc. În acest caz, acest spirit va fi întrupat acolo unde există condițiile cele mai asemănătoare. Deci există o varietate de măsuri de precauție."[111]

Legătura dintre karma spiritului care urmează să fie întrupat și cea a părinților săi pământești a fost deja subliniată de mai multe ori în mesajele de mai sus. Această conexiune devine și mai clară din următorul mesaj.

„De obicei, spiritul care trebuie întrupat este atras de părinți care au aceleași aspirații și poveri și, prin urmare, au aceeași dezvoltare. La asta se adaugă, de asemenea, anumite trăsături ereditare din partea părinților pe care un spirit slab nu le poate depăși. Dar să nu credeți că acest lucru ar fi nedrept – nu, unul este atras de celălalt exact în aceeași măsură; căci este legea în dreptatea ei, care o impune așa."[112]

Depășește înțelegerea umană modul în care este posibil să se țină seama și să se armonizeze nenumăratele circumstanțe care sunt luate în considerare la nașterea unui om și care, deja prin momentul apariției lor, au o influență fatidică asupra vieții sale – tocmai conform karmei sale. Dar mesagerii lumii spirituale subliniază tot mereu acest lucru. „Nu este o superstiție sau o fantezie goală că din momentul nașterii se pot trage concluzii despre caracteristicile fizice și caracterul unei persoane. Influența efectului odului planetelor asupra existenței voastre pământești, a energiilor voastre vitale, caracterelor și temperamentelor voastre de viață este mult mai mare decât vă imaginați. [...] Dar asta nu înseamnă că tot ceea ce faceți sau vi se întâmplă în viața voastră este soartă. Cea mai mare parte este rezultatul autodeterminării voinței voastre libere. Doar calea

voastră în viață este predeterminată, cu anumite stații fatidice de-a lungul acestui drum."[113]

Deci ora nașterii fiecărui om este determinată de lumea spirituală. „Chiar dacă nașterea trebuie accelerată de un medic – și o astfel de situație este inclusă în marele plan. Fie această naștere va fi totuși amânată, fie va fi împinsă în afluxuri favorabile tocmai prin intervenția medicală. Doar câteva minute pot aduce deja mari schimbări" – pozițiile planetelor din apropierea Pământului se schimbă în fiecare secundă, iar razele odice pe care ele le trimit către Pământ se schimbă, de asemenea, în aceeași măsură. „Este stabilit cu exactitate în planul spiritual în ce vibrație trebuie să se nască un copil – deci nașterea va fi grăbită sau întârziată de ajutoarele spirituale, după necesitate."[114]

Ultimul lucru care trebuie menționat în acest context al întrupării ca om este că trupul spiritual pe care nou-născutul îl aduce cu el din lumea de dincolo este legat de corpul său pământesc prin acea coardă de argint cu care am făcut deja cunoștință în capitolul 4 și care este menționat deja în Vechiul Testament (Eclesiastul 12:6). „Fiecare spirit care este îmbrăcat într-un corp pământesc trage cu el o coardă de la punctul său de plecare spiritual în viața pământească, care se poate numi și coardă de argint pentru că strălucește argintiu. Prin ea curge un flux imens, extraordinar de puternic de forță divină. Această coardă de argint se rupe abia când omul moare. Până atunci, însă, această forță divină deosebită curge prin coardă și este transmisă omului – până când o parte a organismului uman devine atât de bolnavă sau deteriorată încât omul trebuie să moară și coarda se rupe. Există așadar o interdependență între organismul uman și această coardă, care este invizibilă pentru ochiul uman."[115]

28

AȘADAR, intrarea omului în existența pământească are loc prin ghidare, într-un mod care-i hotărăște destinul. Prin întruparea sa în materia grosieră, își pierde conform legității orice amintire a trecutului său. Eliberat de orice remuşcare, neîmpovărat trebuie să-și modeleze viața pământească și să treacă examenul asociat ei. Pentru a-l ajuta, i s-au oferit două daruri din lumea divină: spirite păzitoare care îl protejează pe om și care caută să-l inspire, precum și somnul care-i oferă nu doar relaxare fizică, ci și o experiență a lumii spirituale, și îi permite să fie în relație cu spiritele care îl conduc.

Lumea de astăzi are noțiuni foarte vagi sau deloc despre ambele daruri. Prin urmare, în acest capitol și în cel următor, acești termeni vor fi clarificați și ilustrați cu exemple. Să ne ocupăm deci mai întâi de tema spiritelor păzitoare.

*

Ca în toate domeniile atinse până acum, și aici depind multe de nivelul spiritual al persoanei în cauză. Dar chiar și un om aflat la un nivel inferior de dezvoltare are cel puțin un spirit protector. Și aici acționează o ordine minunat de precisă. Totul este coordonat. Dar cel mai important fapt de bază este: de la acțiunea de mântuire a lui Hristos, niciun om nu a mai fost lipsit de protecție împotriva atacurilor puterilor inferioare și rele.

„Și anume, dacă i s-ar permite lumii spirituale inferioare să-și exercite general influența asupra oamenilor așa cum vrea ea, atunci ea ar prelua controlul asupra oamenilor în cel mai crud mod.” Ea ar face-o – dacă ar avea voie. Dar la porunca lui Hristos există

spirite protectoare în jurul fiecărui om, care nu permit acest lucru. „Astfel, deşi omul trăieşte pe acest Pământ sub stăpânirea lui Lucifer, el este totuşi sub paza spiritelor lui Dumnezeu. Hristos şi-a stipulat acest drept prin victoria sa – Hristos a vrut să acorde astfel fiecărui om sprijinul său."[116]

În ceea ce priveşte spiritul care este atribuit unei anumite persoane ca spirit păzitor, există o anumită similitudine între cele două prin aceea că nivelurile spirituale pe care – atât omul, cât şi spiritul păzitor – le-au atins, nu au voie să fie prea îndepărtate unul de altul. Pentru că astfel spiritul protector îl poate inspira şi călăuzi mai bine pe om.

„Spiritul protector nu va avea grijă de om doar în timpul vieţii sale de zi cu zi, ci este pregătit şi atunci când omul se duce la odihnă. El vrea să vorbească cu omul – bineînţeles nu despre lucruri superficiale, ci doar despre lucruri semnificative, importante. Va conduce spiritul omului în lumea spirituală, dar numai în cadrul sferei din care provine. Pentru că omul nu poate trece ‚în sus', în sfere mai înalte. Dar pentru instruire el poate intra în sfere aflate ‚sub' ale sale şi în care poate învăţa multe."[117]

Aici este menţionată deja legătura dintre om şi spiritul său protector în timpul somnului, căreia îi este dedicată următorul capitol. Aici remarcăm mai întâi, că omul determină el însuşi prin felul în care îşi conduce viaţa pe Pământ, ce fel de spirit protector stă lângă el şi de la ce nivel al lumii spirituale îi poate fi repartizat acesta. Sub conducerea acestui spirit protector conducător se află un grup de fiinţe ascendente care – în viaţa de zi cu zi, ca să spunem aşa – preiau protecţia omului. „Acestora li se pot alătura în plus rude

[răposate], cărora li se permite de asemenea să se afle lângă omul în cauză."[118]

Decisiv este: „Fiecare persoană are spiritul său păzitor, fie că este credincios sau nu. Dar totul depinde de felul relației existente între ei. Dacă relația este strânsă pentru că omul este credincios, atunci spiritul protector va veni mai mult în ajutor protejatului său; va depune mai mult efort pentru viața acestuia și pentru tot ce este legat de ea. Dar chiar și omul fără credință în Dumnezeu are un spirit protector, pentru că și el se află sub stăpânirea lui Dumnezeu. Și el a trecut pragul surghiunului [în împărăția lui Lucifer] spre ascensiune [în împărăția lui Dumnezeu]. Și pentru el au fost pavate de Hristos căile ascensiunii – este doar o chestiune de timp cât îi va lua să ajungă pe înălțimile luminii. Este tratat cu răbdare. I se vor da multe vieți pe Pământ, în care va avea ocazia să se îndrepte către credință."

„Ar exista desigur posibilitatea ca puterile luciferiene să se apropie în mod special de oamenii fără credință în Dumnezeu și să le facă rău. Lucifer ar putea pretinde: ‚Toți cei care nu cred în Dumnezeu îmi aparțin mie! Am drepturi absolute asupra lor!' I-ar plăcea să afirme asta – dar Hristos a murit pentru toți. El a deschis calea pentru toți, chiar și pentru Lucifer. Trebuie să li se spună clar acelor puteri luciferiene că nu mai au dreptul de a stăpâni nici oamenii fără credință în Dumnezeu. De aceea stau spirite protectoare și în fața oamenilor necredincioși și nu permit ca aceștia să fie abuzați."

„Spiritele protectoare ale omului oferă în mod constant informații despre ceea ce fac și nu fac protejații lor, creând astfel o conexiune cu lumea superioară. Omul care nu crede în Dumnezeu și în lumea sa spirituală sfântă, nu experimentează binecuvântarea pe

care ea ar dori atât de mult să o răspândească. Deoarece pentru a putea răspândi această binecuvântare, și lumea divină trebuie mai întâi să lupte pentru oameni – la fel cum puterile luciferiene luptă pentru oameni și care desigur nu le aduc acestora decât dezastru și distrugere. Binecuvântarea poate fi răspândită doar dacă omul se supune lui Dumnezeu și urmează poruncile Sale."

„Ce minunat este să știi că un spirit divin te însoțește. Dar în viața de zi cu zi el nu te păzește și nu te protejează de acele lucruri pentru care tu însuți ești responsabil și pentru care tu însuți ești de vină. Dar cu siguranță te păzește și te protejează de abordarea acelei lumi spirituale inferioare, pentru ca ea să nu te atace și să-ți cauzeze distrugerea."

„Merită să contribuiți la legături de prietenie frumoase și bune cu spiritele voastre protectoare. Dacă puteți să le aduceți bucurie, ele vor avea în și mai mare măsură grijă de voi. Ele vă vor proteja și vă vor binecuvânta – dar dați-le mâinile în numele lui Iisus Hristos. Căci sunteți în legământul lui. Întăriți acest legământ cu spiritele divine în numele Mântuitorului – atunci vă veți găsi calea."[119]

29

ATÂTA timp cât omul se află în viața de zi cu zi, nu poate aproape niciodată să audă cuvintele mustrătoare sau instructive ale spiritelor lor păzitoare. Alta este situația în timpul somnului. „Spiritul și sufletul omului sunt atunci libere și devin accesibile îndrumătorilor săi spirituali. Omul este acum liber de influența lumii exterioare, el este detașat de ea – dar nu complet,

deoarece spiritul omului este încă legat de corpul pământesc prin ‚funia de argint'".[120]

În timpul orelor de somn, spiritul omului este capabil să se desprindă de corpul său pământesc şi să urmeze propriile sale căi. În funcţie de nivelul personal de dezvoltare şi de interese, un spirit uman se poate deplasa prin zone pământeşti în acest timp. Dar el poate merge şi în lumea de dincolo şi să se întâlnească acolo cu semenii săi sau să fie călăuzit şi instruit de spirite divine. Dar este lege, că spiritul uman al cărui corp se află în somn, nu poate transcende sfera din care a fost întrupat ca fiinţă umană. Acest lucru a fost menţionat deja pe scurt mai sus. În detaliu, mesajele referitoare la activitatea omului din timpul somnului oferă următoarea imagine:

„Dragi prieteni, atunci când corpul vostru se odihneşte, spiritul vostru este condus într-o sferă specială. Este una dintre cele mai mari sfere din apropierea Pământului şi este plină de puteri tămăduitoare, care dau curaj şi energie. Majoritatea oamenilor zăbovesc în această sferă în timpul somnului profund şi se lasă întăriţi acolo."[121]

„Dar spiritul uman se poate mişca şi pe tărâmul pământesc în acest timp şi-si poate manifesta interesul pentru lucrurile cu care se ocupă şi în timpul zilei. Poate urmări şi alte interese şi îşi poate îmbogăţi cunoştinţele. Lumea spirituală divină nu-l împiedică să facă acest lucru."

„Unui astfel de spirit uman i se îndeplineşte adesea dorinţa de a întreprinde drumeţii în lumea pământească. Pentru că dacă un om are dorinţa de a călători în ţări străine, această dorinţă este ancorată şi în spiritul său. Aşadar, spiritul omului care doarme este adesea condus în ţări îndepărtate de spiritele sale păzitoare şi de

dascălii săi spirituali – sau și de rude răposate care se află în slujba lui."

„Dar un astfel de spirit uman are și posibilitatea de a se duce în tărâmul spiritelor, și anume acolo de unde a venit. Acolo poate vorbi cu spirite ca el însuși. Fiecare își alege partenerii de discuție în funcție de interesele sale pe Pământ."[122]

„Toate spiritele umane știu că sunt legate de corpul lor pământesc prin firul vieții [în timpul vieții lor de somn]. Ele revin la trup de îndată ce sunt atrase de corp și astfel șederea lor în sferele spirituale durează uneori doar o perioadă scurtă de timp. Această ‚funie de argint' legată de corp – a fost deja menționată de mai multe ori – poate fi comparată cu o spirală infinit de elastică. Dacă, de exemplu, sunteți surprinși de un zgomot în timp ce dormiți, această spirală se întoarce cu o viteză incredibilă, iar conștiința [umană] revine imediat ce spiritul a luat din nou în stăpânire corpul său."

Dar se întâmplă și ca spiritul unui om care doarme, care a dobândit merite spirituale în viața sa pământească, să aibă voie să desfășoare o activitate creatoare care-l face fericit în lumea de dincolo. „El va fi condus într-un loc frumos din sfera lumii spirituale din care provine, însoțit de o ființă divină. Procedând astfel, nu depășește limitele care i-au fost puse, pentru că fiecare sferă are locuri diferite, mai frumoase și mai puțin frumoase. Poate că un astfel de spirit uman are abilități care sunt încă latente pe Pământ, deoarece nu au voie să iasă la lumină în timpul acestei existențe. Dar spiritul uman poate folosi astfel de talente în timpul somnului pentru sarcini care vor fi într-o zi importante pentru el și pentru mulți alții."

„Dar să nu credeți că fiecare spirit uman care iese din corp în timpul somnului va ajunge în cele mai înalte sfere. Mai degrabă, fiecare este condus numai în funcție de dezvoltarea și voința sa."

„Căci niciun om nu poate porunci că vrea să facă una și alta în timp ce corpul lui se odihnește. Lumea divină decide în această privință. Și anume, ea poate spune și următoarele: „Astăzi te legăm de patul tău. Nu avem nevoie de tine în lumea spirituală acum; nu trebuie să vezi ce se întâmplă acolo. De asemenea, nu trebuie să te plimbi nici prin tărâmurile pământești. Rămâi aproape de corpul tău." Deci niciun om nu poate decide ce vrea să facă și ce nu vrea să facă – asta nu este posibil în cazul spiritului său. În această privință guvernează Legea lui Dumnezeu."[123]

Una dintre cele mai consolatoare posibilități din timpul somnului nostru este interacțiunea cu răposații noștri. „Toți oamenii ar trebui să știe că moartea este o cale către nașterea spirituală și că cei care ne-au precedat în moarte, cu care am fost conectați în iubire, ajută la pregătirea locuinței spirituale pentru cei rămași în urmă pe Pământ. Timpul de somn permite în plus spiritului uman să-i contacteze pe cei dragi care au murit – spiritul protector este cel care face posibilă această reunire la nivel spiritual." De exemplu, o mamă de pe Pământ care a pierdut un copil iubit, este capabilă să găsească legătura cu el în timpul somnului. „Sufletul-mamă, dacă-i este îngăduit de lumea divină, poate să intre pentru o anumită perioadă în paradisul copiilor, unde copilul ei trăiește și este educat – să zicem: în fiecare noapte, timp de câțiva ani. Își poate iubi copilul în spirit cât dorește, bineînțeles doar în timpul limitat în care este desprinsă de corpul pământesc. Acolo se poate bucura și ajuta la îngrijirea copilașului și cu siguranță va

fi impresionată de iubirea mare şi devotată care domneşte în acest paradis al celor mici." Despre aceste paradisuri ale copiilor va fi vorba în detaliu mai târziu, în capitolul 37.

„Oamenii sunt extrem de neştiutori în privinţa tuturor acestor procese care au loc în jurul lor în lumea invizibilă. Pe de altă parte, mulţi oameni nu vor să creadă că este aşa. Pentru mulţi este prea incredibil şi multora le lipseşte înţelegerea."[124]

Spiritul omului poate fi deci instruit de spirite în timpul în care corpul său pământesc este în repaus. Dar oare de ce nu îşi poate aminti omul aceste experienţe după trezire? Răspunsul este: „Nu este posibil pentru că atunci spiritul ia din nou în măsură deplină stăpânire asupra corpului său şi nu mai poate vedea clar pentru că viziunea sa divină este întunecată de corp. Aş mai putea spune că trupul îl orbeşte pe om din punct de vedere spiritual; în această stare nu mai poate înregistra aceste lucruri. De ce nu le mai poate înregistra? Pentru că este prea legat de lucrurile materiale, prea absorbit de aceste lucruri, se ocupă prea mult cu materia. Odată cu greutatea Pământului pe care a atras-o, trage şi el, într-un anumit sens, o perdea peste el însuşi, întunecând totul. El trăieşte în lumea sa materială, este dominat şi impresionat de ea."

„Pentru acei oameni este posibil să-şi amintească ceva din viziunea divină şi din experienţele divine, care nu s-au legat în acest mod de tot ce este material, care s-au detaşat într-un anumit sens de el, aş spune, care şi-au înnobilat şi rafinat corpul în mare măsură. Nu foarte mulţi oameni sunt aşa. Cu cât este mai puternică şi mai strânsă legătura cu conducătorii voştri spirituali şi cu îngerii voştri păzitori, cu atât este mai mare posibilitatea de a auzi ceva din când în când."[125]

30

AM ajuns să cunoaștem trecutul nostru foarte lung începând de la căderea până la condiția umană actuală, în linii mari. Acest lucru ne oferă o imagine de ansamblu mai bună a zilei scurte de azi. Cunoaștem acum țelul existenței noastre: să trecem un examen care să ne permită o ascensiune mai rapidă și să îndreptăm cât mai mult posibil din vina cu care ne-am încărcat în viețile pământești anterioare. Acum suntem din nou la un punct de cotitură al expunerii noastre. Întrebăm despre mâine, despre viitorul nostru. Ce se întâmplă cu noi când murim?

Am menționat deja cel mai important lucru mai ales în capitolele 6 și 7. Am aflat: nimeni nu moare singur și nu există deloc moarte pentru spirit, pentru eul nostru. Spirite ne ajută să tăiem ‚funia de argint' și astfel să eliberăm complet corpul spiritual uman de învelișul său pământesc. De regulă, suntem întâmpinați de rude și prieteni care ne-au precedat în lumea spirituală. Spirite ajutătoare ne permit să avem un somn adaptativ (vezi capitolul 31), din care ne trezim înviorați. Apoi urmează judecata privind câștigurile vieții noastre pământești – și îndreptarea acelor fapte unde am greșit. Dacă ‚recolta' noastră a fost bună, ni se permite să intrăm într-o sferă superioară de ascensiune. Odată ce am ajuns la un anumit punct de ascensiune, nu trebuie să ne naștem din nou pe Pământ, iar calea noastră ulterioară de întoarcere la casa Tatălui nostru are loc în lumea spirituală.

Privit cu atenție, acestea sunt stări de fapte foarte simple – dar cine mai știe despre ele astăzi, deși întreaga noastră soartă depinde de ele? Desigur, am subliniat

aceste fapte doar pe scurt, iar acum, în ultima parte a cărții, va fi necesar să le ilustrez și să le clarific în detaliu – prin relatări de experiență care provin tocmai din lumea în care vom intra cu toți într-o zi și de care atât de mulți oameni se tem.

Deoarece și cei care neagă o lume a spiritelor și supraviețuirea personală a morții, o fac în cele din urmă din sentimente de frică pe care nu vor să le recunoască. Dar această frică trebuie combătută. Ea nu are dreptul să existe în viața unui om care tinde spre bine. Poate că adevărul despre viața de după moarte nu este întotdeauna confortabil – dar numai el le poate oferi oamenilor un sentiment de ocrotire. Căci cine trăiește conform acestui adevăr, sau cel puțin se străduiește să trăiască conform lui, acela apucă mâna lui Dumnezeu. Mesagerii lui vor să ne călăuzească – de ce să refuzăm conducerea lor utilă? Hristos ni i-a trimis – de ce ezităm să acceptăm ajutorul lor?

*

Este stabilit când trebuie să moară omul. Nașterea și moartea, precum și durata vieții dintre ele sunt fatidice, dar nu neschimbabile. Cu toate acestea, când a venit ora decesului prevăzută pentru un om, atunci nici cel mai bun medic nu poate face nimic. „Fiecare om moare la ora stabilită pentru el. Hristos a confirmat acest adevăr prin cuvintele: ‚Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la firul vieții lui?' (Matei 6:27)."

„Dar nu se poate exclude de tot faptul că Dumnezeu poate permite în cazuri excepționale o schimbare în destinul vieții unui om. Numai El poate prelungi sau scurta viața. După cum vă spune și Biblia, El prelungește uneori anii de viață celor care

îi sunt credincioşi şi se dovedesc a fi colaboratori de încredere în planul de mântuire al lui Dumnezeu, potrivit căruia vrea să-i conducă înapoi pe cei care s-au îndepărtat de el." Un exemplu în acest sens este oferit mai târziu în capitolul 38. „La alţii, Dumnezeu le scurtează durata de viaţă stabilită fatidic, deoarece nu numai că-şi lasă neîmplinită sarcina propriei vieţi dar şi încearcă să-şi descurajeze semenii să-şi îndeplinească datoria faţă de Dumnezeu."[126] Dar şi oamenii înşişi pot scurta durata de viaţă stabilită pentru ei – prin imprudenţă, extenuare, dezmăţ sau prin sinucidere. Vom reveni asupra acestui ultim caz în capitolul 32.

„Nu la toţi oamenii face parte din soarta lor felul în care ei mor, la fel cum ceva poate fi soarta unui om, pe când la un altul acel ceva este supus liberului arbitru. Numai venirea ceasului morţii este soartă pentru toţi."[127]

„Când pleacă, spiritul uman intră într-o lume pe care el însuşi a construit-o în timpul vieţii sale. El intră în ceea ce iese din interiorul lui. Dacă în el există nemulţumire, nerăbdare, invidie, ură, atunci el intră într-o lume de acelaşi fel şi se asociază cu fiinţe de acelaşi fel, indiferent câte rugăciuni ar fi rostit în timpul vieţii. Fiecare îşi construieşte propria lume viitoare."[128]

În general, spiritul uman este iniţial ameţit în lumea spirituală după moartea pământească. La acei întorşi acasă, care s-au străduit să facă ceea ce trebuie în timpul existenţei lor pământeşti, este imediat de faţă un spirit. Acesta întâmpină spiritul uman şi-l informează că şi-a lăsat corpul material în urmă pe Pământ şi acum trăieşte mai departe ca spirit în lumea spirituală.

„După moartea fizică, majoritatea oamenilor simt un disconfort. Pentru că au trăit de azi pe mâine şi deşi s-au rugat lui Dumnezeu, dar rugăciunea lor era prea

superficială și fără racord la divinitate. Pe de altă parte, există aceia care cred că au dus o viață minunată și care își imaginează că vor trebui să ajungă în cel mai înalt paradis. Tocmai, există mulți oameni care cred că au întotdeauna dreptate și vor să fie mai mult decât alții. Acest sentiment s-a înrădăcinat apoi atât de mult încât el se agață și de spirit. Unui astfel de om trebuie mai întâi să i se explice, că în calitate de nou venit, nu i se permite să dea ordine, ci mai întâi trebuie să se lepede de viciile sale. De obicei, nu este de acord cu asta imediat și este nevoie de multe instrucțiuni înainte ca el să renunțe la particularitățile sale."

„Apoi vine momentul în care își vede întreaga viață în fața lui, așa cum un om se poate vedea pe sine în oglindă. Aceasta durează până când el a înregistrat-o complet. Din punct de vedere vizual, el se vede pe sine ca om și toate faptele sale bune și rele trec pe lângă el foarte încet și foarte clar, toate acțiunile sale din viață. Acest lucru este necesar, pentru că altfel ar exista spirite care ar fi în credința greșită, că ar trebui să fie ridicate într-o sferă superioară. Celui care a comis un păcat sau o faptă rea, i se arată foarte încet vina – și atunci există un șoc! În cazul tuturor faptelor se formează raze corespunzătoare, anumite vibrații, care se întipăresc în ‚câmpul spiritual' al omului – cu urme întunecate sau luminoase, în funcție de faptele comise. Fiecare acțiune, fiecare faptă se află atât de clar și deschis în fața spiritului care fusese om, că nu poate gândi că i se face nedreptate."

„Dacă vrea să mușamalizeze acțiunile sale, atunci trebuie să le vadă atât de des în fața lui, până când recunoaște pe deplin vinovăția sa. Abia atunci când își dă seama că trebuie să-și ispășească vinovăția, viața lui nu va mai apărea în fața lui. Atunci vine momentul în

care simte că trebuie să se subordoneze, să se supună conducătorului său şi de aceea vă spun: este un noroc pentru voi că auziţi aceste cuvinte. Pentru că aceste cunoştinţe vă vor ajuta când veţi fi în acea situaţie. Lăsaţi deoparte voinţa proprie, puneţi-vă deschis la dispoziţia lui Dumnezeu – atunci viaţa voastră nu vă va mai fi prezentată. Această prezentare este un fel de dovadă şi are loc în conformitate cu o lege a lumii spirituale."[129]

*

Mesagerii spirituali care ne învaţă abordează întotdeauna plini de înţelegere dificultăţile care apar la oamenii care doresc să îşi facă o imagine corectă despre viaţa de apoi.

„Dragi fraţi şi surori, această lume de dincolo în care trăim noi este atât de minunată încât majoritatea oamenilor care sunt prinşi în materie nu pot – sau nu vor – să o înţeleagă. Pe de altă parte, oamenii nu pot crede că această lume a spiritelor este asemănătoare în atâtea privinţe cu instituţiile pământeşti. Şi totuşi, lumea voastră materială este doar o imagine mai grosieră a lumilor subtile. Oamenii au crescut cu idei foarte sărace, adesea pur şi simplu primitive, privind lumea de dincolo. Dar nu putem decât să le spunem: vor fi uimiţi; pentru că această lume de dincolo este aşa cum v-o descriu vouă."

„Există mulţi care la început nici nu pot crede că au murit cu adevărat, pentru că ei continuă să trăiască cu un corp asemănător într-o lume atât de asemănătoare cu cea pământească, care are aceleaşi obiecte şi forme ca lumea pe care au lăsat-o în urmă. Astfel, adeseori este nevoie de mult timp pentru ca aceşti neştiutori întorşi acasă, să se împrietenească cu patria lor spirituală."

„Lumea spirituală sfântă vrea să aducă pace oamenilor. De aceea încercăm să vă explicăm şi ceva despre viaţa şi munca în lumea noastră spirituală. Pentru că fiecare va trece pragul ei la un moment dat. Prin urmare, este de mare valoare pentru toţi oamenii să posede cunoştinţe despre această lume de dincolo. Cine vine la noi fără această cunoaştere – şi mai ales cel care nu are credinţă – este extrem de uimit de tot ceea ce întâlneşte aici; că viaţa continuă şi că trebuie să repare greşelile pe care le-a făcut în viaţă."

„Este mai bine pentru cel întors dacă intră în împărăţia lui Dumnezeu cu cunoaştere spirituală. El poate fi condus mai uşor. Nu i se pare totul atât de ciudat şi va păşi în faţa spiritelor superioare divine într-un mod complet diferit. De asemenea, nu va fi atât de uimit de tot ce este dincolo, ca cel care nu a crezut în continuarea vieţii şi nici nu a vrut să ştie nimic despre asta. Omul bun se va bucura la vederea rudelor şi prietenilor săi care au venit să-l întâmpine şi să-l informeze. Multe lucruri i se par familiare celui care vine deja cu cunoştinţe spirituale. El poate vorbi liber cu spiritele lui Dumnezeu. Faptul că posedă dinainte cunoştinţe îi oferă doar avantaje."

„Desigur, nu este posibil ca noi, spiritele divine, să vă informăm despre toate lucrurile care vă interesează; pentru că sunt multe lucruri pe care încă nu le puteţi înţelege. Termenii voştri nu sunt suficienţi pentru a prelua toate aceste cunoştinţe din lumea spirituală superioară. Pe de altă parte, chestiunea este următoarea: omul trebuie să se limiteze la îndeplinirea sarcinilor sale în lumea pământească, să înţeleagă sensul vieţii sale şi să caute mereu ţelurile înalte ale vieţii. Hristos însuşi le-a spus adepţilor săi doar atât despre lumea cerească pe cât au putut prelua acele minţi simple."[130]

A fost deja indicat mai sus faptul uimitor, că mulți răposați nici nu vor să creadă că acum trăiesc în lumea spirituală. Pentru a convinge astfel de sceptici, îndrumătorii lor conduc asemenea spirite care fuseseră oameni, de exemplu, la patul de moarte al unui om, astfel încât să poată experimenta procesul morții așa cum apare el din perspectivă spirituală. Într-o astfel de relatare s-a spus:

„Când scepticul, însoțit de îngeri ai lui Dumnezeu, stătea lângă muribundul la care fusese condus, el a constatat că acesta nu-și mai putea vedea rudele de pe Pământ – le auzea doar vorbind. Dar prietenul nostru sceptic a recunoscut că spiritul muribundului vedea deja lumea spirituală. Apoi a văzut cum treptat s-a format o masă subtilă deasupra corpului pământesc. Dar muribundul părea să lupte împotriva acestui proces; pentru că atunci când învelișul spiritual se întindea ceva mai departe de corpul lui, era adus de el înapoi iar și iar. Acest proces a durat câteva ore."

„De-a lungul orelor, însă, această materialitate subtilă, vizibilă doar spiritelor, a putut să capete forme din ce în ce mai mari; formațiunea a devenit din ce în ce mai pronunțată și mai clară, pe măsură ce puterea corpului uman de a o trage înapoi în sine scădea. Atunci, îngerii lui Dumnezeu au intervenit și au ajutat la eliberarea completă a corpului spiritual uman de învelișul său pământesc. După aceea, această figură – spiritul muribundului – plutea deasupra corpului său, de care era legat doar printr-o bandă fină, ‚funia de argint'. Corpul spiritual plutea deci deasupra corpului pământesc. La început nu putea să se îndepărteze de el până când în cele din urmă a reușit din propria forță să se îndepărteze din ce în ce mai mult de corpul său pământesc. Atunci șnurul s-a rupt – și în același moment

a survenit și moartea. Spiritul și corpul pământesc erau despărțite."

„Corpul omului zăcea acum acolo fără viață. Spiritele lui Dumnezeu s-au îndepărtat împreună cu cel întors din robia lui pământească, din apropierea lui de Pământ. ‚Scepticul', însă, a putut să urmărească îndeaproape întregul proces. Acum avea dovada că spiritul îl menține pe om în viață, că un spirit este încorporat în corpul uman și că atunci când spiritul iese definitiv din acest corp, are loc moartea omului."[131]

*

Acum încă un cuvânt despre tristețea celor rămași în urmă. „Un suflet răposat îi vede pe cei rămași pe Pământ plângând. El vede cât de triști și nefericiți sunt ei. Cu cât durerea celor rămași în urmă este mai mare, cu atât sufletul este atras mai violent înapoi la casele lor. El vrea să-i ajute, dar nu poate. Un astfel de suflet ar fi fericit dacă rudele lui nu l-ar plânge timp de săptămâni, luni, chiar un an întreg – atunci ar putea să intre liber și destins în lumea spirituală și să-și îndeplinească sarcinile acolo. Dar dacă rudele sale îl cheamă înapoi mereu, plini de lacrimi, el nu o poate face."

„Desigur că nu luăm în nume de rău dacă un om este trist în prima perioadă după moartea unei persoane dragi. Dar și această tristețe ar trebui să aibă limitele ei. Cel întristat trebuie să se elibereze de ea prin conștientizare și să-și spună: ‚Vreau să mă rog pentru cel care s-a întors acasă, s-a întors înaintea mea, nu vreau să-i împiedic ascensiunea, ci mai degrabă să-i eliberez calea.' Prin astfel de reflecții omul se ajută pe sine și o ajută și pe ființa din lumea spirituală."[132]

31

S-A subliniat deja că separarea spiritului de corp este urmată de o stare de ameţeală. Aceasta dispare prin aşa-numitul somn de adaptare.

Starea spiritului după ce a părăsit Pământul depinde de treapta de dezvoltare pe care a atins-o. Somnul de adaptare poate fi scurt sau poate dura săptămâni, luni sau chiar ani. Această odihnă şi detaşare are loc în funcţie de împrejurări.

Ameţeala spiritului care urmează după moarte poate fi explicată prin marea schimbare prin care el trece. „Schimbarea determină o anumită neputinţă a spiritului. Când o fiinţă se trezeşte în lumea spirituală, somnul ei poate să fi durat mai puţin sau mai mult timp. Prin acest somn, fiecărui suflet i se oferă posibilitatea de a se detaşa de fluidele grele. Somnul depinde şi de felul morţii – dacă a fost o luptă sau dacă persoana a murit în linişte. Cine poate intra calm şi uşor în această lume a spiritelor, acela are acolo şi un somn liniştit. Acela nu are nevoie de un somn lung – dar aceasta este şi o chestiune de dezvoltare. Dacă poate dormi liniştit şi are o lumină frumoasă, atunci rămân lângă el îngeri, care apoi îl trezesc şi îl conduc într-o altă sferă. Dar dacă un om a avut o luptă grea pe patul de moarte, atunci şi somnul lui este greu. Atunci somnul nu este armonic şi această crispare trebuie să se dizolve în lumea spirituală. Acolo trebuie să vină pacea peste asemenea fiinţe şi astfel somnul durează mai mult, până când toată crisparea se dizolvă."

„Dar există şi numeroase fiinţe care nu caută acest somn, această odihnă, la fel cum există şi oameni care deşi sunt obosiţi, văd în jurul lor atât de mult de lucru, încât nu se pot decide să se odihnească. Aşa este şi în

cazul acestor ființe; ele se simt cumva presate să se întoarcă la locul lor vechi [pe Pământ] și să se ocupe de lucruri pământești ca înainte."[133]

32

ÎNTREBAREA care mai rămâne este, ce se întâmplă cu acei răposați care s-au sinucis ca oameni. Mesagerii spirituali din lumea de dincolo au dat și în acest caz explicații:

„Sunt aici și cei care s-au sinucis – care au vrut să evite viața. Oricât de nefericiți sunt, trebuie să-și deschidă ochii dincolo; nu mai voiau să știe nimic despre viață și au lăsat viața în urmă. Dar spre marele lor regret, constată că trebuie să trăiască mai departe. Tocmai printre astfel de spirite există atât de multă suferință; căci își dau seama că viața nu s-a terminat și că durerea și grijile lor de pe Pământ nu au fost atât de mari ca noile griji și noile dureri în lumea veșniciei."

„Ei trebuie să vadă că viața nu poate fi aruncată, că nu au voie să-și încheie viața prin violență. Ei recunosc în lumea spirituală: viața este eternă, de durată și poate fi condusă de Dumnezeu. Cei care, dintr-un anumit motiv au făcut acest pas greu, devin adesea ființe cu o suferință și mai mare. Dar nu este așa cum pretind oamenii uneori: că acum aceia ar fi pierduți sau blestemați – așa ceva nu există. Sunt conduși astfel încât să simtă că și-au tratat viața ușuratic. Asta este de înțeles: când aceștia își deschid ochii, lumea spirituală superioară nu este pregătită să-i salute, căci nu au mai vrut să știe nimic despre viață. Astfel, vor fi trimiși la ei frați spirituali și surori spirituale care sunt dispuse să-i

ajute, care se ocupă de acei răposați și care prin serviciul lor doresc să dobândească merite cu totul deosebite."

„Nu doresc să omit faptul că motivul sinuciderii joacă desigur întotdeauna un rol foarte important. Există motive care sunt privite cu multă compasiune și înțelegere în lumea spirituală – atât de multă înțelegere încât acei întorși acasă, care și-au pus capăt vieții prematur, deși vor simți și ei greutatea pentru o vreme, apoi vor fi eliberați destul de curând de suferința lor grea sau din apăsarea lor. Apoi își ocupă din nou locul la acel nivel de la care plecaseră inițial. Dar ei vor ocupa un loc într-o asemenea sferă care nu prea are avantaje. Niciun sinucigaș nu poate cădea din punct de vedere spiritual în dezvoltarea sa; dar el poate fi pedepsit și exclus temporar din acel loc al nivelului său în care fusese condus cândva."[134]

Din păcate, astăzi nu mai știe aproape nimeni cât de mult pot ajuta rudele supraviețuitoare acei nefericiți care s-au sinucis. Mesagerii spirituali din lumea de dincolo subliniază în mod repetat cât de important este să ne rugăm pentru astfel de suflete. Pentru că rugăciunea înseamnă pentru ele balsam vindecător și consolare. Și rugăciunea de mijlocire a unui om poate face ca un spirit divin să se ocupe de un astfel de spirit care s-a sinucis ca om și să-l ajute să se elibereze mai repede din starea sa nefericită.

33

PÂNĂ acum, viața care urmează imediat după moarte a fost prezentată în linii mari în legitatea ei. Dar această legitate devine cu adevărat vie și clară doar prin

experiențe personale transmise ca relatări. Prin urmare, aduc în cele ce urmează fragmente din alte trei relatări de experiență din lumea de dincolo.

Prima relatare de experiență de dincolo care urmează, descrie moartea cauzată de un accident rutier din perspectiva unei persoane care a suferit o asemenea moarte. Accidentul a avut loc în 1960 pe un drum principal din regiunea Hamburg. Această relatare nu numai că are avantajul de a avea o anumită ‚actualitate', ci prezintă coerent și fazele individuale ale experienței de după moarte. Să dăm acum cuvântul raportoarei de dincolo – soțul ei era din Berlin.[135]

*

„Am părăsit această lume printr-o moarte subită. Am plecat de acasă la un sfârșit de săptămână împreună cu soțul meu și cu cei doi copii ai noștri, și atunci a avut loc următoarea nenorocire. Ne aflam pe un drum principal și nu trecuse încă prea mult timp de când plecasem de acasă, când o mașină a venit cu mare viteză spre noi. Îmi amintesc încă și acum de cuvintele soțului meu, cum a spus rapid [în dialectul său berlinez]: ‚Omule, ce te-a apucat!' Am văzut plini de agitație cum dezastrul se apropia de noi. Pentru că această mașină venea cu o viteză extremă și noi – adică soțul meu – nu avea nicio soluție. Totul s-a întâmplat atât de repede: s-a și produs ciocnirea. Doar atât am conștientizat. Ultimul lucru pe care l-am auzit au fost cuvintele soțului meu pe care tocmai le-am menționat."

„Apoi s-au întâmplat următoarele: eu și fiica mea, care la fel ca și mine se numea Kathrin, am murit pe loc. Celălalt copil se numea Lisbeth, iar soțul meu se numea Wilhelm. El era grav rănit, pe când Lisbeth nu era rănită. Ei bine, primul lucru pe care l-am auzit –

dar nu puteam vedea – au fost cuvintele rostite în jurul meu. S-a spus: ‚Cei doi sunt morți, copilul mai mare este nevătămat, iar bărbatul pare să fie grav rănit.' Am auzit asta și multe altele, dar nu-mi mai amintesc exact. Dar am auzit oamenii spunând de asemenea: ‚Cel mai bine este să fie duse direct la morgă.'"

„Atunci am putut să-mi deschid ochii – și m-am înspăimântat. Stăteam întinsă pe o targă, lipsită de viață și micuța Kathrin ceva mai departe. Eram încă în poziție îndoită și, dintr-o dată, m-am simțit atinsă de mâini care mă ridicau. Dar apoi am auzit și am văzut cine se afla acolo. Era acolo poliția, era salvarea, erau mașini acolo, erau oameni acolo. Și am auzit în continuare: ‚Cei doi sunt morți.' Atunci am spus: ‚Nu! Doar nu vă referiți la mine? Doar nu sunt moartă! Sunt aici!'"

„Dar acum mi-a vorbit o ființă care se afla lângă mine, care mi s-a apărut străină și care clar nu făcea parte dintre oameni, pentru că nu arăta la fel ca ceilalți. Această ‚persoană' mi-a spus: ‚Ba da, ai murit, căci îți vezi aici corpul mort.' I-am răspuns: ‚Nu, nu e adevărat, doar sunt aici, doar trăiesc încă!'"

„Atunci am văzut și copilul, iar ‚persoana' de lângă mine a spus: ‚Vezi, și micuța Kathrin este moartă.' Am contrazis-o: ‚Dar este imposibil, nu poate fi adevărat, pentru că sunt aici și trăiesc. De ce vrei să pretinzi ca ceilalți că aș fi moartă!' Dar apoi am văzut cum corpul meu era pus într-o mașină, împreună cu micuța Kathrin, pe când eu stăteam încă acolo, la fața locului când mașina a plecat – și am văzut de asemenea cum a fost dus soțul meu cu mașina. Am rămas apoi năucă multă vreme la acel loc nefericit al accidentului. Dar apoi oamenii au plecat treptat și doar eu singură mai stăteam acolo. Și atunci am conștientizat: totuși ai murit. Îmi mai aminteam că o mașină venise spre noi și

că eram agitați din cauza ei. Dar pur și simplu nu-mi venea să cred că aș fi fost moartă, pentru că eram prezentă și puteam vorbi. Cum aș putea să fiu moartă? Nu puteam înțelege asta."

„Atunci ‚persoana' de lângă mine m-a lămurit și a spus: ‚Corpul tău spiritual a ieșit din corpul tău pământesc, care va fi predat acum pământului. Dar sufletul și ceea ce te-a făcut vie se întoarce pe tărâmul vieții. I-am spus: ‚Lăsați-mă, vreau să știu cum îi merge soțului meu, vreau să merg la soțul meu!' Și mi s-a răspuns: ‚Dacă asta dorești și vrei să-ți urmezi soțul, poți s-o faci.' I-am spus atunci: ‚Dacă sunt într-adevăr moartă, atunci trebuie să mă ocup cu atât mai mult de viitorul soțului meu.'"

„Am luat-o apoi pe urmele ambulanței și așa l-am găsit pe soțul meu în spital. Am avut grijă și de Lisbeth și mă gândeam ce se va întâmpla acum cu ea. Atunci am constatat că sora mea avea grijă de ea; a luat-o pe Lisbeth la ea acasă. Fetița era foarte tristă și plângea că atât eu cât și micuța Kathrin muriserăm. M-am dus la casa surorii mele, am vrut să văd și să aud tot ce se întâmplă. Și tot așa am trăit și propria mea înmormântare. M-am întors apoi temporar la spital, iar apoi din nou înapoi la casa surorii mele. De asemenea, trebuia să mă întorc tot mereu la cimitirul unde se afla mormântul meu. Micuța Kathrin și cu mine fuseserăm puse în același mormânt."

„Am văzut cum oameni vizitau în mod regulat mormintele celor dragi lor și, de asemenea, așteptam și eu să văd cine va veni să-mi viziteze mormântul. A venit sora mea, dar în afara ei erau doar puțini. Veneau și părinții mei din când în când, dar nu prea des. Astfel, m-am simțit iar și iar atrasă înapoi la spitalul unde zăcea soțul meu. Eram atât de îngrijorată de viitorul lui și

eram chinuită de gândul oare ce se întâmplase cu Kathrin a mea. Am plâns și m-am lamentat. Odată, când eram din nou în cimitir, o ființă străină a venit spre mine și m-a rugat să părăsesc în sfârșit acest loc și să intru în tărâmul spiritual, de care aș aparține și eu. Am spus că aș mai avea sarcini de îndeplinit pe Pământ și că-i voi îndeplini dorința mai târziu. Doar eram încă afectată de o mare neliniște. Nu am știut niciodată cu adevărat ce ar trebui să fac. Oare ar trebui să ascult acum de această ființă? Iar apoi m-am gândit că la un moment dat voi merge cu ea."

„Această ființă m-a condus apoi într-un loc care îmi era complet străin și acolo m-a întrebat: „Nu dorești să te ocupi odată și de micuța ta?" Asta era și marea mea dorință. Sigur că am vrut să aflu cum îi mergea micuței mele Kathrin. Dar eram atât de neliniștită. Odată spuneam că vreau să merg la Kathrin, altă dată voiam să merg la sora mea și la Lisbeth, altă dată voiam să merg la soțul meu. Eram pur și simplu confuză, foarte neliniștită."

„Această ființă a văzut asta și m-a invitat să o urmez, m-aș putea odihni și întări puțin în casa ei. Între timp s-ar calma multe, iar lumea spirituală s-ar ocupa deja de însănătoșirea soțului meu, rănile lui nu i-ar periclita viața, iar micuței Lisbeth i-ar merge și ei bine. Ar trebui neapărat să mă împac cu noile circumstanțe. Atunci am spus: ‚Da, vreau să mă împac cu ele.' Totuși m-am simțit iar și iar atrasă la casa mea pământească. Credeam că ar trebui să mă ocup acolo de lucruri, deși soțul meu nu era acasă; era mai departe în spital."

„Această ființă străină m-a însoțit și m-a lămurit tot mai mult că pentru mine ar fi complet lipsit de sens să mă preocup de aceste lucruri. Ar exista destule spirite superioare care s-ar îngriji acum de viitorul dragilor

mei. Am cedat, iar această ființă m-a condus apoi la micuța mea Kathrin, acolo unde trăia ea."

„Mă așteptam acum ca micuța mea Kathrin să mă recunoască imediat, să mă cheme, să vrea să fie cu mine. Deși a zâmbit când m-a văzut din nou pentru prima dată, apoi nu m-a mai băgat în seamă în mod deosebit. Asta m-a întristat, deoarece era copilul meu și mă așteptam să-și arate față de mine atașamentul ei deplin. De asemenea, am constatat că clădirea în care locuia acum copilul meu și împrejurimile ei, erau foarte frumoase și că ei și tuturor colegilor ei de joacă nu le lipsea absolut nimic. Aveau atât de multe lucruri cu care să se joace și alături de ei erau ființe foarte nobile care vorbeau cu toți acești copii-spirite. Cântau, făceau muzică și se jucau cu ei. Copiii purtau rochițe colorate și aveau cunune de flori pe cap; unii dintre ei fuseseră îmbrăcați așa pentru joacă. Iar micuța mea Kathrin era foarte încântată de varietatea largă de jocuri și de jucării care erau acolo, așa că nu voia neapărat la mămica ei."

„Lui Kathrin îi plăceau ființele frumoase care se jucau cu ea, îmbrăcate și ele foarte colorat – prea colorat după părerea mea. Mi se părea mai degrabă că e de prost gust, dar era o lume complet diferită. Iar aceste ființe frumoase purtau bijuterii pe brațe – jumătate din brațul lor erau acoperite de ele. Chiar și picioarele erau împodobite cu ele și purtau și la gât lănțișoare; în plus, erau decorate cu panglici colorate. Iar cei mici care se jucau acolo se bucurau foarte mult de aceste colege de joacă sau îngrijitoare."

„Kathrin a mea avea patru ani, dar erau acolo copii care erau și mai mici, iar aceste creaturi îmbrăcate prea colorat, după părerea mea, se jucau cu acești micuți. Dar se adaptaseră complet la cei mici, erau atât de tandre, atât de iubitoare cu ei. Și acești copii – doar cei mai

mici aveau voie – le-au scos panglicile colorate, le-au luat inelele de pe brațe și de pe picioare și s-au jucat ei înșiși cu ele. Deci a trebuit să realizez că toate acele brățări, inele și panglici aveau doar menirea ca cei mici să se joace cu ele. Am putut atunci să înțeleg și faptul că în toată această joacă fericită, acestor micuți nu le era dor de mama lor."

„Deci nu trebuia să-mi fac griji din cauza lui Kathrin – dar îngrijorarea mea era acum îndreptată spre Lisbeth și soțul meu. Credeam acum că sarcina mea era să caut o soție pentru Wilhelm. Așa m-am dus cu adevărat să caut, pentru că Lisbeth trebuia să aibă din nou o mamă. Mi-am amintit de o prietenă care avea o soră și am crezut că această soră ar putea fi soția lui Wilhelm. Dar a trebuit să constat că ea avea deja un mire. Așa că am crezut că aș avea voie să-i despart pe acești doi – atât de egoistă eram încă."

„Pe atunci însă nu recunoșteam asta, pentru că doar familia mea mă interesa, soțul și copilul meu. Așa am crezut că sora prietenei mele ar fi persoana potrivită. Apoi am încercat să mă apropii de acel bărbat [de logodnicul ei]. Am învățat de la alții cum să fac asta. Am colindat și pe tărâmul pământesc, am mers dintr-un loc în altul, la cunoscuții mei, m-am uitat prin oraș. Voiam să văd peste tot ce făceau alții care muriseră și ei ca mine. Dacă toți au fost atât de ascultători și trăiesc acum ca spirite în tărâmul spiritual sau dacă nu își doreau din nou să vadă, dacă este totul în regulă în casele lor pământești și să observe cursul lucrurilor de pe Pământ."

„Am experimentat multe acolo, dar am și vrut să văd totul. Am observat tot felul de lucruri – inclusiv ființe rele care exercitau o influență rea asupra oamenilor. Am văzut cum astfel de ființe se apropiau de oameni și îi

influențau, cum căutau să-i câștige ca să facă lucruri rele. Am văzut cum îi abăteau pe oameni de pe calea bună. Pe de altă parte, am văzut și ființe nobile, figuri angelice, care se apropiau și ele de oameni. Tocmai când unul dintre cei răi se străduia mult timp să cucerească un om, un înger îi lua locul și îi vorbea omului [adică spiritului lui] și îl mustra. Și apoi am văzut uneori cum asta îl făcea pe om nesigur sau – așa cum spuneți voi – avea conștiința încărcată. Uneori se întâmpla ca un om să asculte de rău; apoi venea cel bun și îl convingea să renunțe. Atunci omul nu mai știa: să o fac sau nu? Devenise nesigur. Așa am constatat, că totul depindea de om – omul trebuia întotdeauna să decidă ce voia să facă."

Voi sări peste acea parte a relatării în care ‚Kathrin' descrie modul în care lumea spirituală i-a zădărnicit planurile pământești și voi continua în cele ce urmează cu partea finală a descrierii ei.

„Am fost mustrată foarte energic. De atunci mi s-a interzis să intru în casa soțului meu. Nu ar fi treaba mea să-i caut o soție fostului meu soț. El trebuie să decidă după voința lui, deoarece el însuși trebuie să poarte responsabilitatea pentru asta. Nu ar fi deloc treaba mea. Asta m-a întristat puțin, dar a trebuit să mă supun acestui ordin strict, trebuia să-l urmez. Căci mi s-a spus că era ultima oară când fusesem mustrată; altfel, ca pedeapsă pentru neascultarea mea mi s-ar fi refuzat accesul în acel paradis al copiilor unde se afla micuța mea Kathrin. Deci m-am gândit: ei bine, voi lăsa în seama lui Dumnezeu și ajutoarelor Sale să caute și să pregătească calea corectă. Așa că am spus: ‚Am încredere în Dumnezeu și în ajutorul Lui și nu mă voi întoarce până nu mi se permite.'"

„Păreau să fie mulțumiți de această decizie. Aceste spirite superioare au văzut probabil că nu luam lucrurile prea în serios. M-au rugat să le urmez. Ar trebui neapărat să mă odihnesc, pentru că avusesem prea multe necazuri. Ele înțelegeau asta. Trecuse doar puțin timp și de aceea sunt încă prea conectată cu aceste evenimente. Ar trebui să scap mai întâi de ele. Mi-au recomandat să merg cu ei și să stau un anumit timp într-o casă spirituală unde să mă odihnesc cum trebuie. Îmi vor da o băutură întăritoare și aș putea dormi după aceea. După ce mă trezesc, voi gândi cu totul altfel despre toate aceste lucruri."

„Așa că am ascultat de ele. Am urmat aceste ființe angelice. M-au condus într-o casă mare, într-o încăpere mare. Aici m-am simțit învăluită într-o atmosferă extrem de plăcută. Am observat și un miros plăcut. Mi s-a dat apoi o băutură întăritoare, pe care am acceptat-o cu bucurie. Apoi am putut dormi."

„Cât timp dormisem? Nu mi-a mai păsat de asta după ce m-am trezit. M-am simțit cu totul altfel: liberă și veselă. Nu mă mai simțeam legată de ceea ce lăsasem în urmă, deși îmi aminteam încă de cele întâmplate. Dar nu mai simțeam același dor ca înainte. M-am simțit cu adevărat fortificată de acest somn. Și când m-am trezit, mi s-a oferit din nou o băutură. Ea m-a întărit în interior cu atât mai mult și acum voiam să mă adaptez acestei lumi noi."

„Desigur că nu uitasem unde era micuța mea Kathrin. Și am vrut să știu de asemenea dacă nu avea nevoie și ea de somn. Mi s-a răspuns afirmativ și ființele au spus: ‚Dar nu a fost ca în cazul tău. Când a venit ea la noi de pe Pământ, i s-a dat și ei o băutură calmantă și astfel ea a dormit doar scurt timp. Apoi a fost îngrijită, după cum ai văzut. Dar, deoarece este încă atât de mică, mai are

nevoie de somn din când în când, şi astfel este dusă de îngerii divini la pătuţul ei.'"

„Deci nu trebuia să-mi fac griji pentru ea, doar văzusem că totul era în ordine. Nici preocuparea mea pentru soţul meu şi pentru micuţa pe care o lăsasem în urmă pe Pământ nu mai era atât de mare, deşi încă simţeam un mare ataşament faţă de ei. Dar a fost aşa: când m-am trezit din somn, erau lângă mine rude care m-au salutat, care s-au bucurat şi s-au oferit să aibă grijă de dragii mei [de pe Pământ] şi să-mi spună din când în când ce mai era cu ei. M-au convins că ar trebui să rămân calmă şi să mă simt fericită în lumea mea actuală. Că nu mai trebuie să-mi fac griji pentru tot ceea ce am lăsat în urmă – pentru acestea există ordinea lui Dumnezeu după care se orientează fiinţele angelice şi ele vor avea grijă ca totul să fie în regulă."

„Aşa că am avut încredere şi am fost foarte fericită să fiu întâmpinată de rudele mele răposate. Le-am invitat să mă însoţească în acel paradis al copiilor unde se afla Kathrin. Le-am povestit despre splendoarea de acolo, cum sunt ocrotiţi şi îngrijiţi aceşti copilaşi şi că nu le era dor de părinţii lor pământeşti pentru că li se oferea atât de multă varietate. Iar apoi un înger mi-a vorbit despre activitatea mea viitoare. Mi-a spus că şi mie trebuie să mi se repartizeze o sarcină şi, pentru că sunt mămică şi am un copil într-un paradis al copiilor, mi se recomandă să lucrez şi eu într-un paradis al copiilor."

„Am fost de acord cu toate. Eram împăcată dacă aveam voie să o văd pe micuţă doar din când în când, cum creştea şi cum trăia. Rudele mele mi-au povestit despre sarcinile lor şi despre pacea pe care şi-au găsit-o. Ele erau extrem de fericite că trăiesc acum în

lumea spirituală. Apoi a trebuit să ne luăm rămas bun. Dar din când în când rudele mele îmi aduceau veşti despre ceea ce se întâmpla pe Pământ. M-am detaşat de toate astea şi rugam tot mereu ca micuţa pe care o lăsasem în urmă să primească o mamă bună. Şi astfel rudele mele, părinţii mei, au fost cei care au avut grijă deosebită de nepoata lor. Mai târziu mi s-a adus vestea că soţul meu s-a recăsătorit şi a luat-o pe Lisbeth să locuiască cu el, precum şi că bunicii îşi exercitau influenţa bună asupra femeii. Bunicii l-au încurajat şi pe copilul meu să-şi amintească de mama sa din ceruri şi să nu o uite."

34

POTRIVIT relatării ilustrative a lui ‚Kathrin', am putea avea impresia că în cazul ei judecata nu ar fi avut loc. Dar şi aici este bine dacă ne amintim că nicio experienţă de după moarte nu este exact la fel cu alta. Judecata poate avea loc şi la o dată ulterioară. În cazul descris, femeia care a murit brusc a fost tratată cu multă îngăduinţă şi bunătate, iar apoi condusă la ‚purificare', care pentru ea a constat iniţial în a sluji într-un paradis al copiilor. După cum s-a menţionat deja, capitolul 37 tratează în detaliu paradisurile copiilor.

Totuşi, pentru a arăta cititorului şi mai clar lumea de dincolo care ne aşteaptă pe toţi, aş dori să adaug o a doua relatare, doar minimal scurtată, povestită de o ‚Adelheid' care a murit cu aproximativ o sută de ani în urmă. Relatarea ei arată în mod deosebit de clar cum lumea spirituală le permite nou-veniţilor aflaţi la un nivel mediu de dezvoltare să-şi găsească încetul cu încetul drumul. Dar în toate aceste relatări de

experiențe, nu avem voie să pierdem din vedere enorma diversitate a vieții din lumea cealaltă. Fiecare om are propriile experiențe personale dincolo; doar caracteristicile de bază sunt aceleași pentru toți cei care se întorc acasă. ‚Adelheid' – ea a primit acest nume dincolo – este evident o ființă dintr-un nivel mediu de ascensiune. Ea și-a transmis relatarea în data de 5 martie 1969 în Zürich.[136]

*

„Am trăit cam cu o sută de ani în urmă – nu mai știu exact. La fel ca și ceilalți frați spirituali și surori spirituale, nu mai țin socoteala timpului. Noțiunea timpului nu ne mai preocupă. După atât de mult timp, nu ne mai interesează în mod deosebit nici locul în care ne-am născut și am crescut. Ne-am distanțat destul de mult de toate acestea, mai ales că știm că nu am trăit viața umană așa cum ar fi așteptat spiritele din locurile superioare."

„Deci în cazul meu a fost așa: am greșit mult în viața mea. Nu vreau să intru mai departe în amănunte, pentru că așa cum este la oameni: unii mai greșesc mai mult, alții mai puțin. Dar eu pur și simplu nu voiam să înțeleg că nu mai trăiesc. Pentru că părinții mei răposați au fost aduși la mine. M-au salutat, m-au îmbrățișat și și-au exprimat bucuria că am revenit acum și eu acasă. Dar eram încă puțin ametită și la început nu am înțeles ce înseamnă acea ‚revenire acasă'. Pentru că ceea ce vedeam în jurul meu, îmi amintea prea mult de viața pământească. Era acolo un sat sau un oraș cu case și grădini în jur, erau și păduri și râuri. Într-un fel, mi s-a prezentat o vedere care era aproape la fel ca în existența mea ca om."

„Deci pur și simplu nu puteam să concep că nu aș mai trăi ca om. M-am gândit cu adevărat la asta și m-am întrebat: ‚Ce schimbări ai experimentat de fapt? Cum au putut să mă întâmpine părinții mei, doar muriseră deja de mult?' Și am văzut în afară de asta atât de mulți ‚oameni'. Spun acum ‚oameni', pentru că pe atunci îi consideram oameni. Erau îmbrăcați ca oamenii de pe Pământ. Unii erau poate îmbrăcați mai cu grijă și erau mai îngrijiți, iar alții mi s-au părut mai neglijați. Dar, per total, nu am observat o mare diferență."

„M-am gândit: ‚Unde ești acum? Prin ce fel de schimbare ai trecut?' Prin niciuna, a trebuit să-mi spun, nu există nicio schimbare. Oamenii sunt aici precum și casele și găsești aici tot ce vrei. Deci nu era posibil să fi murit. Apoi mi-am adus aminte că fusesem bolnavă, că mă hotărâsem: când mă voi însănătoși, mă voi duce undeva la odihnă. Aveam prieteni la țară, deci voiam să merg acolo. Oare am ajuns deja acolo? Dar mediul care mă înconjura mi se părea cam necunoscut. Oare mă hotărâsem să fac totuși altceva, fără ca acum să-mi mai amintesc? De fapt, acum eram din nou singură, nu mai cunoșteam pe nimeni, iar cei care mă salutau se comportau de parcă s-ar grăbi foarte mult și mergeau imediat mai departe. Așa că am fost lăsată să mă descurc singură."

„Asta nu m-a deranjat la început și mi-am spus: ‚O să găsesc sigur o locuință.' Nu-mi va fi dificil. De fapt, poate ar trebui să mă familiarizez mai întâi cu acest mediu. Voiam să știu unde mă aflam. Așa că m-am uitat în jur și m-am gândit: ‚Undeva vei putea citi ceva, undeva va fi dat și numele localității.' Dar puteam să mă uit în jur unde voiam, nu vedeam nimic ce m-ar fi lămurit."

„Atunci am vrut să întreb despre oră și când și cum am ajuns de fapt aici. Dar nu am găsit informații nici privitor la oră. Așa că m-am gândit: ‚De fapt, nu-mi pasă prea mult de timp, voi cerceta mai îndeaproape împrejurimile și când va începe să se întunece, voi găsi undeva o locuință.' Așa că am intrat în pădurea din apropiere. Erau și bănci acolo. M-am așezat pe una din ele și am vrut să mă uit la oamenii care treceau pe lângă mine și umblau și ei prin pădure. Se plimbau foarte calmi și nu mă prea băgau în seamă. Îmi zâmbeau ușor, dar în rest nu-mi acordau deloc atenție."

„Dar i-am ascultat cu atenție, am vrut să știu cum vorbesc. Am vrut să aflu ce dialect vorbeau. Și atunci am constatat că nici nu vorbeau limba germană. Pentru că eu am crescut lângă Berlin, știam asta încă exact. Deci am vrut să știu dacă aici se vorbește și acest dialect. Nu, am constatat că erau limbi străine. Am auzit franceză și, de asemenea, alte limbi pe care nici nu le puteam recunoaște. Apoi m-am gândit: ‚Deci poate că totuși nu mai sunt în Germania? Oare unde mă aflu? Poate într-o stațiune balneară, unde se vorbesc toate limbile.' Dar pur și simplu nu-mi puteam aminti că făcusem vreo pregătire pentru un sejur într-o stațiune. Am simțit un oarecare gol în interiorul meu, dar m-am gândit în sinea mea: ‚Bine, păi atunci o să aștept.'"

„Apoi am pornit din nou la drum, așteptând să se întunece curând. Atunci aș intra într-o casă sau aș întreba niște oameni dacă m-ar puteau ajuta să găsesc o locuință. Dar aveam impresia că am ajuns aici dis-de-dimineață, pentru că nici după o lungă așteptare nu se întuneca. Am mers din ce în ce mai departe până când am ajuns la un râu. Și aici se plimbau ‚oameni' și nici aici nu mi s-a acordat mai multă atenție. Dar la urma urmei, m-am gândit, trebuie să mă îngrijesc de viitorul

meu. Brusc, nu mi s-a mai părut nimic în regulă. Oare unde eram de fapt?"

„M-am adresat cuiva de la care speram să primesc un răspuns. Și această ‚persoană' a fost foarte prietenoasă cu mine și s-a comportat ca și cum sarcina ei ar fi fost să ofere informații tuturor celor care au ajuns recent la locul respectiv. Am întrebat apoi: ‚Te rog spune-mi unde mă aflu de fapt. Știu că am plecat într-o călătorie și trebuie să fi coborât undeva. Pur și simplu nu sunt sigură dacă sunt pe calea cea bună și în locul potrivit.'"

„Atunci această – spun acum – ‚persoană', pentru că pentru mine la vremea aceea era o persoană, mi-a spus: ‚Sigur că ești deja pe calea cea bună și în locul potrivit, unde trebuie să fii.' – ‚Dar am nevoie de o locuință', am spus, ‚și aș fi recunoscătoare dacă cineva m-ar ajuta să găsesc una.' – ‚O, da!', am primit răspunsul, iar ‚persoana' acceptase să-mi găsească o locuință. Apoi m-a întrebat dacă aș fi aici deja de multă vreme. Am răspuns: ‚Nu cred, de fapt habar nu am de cât timp sunt aici. Totul îmi este inexplicabil.' Dar această ‚persoană' cunoștea situația și a spus: ‚Dragă suflet bun – dar nu ești conștientă că nu mai porți haina pământească? Tu nu mai ești om. Privește-te puțin mai atentă: acum ești spirit. Ai părăsit lumea ta, ai lăsat în urmă tot ce este material și ai trecut în viața spirituală!'"

„Atunci m-am cam speriat și am întrebat: ‚În viața spirituală, zici?' – ‚Da', mi-a spus ‚persoana'. ‚Ca om te-ai și rugat și ai fost o femeie evlavioasă. Deci știai că după moartea ta se vor deschide porțile împărăției cerurilor și sufletul tău va fi admis acolo.' Atunci am întrebat, încă ezitând: ‚Deci sunt acum în împărăția cerurilor?' – ‚O, da', a spus această ‚persoană', ‚ești în împărăția cerurilor.' Am rămas uimită și, oarecum stânjenită, a trebuit să zâmbesc. ‚Dar este imposibil', am

spus eu, ‚pentru că mi-am imaginat împărăţia cerurilor cu totul altfel.' – ‚Dar eşti cu adevărat în împărăţia cerurilor', mi-a spus această ‚persoană'. ‚Dar ştii, aşa cum există locuri modeste pe Pământ, ele există la fel şi în împărăţia cerurilor. Există locuri foarte modeste în care fraţii spirituali şi surorile spirituale trăiesc în modestie. Şi, pe de altă parte, există locuri cu totul minunate, magnifice şi acolo locuiesc fraţii şi surorile spirituale distinse.' – ‚O, cu siguranţă nu sunt unul dintre acele spirite distinse?' am întrebat şi mi s-a confirmat asta. Totuşi voiam să fiu mulţumită."

„Abia acum am început să mă minunez de toate şi am întrebat din nou: ‚Dar este posibil ca cerul să fie atât de asemănător cu tărâmul pământesc? Doar nu ni s-a spus niciodată asta!' – ‚Din păcate', a răspuns ‚persoana' – sau acum pot spune: spiritul. ‚V-au lăsat pur şi simplu în neştiinţă în legătură cu asta. Aţi trăit pe Pământ, îmbrăcaţi în materia pământească. Aici continuaţi să trăiţi separaţi de materia pământească. Trăiţi în spirit împreună cu spiritualul. Tot ceea ce există pe Pământ şi este îmbrăcat doar într-o haină materială este prezent şi în spiritual. Aici haina materială cade şi totul este doar spirit. Trebuie să înţelegi asta, pentru că aşa găseşti şi aici din nou grădini, câmpuri, râuri şi păduri. Totul, absolut tot ce există aici, este lipsit de materie pământească.'"

„Da, a trebuit să accept asta, dar totuşi a fost un pic cam mult pentru mine dintr-o dată, o învăţătură atât de nouă. Dar atunci mi-am amintit de părinţii mei şi am spus: ‚Atunci părinţii mei m-au salutat cu adevărat aici? Doar au fost aici!' – ‚O, da, sunt aici şi ori îi vei putea vizita tu, ori te vor putea vizita ei cu timpul. Dar mai întâi ţi se oferă posibilitatea de a te familiariza cu lumea care este nouă pentru tine.' Dar acum voiam să ştiu:

‚Unde să locuiesc? Nu pot rămâne aici pe străzile astea!' – ‚O, nu', am primit răspunsul, iar apoi spiritul s-a prezentat. ‚Este datoria mea ca înger al lui Dumnezeu să-i lămuresc pe acei fraţi şi pe acele surori spirituale care caută. Ai căutat, şi aşa ţi-am dat un răspuns şi vei primi şi în continuare lămuriri. Iar acum uită-te drept înainte!'"

„Am văzut o stradă îngustă unde erau înşirate case nu prea înalte. Acum acest spirit divin mi-a explicat că aceste case erau locuite de fraţi şi surori. Acolo trebuie să-i rog să mă lase să intru. Pot alege unde vreau să intru pentru că existau intrări diferite. Indiferent unde voi ruga să pot intra, voi fi acceptată peste tot."

„Dar dintr-o dată nu m-am mai simţit atât de confortabil. Am avut brusc un sentiment de vinovăţie pentru că m-am gândit în sinea mea: ‚Deci sunt în rai şi cu siguranţă că voi fi judecată aici.' Îngerul a văzut, evident, problema mea şi a spus: ‚Nu trebuie să-ţi fie frică încă, ţi se va oferi suficient timp pentru a te acomoda aici, iar apoi te vei putea pregăti pentru această primire reală şi acceptarea ta reală în lumea spirituală.' – ‚Deci nu trebuie să-mi fie frică?', am întrebat, puţin mai liniştită. ‚Eşti un spirit atotştiutor al lui Dumnezeu, nu trebuie să-ţi ascund nimic, cunoşti toate greşelile mele şi ce am făcut greşit, un înger divin ştie totul.' – ‚O, nu fi atât de îndrăzneaţă', a spus îngerul, ‚nu e aşa. Nici nu vreau să ştiu tot ce ai greşit, asta nu este sarcina mea. Sarcina mea este să te duc acolo şi să-ţi spun că vei fi binevenită.'"

„Atunci l-am rugat să mă prezinte el acolo. Mă simţeam atât de nesigură. Doar era o lume nouă şi nu puteam să scap de tot de frică. Dar nu am putut convinge îngerul. El a spus: ‚Uite, vin întruna atât de multe spirite noi şi le merge la fel ca ţie. Trebuie să

întâmpin iar pe alții. Ți-am arătat acum calea, așa cum se face și pe Pământ. Și acolo se răspunde și se arată locul în care locuiește unul sau altul și cu asta basta. Du-te numai, vei fi binevenită acolo!'"

„Așa că am avut încredere, pentru că părerea mea era: acest spirit știe cu siguranță totul, deci m-a trimis la casa potrivită. Ei bine – m-am dus. Când am deschis poarta, o altă ființă străină a venit rapid spre mine. I-am admirat aspectul ei distins. Și cea care mă îndrumase aici arăta bine, dar la prima vedere nu am crezut că ar fi fost un spirit înalt. Pe de altă parte, acestea, pe care le vedeam aici una după alta, aveau ceva nobil la ele. Mi-au și zâmbit amabil. Ca urmare, frica mea a dispărut imediat. M-am prezentat. ‚O, da', au spus ele, ‚știam că vei veni și ți-am pregătit deja locuința.'"

„Apoi m-au condus pe un hol lung până la o încăpere și au spus: ‚Aici poți locui singură, iar dacă vrei să afli ceva despre viața și ordinea de aici, atunci vei găsi încăperea de acolo' – și mi-au arătat-o – ‚acolo vei găsi întotdeauna frați și surori care sunt dispuși să-ți ofere informații despre tot ce vrei să știi.'"

„I-am mulțumit și am intrat în încăperea mea. M-am uitat la ea și mi s-a părut foarte frumoasă, deși mobilierul era foarte simplu. Dar îmi mai aminteam încă de viața mea modestă. Ceea ce mi-a atras atenția în mod deosebit aici a fost ordinea minunată. Totul era strălucitor de curat. Și așa m-am gândit la cuvintele îngerului care a spus: ‚Nu mai există aici nicio materie, totul este spiritual.' Așa că am acceptat totul, tot ce era atât de îngrijit, atât de frumos și ordonat. Doar este spiritual, m-am gândit, și asta trebuie să fie mult mai valoros."

„Dar apoi m-am simțit brusc obosită. Mi s-a părut că am îndurat cele mai mari greutăți. Dar, pe măsură ce

timpul a trecut, tot nu m-am putut acomoda complet, m-am gândit că în sfârșit ar trebui odată să se întunece. Dar nu, nu s-a întunecat, în schimb mă simțeam din ce în ce mai grea și, pentru că am văzut un pat atât de frumos și confortabil, m-am întins. Tot ce-mi mai doream era odihnă și somn. Pentru că mi s-au întâmplat cu adevărat atât de multe. Atâtea impresii noi! Eu – deodată în împărăția cerurilor! Este chiar adevărat? Este adevărat că raiul arată așa?"

„O, mi-au mai venit în minte multe alte gânduri, dar nu mă mai puteam gândi. Voiam doar să mă odihnesc, doar să dorm. Dar un gând tot nu-mi dădea pace: poate că atunci când mă trezesc din nou, voi fi totuși din nou om? Poate am visat doar? Dar acum vreau doar să dorm."

„Așa că am dormit – nu știu cât timp. Timpul s-a oprit pentru mine. Dar când am deschis din nou ochii, nu eram singură, în fața mea erau doi frați spirituali care îmi zâmbeau binevoitor." Acum mi-au oferit o băutură ca să mă întăresc. Unul dintre frații spirituali mi-a pus un șal pe umeri și a spus: ‚Poate că ți-e puțin rece, pentru că încă nu te-ai obișnuit cu mediul de aici.'"

„Într-adevăr, mi-era cam frig. Nu știam, era oare din cauza mediului meu schimbat și încă necunoscut? Când mi s-a pus șalul pe umeri, am simțit cu adevărat mai multă căldură. Apoi au spus: ‚Întărește-te puțin, ieși apoi afară și privește împrejurimile. Când ai văzut totul și ți-ai satisfăcut curiozitatea, vino înapoi. Pentru că atunci trebuie să fii pregătită să începi o activitate."

„O activitate? Și asta mi s-a părut puțin ciudat. Dar apoi m-am gândit repede din nou: totul este aproape ca pe Pământ, numai că spiritualul a preluat locul materiei." Crezusem că în rai ar exista doar rugăciune și cântare. Îngerii mi-au văzut gândurile. Nici nu trebuia să

rostesc ceea ce gândeam. Ei au zâmbit şi au spus: ‚Da, aşa este, ne rugăm şi cântăm pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, dar totul la timpul său ... În plus trebuie să se şi muncească. Şi dacă te interesează cum, unde şi ce se lucrează, vrem să-ţi spunem imediat unde va trebui să mergi."

„Apoi mi-au explicat drumul. Nu departe de aici sunt nişte locuri de muncă pentru fraţii şi surorile care locuiau în aceste case. Trebuie doar să traversez acolo râul şi aceste locuri de muncă se află de cealaltă parte. Să intru calmă şi să întreb acolo mai departe. Dacă am alte întrebări la care nu pot primi răspuns acolo, pot veni înapoi la ei şi mă vor ajuta."

„Apoi şi-au luat rămas bun. Iar eu m-am mai odihnit un timp şi am reflectat mai departe. Tot nu mă acomodasem. Aceasta ar fi acum noua mea lume? De fapt, aveam conştiinţa încărcată. Doar făcusem chiar şi în mod conştient o mulţime de lucruri greşite în viaţa mea şi am comis păcate. Am fost învăţaţi cu totul altfel în ce priveşte religia – şi oricum, dacă acesta ar fi cu adevărat raiul, unde este Dumnezeu şi unde este Hristos? Am crezut că primul lucru ar fi fost să fiu condusă la Dumnezeu, atunci L-aş fi văzut şi, de asemenea, pe Hristos. Atunci ar şti imediat fiecare răposat că este în împărăţia cerurilor şi, de asemenea, care este situaţia. Dar aici mă simţeam încă infinit de departe de Dumnezeu. Doar fusesem învăţaţi cu totul altfel: că am ajunge în apropierea lui Dumnezeu după moarte. Totuşi, eu nu sunt aproape de Dumnezeu."

„Astfel de gânduri îmi treceau prin cap. Dar, pe de altă parte, nu voiam să mă chinui prea mult cu ele. Doar mi-au explicat că vor răspunde la întrebările mele. Dar nu voiam să fiu nepoliticoasă, voiam să las mai întâi tot

noul să-şi exercite efectul asupra mea. Deci am ieşit din casă."

„Fusesem întărită şi deocamdată nu trebuia să-mi fac griji din cauza foamei şi setei. M-am simţit deodată foarte bine când am ieşit din casă. M-am simţit atât de liberă cum nu fusesem niciodată ca om. Mi se părea că eram atât de uşoară, de parcă aş fi putut zbura. Am stat fermă cu picioarele pe sol, pentru a constata dacă merg sau zbor. Dar am mers mai departe şi mi-am spus: ‚Acum eşti spirit, tot ce a fost material a căzut de pe tine; ceea ce te-a împovărat anterior şi ţi-a cauzat necazuri, nu mai ai acum.' Ba chiar m-am simţit brusc mândră că sunt un spirit atât de fericit."

„Apoi am trecut peste râu şi, între timp i-am observat pe fraţii mei spirituali. Dar simţeam nevoia să fiu singură. Deşi mă interesa ce se producea acolo în acele ateliere spirituale, faptul că va trebui şi eu să mă apuc de muncă era o dezamăgire pentru mine. Deoarece ca om cântam destul de bine. Cântasem în biserică şi-mi bucurasem prietenii şi vecinii cântând. Atunci m-am gândit că vocea mea i-ar putea încânta şi pe fraţii spirituali din împărăţia cerurilor, chiar şi pe Dumnezeu, pe Hristos şi pe toţi sfinţii. Dar oare unde erau ei?

„În timp ce mergeam, am încercat să văd dacă mai pot să cânt cu adevărat şi, într-adevăr, am descoperit că pot să cânt mult mai frumos şi mai clar decât pe vremuri, când fusesem om. Desigur, m-am gândit, totul este mult mai subtil în spiritual, deci trebuia să pot cânta mai frumos aşa, eliberată de materie. Respiraţia şi mersul nu reprezintă un efort, nimic nu mă doare – şi acum mi s-a părut atât de minunat sunetul vocii mele. Dumnezeu ar trebui să mă audă, m-am gândit, pentru că am cântat atunci tot ce ştiam. Am crezut că toţi sfinţii din ceruri ar trebui să mă audă şi m-am gândit în sinea

mea: cu siguranță nu ar trebui să lucrez cu o voce ca a mea."

„În sfârșit am intrat totuși în încăperea unde se muncea – era o sală lungă, nu prea largă. Și erau frați spirituali și surori spirituale înghesuiți la muncă unul lângă altul. Eram dezamăgită, era ca pe Pământ. Chiar așa este în rai? Trebuie să se lucreze aici în acest fel? Unii împleteau obiecte, alții desenau și pictau, alții țeseau covoare și stofe! Am continuat să mă plimb uimită prin încăpere. Nu mi s-a acordat atenție în zelul muncii, se uitau doar la munca lor, nimic nu-i putea deranja. Existau acolo și frați spirituali care păreau să fie conducători și deci nu lucrau. ‚A', m-am gândit, ‚deci viața totuși nu este atât de ușoară aici.' Dar nimeni nu m-a întrebat de ce am intrat acolo. Păreau să fie obișnuiți cu astfel de novici care observau ce se întâmpla."

„Așa că m-am dus de acolo într-o pădure din apropiere să cânt cât de mult puteam, sperând că cei din jur mă vor băga în seamă și-mi vor spune: ‚Păi dacă ai o voce atât de frumoasă, atunci nu trebuie să lucrezi și poți câștiga ceva cântând.' Câştiga? A! – Nici nu m-am gândit la asta până atunci. Oare pentru ce salarii se lucrează la acel loc de muncă? Salariile nu pot fi grozave, m-am gândit, pentru că este vorba despre o muncă în masă, deci care nu este prea apreciată. Aș câștiga cu siguranță mai mult cântând."

„Încurajată de gândurile mele, m-am întors în încăperea mea – era doar o cameră mică. Acum am început să cânt pentru că voiam să atrag atenția fraților spirituali și surorilor spirituale superioare asupra cântării mele. Așa că am cântat și am cântat. Dar am văzut curând că nimeni nu părea să mă observe. De parcă nu ar fi fost nimeni acolo. Iar asta

era o dezamăgire pentru mine. Dar nu am vrut să renunț atât de repede și am continuat să mă gândesc: în împărăția cerurilor spiritele trebuie să se și roage. Deci e mai bine așa decât să lucrez ca ceilalți. Așa m-am rugat și apoi am cântat din nou."

„În cele din urmă am ieșit din nou afară și apoi am observat că și ceilalți frați spirituali și surori spirituale au încetat munca și s-au întors în casa în care locuiam. Ei stăteau liniștiți în camerele lor, și nu mi-a mai păsat de ei pentru că mă gândeam doar la mine, la progresul meu. M-am dus în cele din urmă la o ființă îngerească, urmând sfatul care mi se dăduse, și i-am spus că acum m-am uitat în jur și am constatat că aici se lucrează din greu. Dar mie mi-ar lipsi aici muzica și cântatul, și, de asemenea, rugăciunea comună. Îngerul a spus că toate acestea există și aici, doar că nu fusesem încă în locul potrivit. Dacă aș vrea, aș putea merge și eu; dar mai întâi ar trebui să mă decid pentru o muncă."

„Însă atunci mi s-a făcut foarte cald. Nu, voiam mai degrabă să cânt și mi-am arătat interesul să-l însoțesc pe înger acolo unde se cânta. Mi s-a permis apoi să merg acolo, de comun acord cu alți frați spirituali și alte surori spirituale. Era o clădire care se sprijinea pe stâlpi, ca să spunem așa, și avea o anticameră mare. Acolo, spiritele puteau vorbi unul cu altul. Printr-o ușă mare deschisă se putea intra într-o încăpere largă și frumoasă, bine îngrijită. Acolo se rugau spiritele, cântau și făceau muzică la instrumente. Era un lăcaș de cult, dar nu o biserică ca pe Pământ, ci într-un stil complet diferit."

„Mi-a plăcut cântatul lor minunat și am crezut că aș putea să cânt și eu împreună cu ele. Când s-a terminat slujba, m-am retras puțin înainte de a lua drumul spre casă și am rămas în această sală. Mi s-a părut potrivită ca să cânt acolo singură. Am crezut că aici cântatul meu

va ieși în mod special în evidență. Așa că am început să cânt, dar spre dezamăgirea mea nimeni nu părea să mă asculte. Plecaseră cu toții. Dar m-am consolat cu gândul că trebuie să fi fost obosiți; data viitoare cu siguranță mă vor asculta."

„Am vrut să le cânt și fraților spiritulali și surorilor spirituale atunci când și-au terminat munca. Am făcut-o și, spre bucuria mea, unii au rămas pe loc, mi-au zâmbit și uneori chiar au aplaudat entuziasmați. Dar, spre dezamăgirea mea ulterioară, după aceea și ei au plecat imediat mai departe. Nimeni nu a venit să-mi spună: ‚Ai cu adevărat o voce frumoasă, nu ar trebui să lucrezi, ci doar să cânți.' Asta m-a dezamăgit. Dar apoi m-am gândit mai departe: dacă există un Tată în ceruri, dacă cineva Îl laudă cu glasul său, atunci și eu aș putea îndeplini această sarcină. Încă nu știam nimic despre legile spirituale, ordinea spirituală și ascensiunea spirituală."

„Eram cam lipsită de modestie, pentru că m-am gândit: ‚Nu am o viață deosebit de frumoasă în această încăpere mică. Dacă pot să cânt atât de bine, voi putea să câștig mai mult și apoi să locuiesc în propria mea casă.' Pentru că văzusem în apropiere clădiri mai mari și mai mici, în care nu locuiau atât de multe spirite împreună. Apoi am întrebat din nou un spirit al lui Dumnezeu dacă nu aș putea să-L slujesc pe Dumnezeu mai bine cântând. El a spus: ‚Desigur, poți foarte bine face asta pe lângă munca ta. Dar mai întâi trebuie să te apuci și de această muncă.'"

„Dar eu vorbeam tot mereu despre cântat, ocolind subiectul și voiam să știu dacă nu aș putea merge pe o altă cale. Doar nu ar exista nimic mai frumos decât muzica și cântatul, cu care poate fi bucurat Dumnezeu. Atunci mi s-a răspuns: ‚Ascultă, dragă soră, ești încă

atât de departe de Dumnezeu, încât El nu-ți aude cântecul.'"

„Asta a fost o nouă dezamăgire pentru mine. Am crezut că Dumnezeu ar auzi și vedea totul în fiecare colț al raiului. Cum s-ar putea să nu mă fi auzit! – ‚O', mi s-a spus, ‚vei afla mai târziu. Este nevoie de mai mult pentru a putea cânta în apropierea lui Dumnezeu.'"

„Așadar, în rai totuși nu era așa cum își imaginau oamenii în viața umană – asta mi-a devenit clar. Și din acel moment, îngerii nu mi-au mai făcut complimente, ci au hotărât ei unde să lucrez și unde trebuie să mă prezint. Discuția mea nu a fost de folos, că aș fi putut câștiga un loc mai bun în rai cântând și să câștig mai mult decât ceilalți. Am întrebat și de răsplată, pentru că mi-ar fi plăcut să o folosesc pentru a cumpăra o altă casă, mai frumoasă. Dar mi s-a spus: ‚Nu cunoaștem banii și nu ne plac banii, ci aici se dobândesc virtuți. Aici se lucrează pentru a învăța ce înseamnă să fii ascultător, pentru a învăța iubirea, îngăduința și bunătatea; aici se lucrează pentru a obține aceste virtuți. Aceasta este cea mai frumoasă răsplată care există.'"

„Da, a trebuit să admit că așa era. Dar la vremea aceea eram încă prea conectată cu tot ce este pământesc pentru a realiza că în cazul vieții spirituale există condiții complet diferite. Mi s-a spus că aici s-ar dărui bunuri atunci când cineva ar fi dobândit multe virtuți. Virtuțile reprezintă în împărăția cerurilor bunurile cele mai prețioase. Dar apoi au adăugat că ele nu ar fi prea ușor de dobândit. Și apoi a început pentru mine viața spirituală care inițial a fost grea."

„Mi se dăduse mult timp să mă uit în jur ca să iau o decizie din propria mea forță. Am putut să-mi arăt bunăvoința – sau nemulțumirea și impulsul meu de a poseda bunuri. Așa m-am caracterizat eu însămi și, în

consecință, toți frații și toate surorile de aici au știut cum să mă clasifice. Deci a trebuit să lucrez ca toți ceilalți. Apoi ni s-au dat și lecții de legislație divină, despre planul mântuirii și al ordinii, despre creația divină și despre necesitatea purificării sufletești-spirituale; de asemenea, despre dobândirea virtuților și despre cum să scăpăm de vicii."

„Deci mă aflam în lumea nouă, care m-a cuprins cu dreptatea și severitatea ei dreaptă. I-am fost recunoscătoare pentru asta mai târziu. Pentru că așa mi-am putut începe ascensiunea spirituală. Mi s-a permis să experimentez indulgență, dar au fost exprimate și necesitatea de a mă supune și severitatea. Așa am continuat să avansez. Mi s-a permis să părăsesc locul de muncă și acest nivel, și mi s-a permis să avansez în continuare alături de îngerii lui Dumnezeu, pentru a îndeplini sarcini mai frumoase care mă îmbucurau. Și mi s-a permis să fac ce voiam: să cânt spre slava lui Dumnezeu. Așa m-am apropiat cu timpul din ce în ce mai mult de El și am putut să repet întrebarea mea: ‚Poate fi auzit cântatul meu de Dumnezeu și Hristos? Poate fi auzit și de sfinții cerului care sunt mai aproape de Dumnezeu?' Și mi s-a spus: ‚Cântarea ta va fi atunci auzită când vei cânta în comunitatea îngerilor spre slava lui Dumnezeu – atunci și glasul tău va fi auzit.'"

„Așa am experimentat ascensiunea mea. Ar fi prea mult dacă aș vrea să povestesc totul în detaliu. Din când în când există și examene care trebuie trecute și ni se cere ascultare și muncă zeloasă. Așa că astăzi sunt fericit aliniată printre acei frați spirituali și surori spirituale aflate în ascensiune care se află și în slujba voastră, în comunitatea voastră. Cine ne cheamă și-și conduce viața după legile lui Dumnezeu, are sprijinul

nostru. Dragi fraţi şi surori, v-am povestit primele mele impresii [din lumea de dincolo]. Mă retrag din nou şi vă las tuturor binecuvântarea lui Dumnezeu. Viaţa voastră să fie o viaţă pentru slava lui Dumnezeu. Salutare lui Dumnezeu!"

35

ÎN opinia mea, nu există nimic mai grăitor privind lumea de dincolo decât aceste relatări de experienţă precum cele din ultimele două capitole. Dacă, pe de altă parte, se compară imaginaţiile palide, vagi şi neclare pe care oamenii le au în mod obişnuit despre lumea cealaltă, din care am venit cu toţii şi în care ne întoarcem cu toţii, devine clară marea valoare a unor astfel de relatări de experienţă.

Vorbitorii subliniază în mod repetat cât de uimiţi au fost de această lume de dincolo atunci când au părăsit Pământul. Nesiguranţa şi incertitudinea de ‚dincolo' sunt mai ales atunci deosebit de mari, când omul trăise fără credinţă în Dumnezeu.

„Cine a trăit pe Pământ fără credinţă, cine a tăgăduit lumea divină – cum credeţi că va fi primit la noi un astfel de om? Când ajung la noi astfel de fiinţe, sunt la început extrem de uimite, mai ales de starea lor. La început de obicei cred că visează. Dar deoarece nu se pot trezi din această stare, încep totuşi să chibzuiască şi să-şi exprime uimirea că nimeni nu se ocupă de ele şi nu le instruieşte. Pentru că adesea nu înţeleg ce s-a întâmplat cu ele, sunt de părere că viaţa pământească continuă pentru ele. Nemaifiind atât de strâns legate de lumea pământească, de multe ori nici măcar nu sunt conştiente că s-au desprins de corpul pământesc." În

capitolul 30 au fost descrise mijloacele pe care lumea spirituală le folosește pentru a conduce astfel de ființe la recunoașterea stării lor. Astfel de ființe „poartă în continuare întregul lor trecut pământesc pe corpul lor spiritual. Amintirile lor apar și devin la fel de vizibile pentru ele ca și cum ar experimenta toate acestea în prezent."

„De asemenea, când se uită la ele însele, se văd într-o haină asemănătoare celei purtate în viața umană. Prin gândirea lor inferioară și vibrația lor inferioară, acest trecut este lipit de ele într-o formă atât de condensată încât se pot vedea din nou în haine vechi care au fost de mult aruncate. Acesta este un mare mister pentru unii, pentru că își amintesc că nici nu mai posedau aceste haine."

„În această stare de spirit, spiritul care a fost om este incapabil să pășească înainte sau către cer – este încă pe deplin ocupat de trecut. Dar, pe măsură ce continuă să se gândească cum este posibil acest lucru, sau când își amintește că fusese bolnav, ajunge în sfârșit la gândul că ar fi murit eventual. De asemenea, observă anumite schimbări în aspectul său. Vede că deodată este îmbrăcat cu totul altfel, fără să-și poată aminti că și-ar fi schimbat hainele. Starea lui îi prezintă mistere peste mistere și pur și simplu nu-și poate găsi calea."

„Un necredincios în adevăratul sens al cuvântului nu poate să se aștepte ca îngerii lui Dumnezeu să se grăbească să-l întâmpine în lumea spirituală. Se simte abandonat și trebuie să pornească el însuși să caute. Căci dacă un om tăgăduiește lumea cerească, nu va fi întâmpinat când se va întoarce acasă. Hristos a arătat deja acest lucru (Matei 7:23): Cine nu-l cunoaște pe Hristos, pe acela nici el nu-l va cunoaște cândva."

„Totul este supus unei ordini spirituale minunat de precise. Fiecare om este caracterizat prin gândurile și comportamentul său – el însuși rostește judecata care va fi pronunțată în cazul lui într-o zi.”[137] Pentru că toate gândurile, toate cuvintele, toate faptele alcătuiesc în om o formă spirituală care rămâne. „Prin această formă, pe care o luați cu voi în lumea spirituală, prin ‚câmpul vostru spiritual’, veți fi recunoscuți și repartizați în diferite sfere și, în funcție de aceasta, veți avea parte de mântuire într-o măsură mai mare sau mai mică.”[138]

„Nu poți șterge complet nicio acțiune din viața ta – doar cu lumina pe care o creezi în fiecare zi printr-o existență pe placul lui Dumnezeu poți lăsa să strălucească atât de multă lumină peste aceste greșeli, peste acest întuneric din câmpul tău spiritual, încât el este împins înapoi și nu mai contează. Aceasta este iertarea lui Dumnezeu. Dar nu poți nega niciodată o faptă sau o acțiune când ajungi în lumea spirituală. Cu cât un om a trăit mai exemplar, cu atât câmpul său spiritual este mai luminos și purificarea sa va fi mai scurtă. Fiecare om are dreptul la o anumită bunăstare, dar ea nu e voie să conducă la o greutate, o povară sau întunecare spirituală.”

„Pot să le dau tuturor prietenilor mei întotdeauna doar acest sfat: pune atât de multă lumină peste câmpul tău spiritual cât poți – atunci nu vei fi nevoit să te temi într-o zi. Roagă-L pe Dumnezeu să te ierte pentru greșelile pe care le-ai făcut. Dumnezeu te va ierta, dar numai dacă-L rogi cu intenția fermă de a face în viitor numai bine. Atunci se va forma un strat luminos, iar câmpul tău spiritual va răspândi o lumină frumoasă.”[139]

Cel care a trecut deja prin multe vieți pe Pământ, trece, în general, examenele mai ușor decât oamenii care abia acum urcă ‚de jos’. „Dar tocmai în viața umană li se oferă posibilitatea de a sări peste unele trepte ale

ascensiunii spirituale. Acesta este avantajul vieții umane: în existența pământească, treptele unei scări uriașe pot fi urcate dintr-un salt. Dar asta înseamnă luptă.”[140]

„Mare este bucuria la noi când binele depășește răul în greutate. Știm bine că acest lucru este dificil pentru om. Dar vreau să vă dezvălui un lucru: când veniți în împărăția lui Dumnezeu și ochii severi ai îngerilor sunt îndreptați asupra voastră și începeți să tremurați – mai există o ființă bună acolo care iese în fața îngerului sever și spune: ‚Oprește-te, fratele meu, oprește-te, sora mea! Doar știi că legea Tatălui este bunătatea, iubirea.’”

„O parte a răului este atunci eliminată imediat, iar atunci se întâmplă deseori ca binele să depășească răul. Asta nu reprezintă o nedreptate – așa se întâmplă în cazul fiecărui suflet. Fiecărui suflet i se șterge ceva din povara răului. Dar, cu toate acestea, sufletul nu este încă prea vesel, pentru că răul care zace acolo este evident și toți îl pot vedea.”[141]

„Dacă vă întrebați: ‚De ce trebuie să fim purificați în lumea spirituală când avem ocazia să compensăm atât de multe lucruri în timpul vieții noastre pe Pământ?’ – dragi frați și surori: nici nu v-ați putea imagina cum ar fi purificarea, dacă ar trebui suportată după vină. Dar prin milostenia lui Dumnezeu – așa cum am spus deja – o parte din vinovăția unui suflet care tinde în sus este imediat anulată ca o dovadă a harului divin, atunci când intră în lumea divină. Restul care mai trebuie compensat ulterior este, desigur, suficient de mare. Dar Dumnezeu nu pedepsește în măsura în care omul ar merita. Cu toate acestea, el nu poate fi cruțat de purificare, pentru că nu se iartă totul. Dar ceea ce a fost deja purificat pe Pământ a fost purificat și în cer. Dimpotrivă: ceea ce a rămas legat pe Pământ rămâne legat și în cer. Cine nu-și

poate ierta semenii, acela nu poate fi iertat nici de Dumnezeu."[142]

Dar ce se întâmplă cu oamenii care s-au învinovățit puternic pe Pământ? „Li se dă timp. Ceea ce nu pot recupera într-o singură viață pe Pământ, ei compensează în viețile de mai departe, ulterioare – în zeci de vieți. Li se dă timp, pentru că doar timpul purifică și maturizează sufletul. Lumea spirituală divină va face ca unui astfel de om vinovat să-i lipsească anumite lucruri în viața următoare, astfel încât să simtă asta. Poate că va trebui să îndure nedreptatea pe care a provocat-o altora de-a lungul întregii sale vieți în următoarea lui existență. Da, acesta este singurul mod de a purifica sufletul."[143]

„Când are loc un mare eșec într-o viață umană, nu există o cădere; cu toate acestea, spiritul nu doar că rămâne la treapta de la care a plecat, ci trebuie să ispășească viața în care greșise, fiind izolat pentru o vreme într-un loc mai puțin frumos din propria sferă. Abia când persoana în cauză a fost purificată aici, va îndeplini sarcinile care i-au fost impuse, la fel ca toți cei care se află pe aceeași treaptă de dezvoltare."[144]

Numai acei oameni care au abuzat îngrozitor de puterea lor, pentru a-și conduce semenii în masă în nenorocire și necredință, nu sunt duși de solii lui Dumnezeu în sferele inferioare ale purificării după moartea lor, ci (din nou) în iad.

„Din păcate, trebuie să spun: după ultimul război mondial [1939-1945], de exemplu, un număr semnificativ dintre cei care trecuseră în lumea cealaltă au fost conduși înapoi în tărâmurile infernale. De obicei nu se întâmplă așa ceva – acestea sunt excepții. Ei sunt cei care au cufundat omenirea în cea mai profundă nenorocire. Ei sunt cei care și-au tratat semenii în cel mai crud mod și s-au împovărat într-un mod atât de

diavolesc încât aparţin din nou diavolului. Din păcate, aşa este."

„Şi totuşi, nici ei nu trebuie să rămână acolo la infinit. Lumea spirituală superioară decide cât timp trebuie să rămână în iad. Şi pentru ei vor fi create din nou căi de ascensiune. Şi ei au ocazia să admită unde au greşit. Important este să-şi schimbe gândirea. Dacă se căiesc cu adevărat, atunci li se va face posibil să scape din nou din iad."

„Dar povara pe care şi-au impus-o asupra lor îi va marca pentru multe vieţi pe Pământ. Prin faptul că au fost respinşi înapoi în iad şi sunt umiliţi acolo, ei nu pot încă să repare răul pe care l-au cauzat semenilor. Mai degrabă, într-o zi vor trebui să experimenteze pe propriul lor corp durerea pe care le-au provocat-o altora. Asemenea spirite sunt marcate pentru mai multe vieţi pe Pământ. O soartă foarte grea îi aşteaptă în viitor."[145]

Dar există consolare: „Deoarece cu toţii suntem copii ai lui Dumnezeu – oamenii şi spiritele deopotrivă – nu există osândă veşnică. Chiar dacă timpul necesar purificării este lung în unele cazuri, aceasta avansează totuşi, deoarece fiecare spirit are un sâmbure divin în sine."[146]

Dar poate că unii cititori se întreabă ce se întâmplă cu acei răposaţi care nu au ştiut pe Pământ nimic despre Hristos şi despre lucrarea sa de mântuire? Răspunsul este: „Spiritele care, ca oameni pe Pământ, aparţinuseră unei alte religii decât creştinismul, sunt instruite despre Hristos în lumea spirituală. Acei fondatori de religii la care astfel de oameni au privit ca la maeştri ai lor, au fost precursori ai lui Hristos [Profeţii Vechiului Testament] sau sunt verigi de legătură cu Dumnezeu. Adepţii lor sunt instruiţi despre Hristos şi despre planul

salvării și mântuirii în școlile din lumea spirituală – și acceptă acolo aceste învățături. Căci este cu adevărat așa cum a spus Hristos (Ioan 14:6): ‚Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.'"[147]

36

UNA dintre surprizele plăcute pe care le experimentează oamenii ‚buni' la intrarea lor în lumea spirituală este că urmele vârstei lasă treptat locul unei noi și adevărate tinereți spirituale. Invers, spiritele umane care au murit în copilărie cresc până la maturitate deplină în lumea de dincolo. Acest caz din urmă a fost deja menționat în raportul lui ‚Kathrin' (capitolul 33) și este descris în detaliu în următorul capitol 37, în care este vorba detaliat despre paradisurile copiilor. În data de 2 martie 1966, la Zürich, un spirit a relatat despre ‚întinerirea' celor care au murit în vârstă, el desfășurându-și activitatea în lumea de dincolo tocmai în acest domeniu.[148]

*

„Am fost condusă într-un sat spiritual plin de viață. Am văzut diferite case, mari și mici, am văzut flori cu culori minunate, iar clădirile erau și ele colorate vii. [Sarcina vorbitoarei – ea îngrijise bolnavi pe Pământ – era să-i ajute pe locuitorii acestei sfere să renunțe la legătura lor de Pământ.] Toți cei pe care i-am întâlnit aici erau nou-veniți, proaspăt întorși. De aceea, toți arătau cam cum arătaseră în ultimele lor zile pe Pământ. Cei mai mulți dintre ei părăsiseră lumea pământească la bătrânețe și acum arătau semnele vârstei și pe corpul lor spiritual. Aveau încă riduri pe față, fețele lor păreau a fi ofilite, tocmai ca cele ale oamenilor care îmbătrânesc."

„Așa i-am întâlnit pe acești frați și pe aceste surori, care trebuiau mai întâi să se familiarizeze cu această lume nouă. Unii erau uimiți de ceea ce vedeau, alții erau surprinși de această nouă viață despre care crezuseră că va fi cu totul altfel.”

„Majoritatea încă mai purtau cu ei o suferință; doar câțiva erau pe deplin mulțumiți. Cei mai mulți dintre ei încă resimțeau suferințe în corpul lor spiritual. Corpul lor bătrân, uman, le provocase dureri și erau atât de obișnuiți cu el încât credeau că mai aveau aceleași dureri. Așa se făcea că unii aveau dificultăți la mers. Deci ei trebuiau învățați: ‚Acum, în lumea nouă, nu mai aveți suferințe. Durerile le-ați lăsat Pământului. Ați adus cu voi doar gândurile privind suferințele voastre, dar de fapt nu mai simțiți nicio durere reală.’”

„Înainte de a-mi începe sarcina, fusesem instruită cum să mă ocup de acești frați și aceste surori. Mi s-a spus să observ atentă întinerirea lor treptată. Trebuia să fiu martoră la felul în care fețele tuturor celor care muriseră de bătrânețe vor deveni atât de fine încât ridurile și trăsăturile discordante vor dispărea. Mi s-a spus că vor deveni din nou tineri și anume cu atât mai repede, cu cât s-ar familiariza mai bine cu ordinea de aici.”

„Dar pentru mulți dintre ei este nevoie de o schimbare radicală pentru a se adapta la această lume nouă. Deși au bunăvoință, rămân totuși legați de trecut prin numeroase amintiri, prin gândurile lor privind trecutul, iar prin această legare întinerirea este întârziată. Astfel, lor trebuie să li se spună de repetate ori: ‚Separați-vă acum de tot ce este pământesc, de tot ce vă mai leagă de Pământ, ca să puteți păși în tinerețea spirituală.’ Cine se supune ordinii din lumea

spirituală, capătă o înfățișare tânără, minunată, iar tinerețea aceasta persistă.

„Nu trebuia să-i învăț doar despre asta, căci sarcina mea era să mă ocup de acești frați și aceste surori. A fost o bucurie pentru mine să văd cum cei care se întorseseră acasă atât de obosiți și bătrâni, care nu mai puteau merge bine, au plecat în final atât de tineri, au devenit cu adevărat tineri. Dar toți erau nespus de fericiți că acum li s-a permis să păstreze această tinerețe dacă se adaptau la legile și ordinea care domină aici."

„După un anumit timp, acești frați au voie să părăsească acest nivel și să urce o treaptă. Este cu adevărat frumos, să vezi cum devin din nou tineri – tineri prin iubire și dreptate, prin fidelitate, înțelegere, pace. Cu cât înțelegerea este mai mare, cu atât este recâștigată mai repede tinerețea spirituală."

37

PE de altă parte, așa cum s-a arătat deja de mai multe ori, cei care au murit în copilărie ajung la maturitate deplină în lumea de dincolo, în așa-numitele paradisuri ale copiilor. Acestea sunt disponibile pentru cele mai diferite niveluri de dezvoltare. Un rezumat privind întrebările referitoare la această situație a fost dat în data de 22 septembrie 1967 în cadrul unei săptămâni de meditație din Flims Waldhaus, pe care îl reproduc aici în părțile sale esențiale.[149]

„O ființă care a murit în copilărie este adusă în lumea spirituală într-un paradis al copiilor și acolo este îndrumată, îngrijită și crescută, pentru că trupul spiritual al unui astfel de copil trebuie să crească încet în lumea

de dincolo. Creşterea lui este acolo la fel de lentă ca cea a unui copil pe Pământ."

„Aceşti copilaşi spirituali pot fi întâlniţi în diferite trepte de avansare – fiecare nivel de dezvoltare are propriile paradisuri ale copiilor, unde aceşti copilaşi sunt educaţi în funcţie de nivelul lor spiritual."

Indiferent dacă copiii mor la jumătate de oră după naştere sau după ore, săptămâni, luni sau chiar după câţiva ani: totul are un sens. „Ştiţi că în anumite zone ale Pământului mor deosebit de mulţi copii. Şi ei vin într-un paradis al copiilor şi li se oferă şi lor o îngrijire atentă şi plină de iubire. Prin această îngrijire, ei pot să-şi accelereze progresul spiritual."

„Cu toate acestea, există şi în această lume spirituală a copiilor fiinţe care sunt nestăpânite şi neascultătoare. Părinţii adoptivi au la fel de multe probleme în a-i creşte ca şi voi pe Pământ. Pentru că astfel de copilaşi îşi arată nivelul lor de dezvoltare şi în lumea spirituală şi, în consecinţă, îşi exprimă obiceiurile proaste. Ar fi greşit dacă s-ar presupune că în paradisurile copiilor, copiii ar putea fi făcuţi atât de docili de către îngerii lui Dumnezeu, încât să se poarte bine din toate punctele de vedere."

„Aşa cum am explicat deja [vezi capitolul 27], corpul lor spiritual este ‚condensat' când vin pe Pământ şi este la fel când se întorc în lumea spirituală. Dar întregul plan de viaţă al unui astfel de copilaş spiritual este consemnat în acest corp odic – întregul trecut îndelungat al acestei fiinţe, ascensiunea ei anterioară, dar şi povara ei spirituală. În astfel de cazuri, corpul spiritual odic este tulbure în compoziţia sa. Această turbiditate nu permite scânteii divine să strălucească şi, prin urmare, indică poziţia spirituală împovărată a fiinţei. Un mic spirit împovărat cu un corp odic atât de condensat nu

poate fi un copil cu un comportament bun. Încăpăţânarea lui, nemulţumirea, personalitatea sa încă joasă se află în corpul său odic şi creşte odată cu el. Pentru că odul spiritual dă treptat din forța sa pentru creșterea și evoluția micii ființe și astfel vor ieși la iveală și aceste obiceiuri proaste. Lumea spirituală a lui Dumnezeu știe acest lucru și de aceea există paradisuri pentru copii în fiecare nivel de dezvoltare."

„Pe de altă parte, lumea spirituală a lui Dumnezeu, prin marea ei iubire și devotament, este capabilă să îmbunătățească multe în timpul educării unor astfel de copii spirituali. Îngerii pot transfera o parte din od-ul lor pur, spiritele aflate în ascensiune pot transfera și ele ceva din od-ul lor purificat acestor copilași – doar într-o anumită măsură. Cu alte cuvinte: pot exercita o anumită putere de convingere, astfel încât un astfel de copil spiritual să fie apoi impresionat de acțiunile părinților lor adoptivi. Dacă este dispus să se supună, se va încadra de la sine. Acestea sunt avantaje de care se pot bucura astfel de ființe cărora li se permite să crească într-un paradis al copiilor. Doar există atât de multe niveluri de ascensiune."

„Asemenea frați spirituali şi surori spirituale cresc sub conducerea devotată și grija plină de iubire a îngerilor lui Dumnezeu sau a unor spirite care ajută, aflate în ascensiune, care trebuie să-și îndeplinească sarcina cu aceşti copii [cum ar fi ‚Kathrin' în capitolul 33]. Ulterior, acestor copii spirituali li se dă o sarcină și sunt, de asemenea, instruiți. Este o necesitate în lumea spirituală să se frecventeze aceste şcoli. Ei sunt, de asemenea, informați despre planul de salvare și de mântuire. Când va veni apoi timpul pentru ei și vor fi pregătiți, ei vor fi trimiși din nou într-o viață pe Pământ. Asta le permite să-și îmbunătățească poziția și să facă

eventual un salt mare în sus. O existență umană de una sau două ore a fost atunci suficientă pentru a accelera ascensiunea acestui spirit."

„Așa se întâmplă în unele cazuri. În alte cazuri, spiritele însăși roagă și imploră să li se permită să se întoarcă în viața pământească foarte curând, deoarece simt nevoia de a atinge culmi spirituale. Se oferă voluntari și roagă: ‚Trimiteți-mă, lăsați-mă să fiu încorporat din nou, astfel încât ascensiunea mea să poată fi accelerată!' Acesta este, de asemenea, motivul pentru care astfel de frați spirituali și surori spirituale au doar puțin timp de trăit pe Pământ, fie că este vorba de zile, săptămâni sau luni. În Împărăția lui Dumnezeu, timpul nu joacă același rol ca la voi, oamenii. Pentru lumea spirituală divină, singurul lucru care este important este accelerarea ascensiunii."

„Acest lucru poate fi deci realizat și în acest mod tocmai descris. Un spirit poate fi condus cu forță blajină să se pregătească pentru o nouă viață pe Pământ, dar acest lucru se poate întâmpla și în mod voluntar. O a treia cale este cea a disponibilității de sacrificiu, și anume atunci când un spirit roagă: „Lăsați-mă să intru în viața pământească cu o misiune, cu o sarcină specială și dați-mi cât de multă forță este posibil, ca să o pot îndeplini.' Așa pornesc multe spirite cu bunăvoință într-o nouă viață pe Pământ – aproape că aș putea spune: la întâmplare."

„După cele spuse, puteți înțelege mai bine de ce unii copilași spirituali au doar o scurtă existență pe Pământ. Dar se poate întâmpla și ca un astfel de copil care va muri devreme, să fie dat anumitor părinți aleși, astfel încât, prin durerea și întristarea pe care moartea unui astfel de copil le aduce cu sine, să aibă loc o schimbare în viața sau gândirea acestor părinți și ei să-și găsească

mai repede tocmai prin această pierdere calea către Dumnezeu."

„Așadar, după cum puteți vedea, există mai multe posibilități de a accelera ascensiunea. În zilele noastre, pierderea unui astfel de copil poate însemna dureri profunde pentru părinți. Dar dacă acesta face parte dintr-o sferă cât de cât ridicată, atunci poate trăi într-un paradis al copiilor mai frumos. Prin natura sa, se comportă cu siguranță mai bine și este mai ascultător, iar prin educația atentă și grija plină de iubire a lumii divine, acest copil spiritual va avea un mare câștig spiritual. Când vine apoi vremea morții părinților săi pământești, unui astfel de copil spiritual îi este permis să-i preia și să fie susținătorul lor. De asemenea, este deseori permis ca un astfel de fost copil, care fusese foarte iubit de părinți, să se întoarcă la foștii săi părinți după o anumită perioadă de instruire în lumea de dincolo, pentru a le fi spirit protector sau călăuzitor și pentru a-i însoți prin viață până vor trebui să-și ia rămas bun de la Pământ."

„Atunci acest spirit se va dezvălui în cealaltă lume foștilor ei părinți. Îi va îmbrățișa, se va bucura și le va arăta recunoștință pentru ceea ce au făcut pentru el pe Pământ. Așa, revenirea timpurie în lumea spirituală devine o binecuvântare atât pentru părinți, cât și pentru copil."

„Toată viața este concepută exact conform planului lui Dumnezeu și este concepută în așa fel încât să servească ascensiunii. Una este legată de cealaltă, unul îl ajută pe celălalt în urcare, fie ca om pe Pământ în mod complet inconștient, fie ca om care dispune de conștientizări spirituale, fie în lumea de dincolo, ca spirit care poate acum observa totul. Așa că nimeni nu ar trebui să fie trist dacă trebuie să renunțe la un astfel

de copil după poate doar câțiva ani de convieţuire, sau chiar la un copil într-o vârstă înfloritoare. Amintiți-vă cuvintele pe care vi le-am spus: un astfel de copil spiritual poate fi spiritul vostru protector şi călăuzitor şi de mare importanță pentru progresul vostru spiritual şi fericirea voastră spirituală."

*

Dar există paradisuri ale copiilor nu numai la nivelurile inferioare şi medii, ci şi la nivelurile înalte şi cele mai înalte. „Imaginați-vă doar lumea cerească a beatitudinii fără astfel de copilaşi. Deci ei sunt prezenți şi acolo. Ei trăiesc acolo, în paradisurile lor. Acestea diferă semnificativ de celelalte – ele sunt în adevăratul sens al cuvântului un paradis, un nivel spiritual cu toate splendorile şi frumusețile. Copilaşii spirituali care cresc acolo sunt îngrijiți de spirite înalte din cer. Când au crescut, părăsesc aceste paradisuri ale copiilor, fie pentru a rămâne la acest nivel spiritual, fie pentru că sunt destinați să intre din nou în viața umană pentru a îndeplini acolo o sarcină."

„În aceste înălțimi, nu se vrea doar antrenarea copiilor spirituali pentru a-şi întări abilitățile şi pentru a le uşura ascensiunea de mai departe, ci ei pot să fie acolo spre bucuria regelui lumii spirituale divine. Doar a spus atunci când a fost pe Pământ: „Lăsați copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei!" (Marcu 10:14). Doresc să adaug această explicație: din aceste cuvinte ale lui Hristos, omul de azi orientat spiritual poate recunoaşte că acești copilaşi, atunci când vin în lumea de dincolo, nu sunt conduşi într-un loc al suferinței, ci într-un ‚paradis'. Deşi acesta este adaptat dezvoltării lor spirituale actuale, dar, aşa cum am menționat, ei sunt îndrumați şi educați

acolo de îngeri ai lui Dumnezeu și, prin urmare, este într-adevăr un paradis pentru acești copilași spirituali."

„Așa trăiesc acești copilași în lumea divină – într-o lume minunată a beatitudinii. Mulți dintre ei vor trebui să-și asume o sarcină importantă în viitor. Pentru că lumea pământească are nevoie de oameni puternici – oameni care sunt puternici în spirit și care poartă în ei puterea credinței, pentru a depune mărturie despre acea lume cerească."

38

ÎN toate relatările menționate anterior despre experiențele din lumea de dincolo, au fost aduse în discuție destinele oamenilor și spiritelor care au relatat de la niveluri mijlocii de ascensiune. Dintr-un număr mare existent, am ales doar astfel de relatări, deoarece majoritatea dintre noi, oamenii, suntem tocmai la un nivel spiritual mediu. Dacă ne privim neînfrumusețați în oglinda adevărului, suntem cu toții ființe umane care facem greșeli. Dar aș vrea să aduc încă o relatare în acest capitol – despre întoarcerea în lumea de dincolo a unui om minunat. Această descriere provine de la Josef, dascălul spiritual al Lojei Spirituale Zürich (vezi capitolul 40) și a fost transmisă în data de 18 septembrie 1965. Nu a fost menționat în mod expres numele „sufletului uman care a trăit o viață extrem de plăcută lui Dumnezeu și care s-a pus în întregime în slujba semenilor săi". Cu toate acestea, reiese fără îndoială din context: este vorba despre întoarcerea lui Albert Schweitzer în lumea de dincolo, care murise cu două săptămâni înainte de transmiterea acestui mesaj, în data de 4 septembrie 1965.[150] Iată relatarea:

„Dumnezeu şi-a arătat mulţumirea faţă de acest om şi i-a mai dat în plus câţiva ani de viaţă. Nici el nu a fost ferit de lovituri ale sorţii. Dar un om care crede în Dumnezeu trebuie să dovedească că vrea cu adevărat să-şi slujească aproapele, indiferent de câte neplăceri întâmpină sau de cât de mult rău i se face. Toate acestea trebuie depăşite dacă vrea să treacă examenul. Oamenii pot avea, de asemenea, unele lucruri de criticat la un asemenea semen conducător; căci indiferent de dezvoltarea spirituală pe care un astfel de om o poate avea, s-ar putea să mai aibă ici sau colo anumite slăbiciuni – slăbiciuni umane care trebuie depăşite, dar care, luate în ansamblu, sunt totuşi nesemnificative pentru lumea cerească. Ceea ce contează sunt realizările pe care le-a făcut omul."

„Dacă un astfel de conducător al omenirii îşi slujeşte aproapele de-a lungul întregii sale vieţi, îl ajută, îl sprijină, atunci binecuvântarea cerului este inevitabilă. Oamenii ar trebui să se bucure că li se permite să aibă în mijlocul lor astfel de fraţi. Să se bucure că el a primit atât de multe talente pentru viaţa sa pământească. Dar faptul că o activitate atât de profundă poate avea loc într-o viaţă umană, necesită realizări deja în vieţile anterioare de pe Pământ. Pentru că cine vrea să realizeze lucruri măreţe în această lume, unde au putere atât de mulţi oameni răi, trebuie să fie bine pregătit. Cu ajutorul şi binecuvântarea lui Dumnezeu şi încrederea în El precum şi cu propria lui perseverenţă şi nădejde, o astfel de persoană binecuvântată de Dumnezeu poate deveni un exemplu de neuitat în această lume."

„Acum vreau să vă povestesc câteva lucruri despre întoarcerea lui acasă."

„Au venit în întâmpinarea lui spirite înalte ale cerului din casa lui Dumnezeu şi din împărăţia lui Hristos. L-au înfăşurat în haine preţioase şi l-au condus peste prag, sprijinindu-l. Pentru că era ameţit şi el ca toţi ceilalţi. Dar privea cu bucurie noile împrejurimi, le admira – atâta strălucire şi splendoare! Prin natura lui fusese un om simplu, obişnuit cu o viaţă simplă. Dar acum s-a văzut brusc în mijlocul unei asemenea splendori, literalmente înconjurat de splendoare. L-au însoţit îngeri din casa lui Dumnezeu şi din împărăţia lui Hristos. L-au îmbrăţişat unul după altul şi i-a auzit spunând: ‚S-a întors – i s-au adăugat în plus ani de viaţă pentru că şi-a îndeplinit sarcina în slujba aproapelui său.'"

„Dar sufletul întors acasă era încă ameţit ca urmare a marii schimbări. Sprijinit de sfinţii cerului, cel întors a fost condus la un pat de odihnă magnific. Aici trebuia să-şi revină prin somn; trebuia să câştige astfel forţa necesară pentru a se putea bucura după aceea aici de tot. Sfinţii cerului au stat de pază lângă el. Au adus uleiuri preţioase şi i-au miruit fruntea şi mâinile. Aşa că bunul frate a dormit, având un somn adânc. Dar la el nu era necesar, cum este cazul la alte suflete, ca acest somn [adaptativ] să dureze săptămâni, luni sau chiar ani – nu, a putut să-şi revină suficient printr-un somn scurt şi profund."

„Aşa s-a întâmplat. El şi-a deschis ochii, iar sfinţii cerului şi-au întins mâinile spre el, invitându-l să se ridice. Abia acum a devenit pe deplin conştient unde se afla. Acum avea doar cuvinte de admiraţie. I-a mulţumit lui Dumnezeu pentru această primire minunată. Dar apoi a întrebat dacă poate fi dus la împărat, pentru că datorită lui a găsit forţa de a-şi îndeplini sarcina vieţii. ‚Nu va mai dura mult timp', au răspuns ei, ‚şi vei putea să-i mulţumeşti.' Şi au adăugat: ‚Pe patul pe care te-ai

odihnit s-a odihnit şi el deja! Ţi l-am adus aici, pentru că prin meritele tale ai câştigat o bucată vizibilă de rai.'"

„Sfinţii cerului l-au condus apoi printr-o grădină minunată. Multe lucruri i se păreau ciudate aici, mai ales un fel de foişor care îi fusese pregătit, asemănător unui baldachin. A fost rugat să rămână deocamdată în acest foişor, întrucât ochii lui nu erau încă obişnuiţi cu lumina strălucitoare a acestei sfere; de asemenea, ar fi mai uşor să discute împreună sub acest baldachin. Cel întors acasă a urmat sfinţii cerului şi s-a aşezat acolo împreună cu ei."

„Ochii lui cutreierau cu admiraţie peste parcul magnific cu arbuştii săi înfloriţi şi căsuţele lui. Un înger al lui Dumnezeu i-a spus: ‚Ştii, am proiectat această grădină astfel în cinstea ta. Am început să ne pregătim din timp pentru primirea ta.' Şi aşa i s-a amintit de viaţa lui pământească [în Lambarene, Gabon]. A fost rugat să privească într-o anumită direcţie. Acolo a văzut un mesaj de bun venit scris în mai multe limbi cu flori mici plantate în muşchi – l-a citit în limba acelor cei mai săraci oameni pe care îi ajutase; era vorba de acel salut de bun venit cu care ei îl primeau întotdeauna. Pământul era acoperit cu un covor fin de muşchi şi în el erau introduse flori mici şi delicate care îl întâmpinau în lumea cerească."

„Mesagerii divini i-au atras atenţia şi asupra mesei lungi care fusese pregătită şi era acum împodobită lângă el. ‚Ei vor veni din cerurile lor să te întâmpine', i-au spus îngerii; ‚pentru că ne bucurăm cu toţii de întoarcerea ta acasă, ea trebuie sărbătorită.' Încântat, sărbătoritul s-a dus la această masă şi a admirat vasele preţioase şi toate ornamentele. De fapt el a considerat că acest lucru este prea copleşitor şi prea costisitor pentru el, dar sfinţii cerului l-au lămurit: ‚Este o onoare nu

numai pentru tine, ci pentru întreaga lume cerească că un fiu atât de bun al cerului s-a întors acasă și are parte din nou de tot ce este în cer.'"

„I s-a dezvăluit că ar putea vizita și alte sfere cerești și a fost de acord cu plăcere. Când a pornit în prima sa vizită, a auzit sunete de harfe și flaut, dar și o muzică care îi era foarte familiară. Acum însă, maeștrii cerești erau cei care cântau la orgă și armoniu și l-au invitat să se așeze lângă ei și să cânte la instrumente alături de ei."

„Cea mai mare dorință a lui a fost însă să-i mulțumească mai întâi celui care i-a făcut posibilă îndeplinirea sarcinii sale pe Pământ. S-a convenit să-și poată invita la masă pe domnul și stăpânul său împreună cu înalții săi prieteni. La intrarea solemnă a Domnului urma să cânte muzica aceea care odinioară i-a dat în mod repetat forță pe Pământ, care l-a distras de la viața de zi cu zi și l-a înălțat în interior – acea muzică [a lui Johann Sebastian Bach] prin care se simțea ca transpus într-o altă lume."

„Între timp, el a experimentat bucuria și beatitudinea lumii cerești. Va trece mult timp până când va prelua o nouă sarcină. Până când nu va experimenta splendorile împărăției cerurilor, nu va trebui să preia îndatoriri noi. Căci s-a întors acasă un copil al lui Dumnezeu care a lucrat sub binecuvântarea Tatălui de-a lungul întregii sale vieți pământești."

39

ȘI noi? Ne vom întoarce și noi acasă, dar noi nu suntem Albert Schweitzer. Primirea care ne așteaptă va fi astfel și ea puțin diferită. Dar este acesta un motiv de

îngrijorare și de consternare? Oare ar trebui să ne fie frică de plecare?

Nu, deloc. Să ascultăm mai degrabă încurajarea lumii spirituale, să dăm din nou cuvântul mesagerilor lui Dumnezeu în acest penultim capitol. Pentru că ei știu despre ce vorbesc atunci când ni se adresează – ei trăiesc în acea lume care ne așteaptă.

*

„Este greu pentru om să trăiască în această lume pământească. Acest lucru este recunoscut în lumea spirituală. Vreau să vă spun că nu este deloc posibil ca o ființă umană să trăiască pe acest Pământ fără să facă greșeli – este imposibil."[151] Pentru că oamenii sunt expuși la numeroase și variate influențe în viața lor și se confruntă cu atâtea neplăceri și ispite de diferite feluri. Chiar și un om cu intenții bune și credincios se poate împiedica. Lumea lui Dumnezeu arată înțelegere față de acest lucru și este gata să sprijine oamenii în ispitele și slăbiciunile lor. „Dragă prietene, dragă prietenă, nu vei fi niciodată abandonat/ă de lumea spirituală. Crede în cuvintele mele, pentru că vei fi călăuzit pe calea cea bună. Iar dacă adeseori crezi că drumul pe care mergi este plin de dureri, îți strig: îndură! Vine ceasul când această cale va străluci și vei fi liber, vesel și fericit."[152]

*

Calea arătată în această carte, dragă cititorule, dragă cititoare, duce fără greș la acea ocrotire la care se referă titlul. Nu este vorba despre acea ocrotire pur exterioară spre care tind oamenii din timpul nostru – ea nu durează. Este mai degrabă vorba despre ocrotirea în adevăr. „Ce este adevărul?" l-a întrebat prefectul roman

Pilat pe învățătorul umanității. „Eu sunt adevărul”, a spus Hristos – și astfel și această întreagă carte este doar o singură încercare de a conduce la acest adevăr. Desigur, cu conștientizările unor vremuri noi, transmise nouă de către solii lui Hristos la porunca lui Dumnezeu. Dascălul spiritual Josef a vorbit despre această ocrotire în data de 8 martie 1969 în Zürich:[153]

„Adevărata ocrotire o găsesc oamenii în Dumnezeu. Găsirea ei poate fi dificilă pentru unii oameni – mai ales dacă nu pot crede în Dumnezeu. Dar ocrotirea spirituală pe care cel care caută o găsește în Dumnezeu, îl face tânăr, din nou sănătos, fericit. Această ocrotire spirituală adevărată necesită o legătură strânsă cu Tatăl. Pentru ca acest ‚a fi ocrotit în Dumnezeu' să aibă loc, este necesară cunoașterea legității divine. Trebuie să știm ceva despre ordinea lui Dumnezeu, despre planul Său de salvare și mântuire.”

„Cine se străduiește să trăiască sub ocrotirea lui Dumnezeu trebuie să cunoască și condițiile care trebuie îndeplinite pentru aceasta. Doar cei care intră în contact cu lumea divină vor găsi adevărata ocrotire. Cine se ține de această credință, va primi forță, curaj și perseverență. Aceluia îi dispare din frica sa. El devine un creștin convins. Dacă această viață umană este un examen, atunci în același timp avem ocazia de a îmbunătăți multe lucruri în această viață și de a ne sustrage de sub puterea răului la care suntem expuși, pentru a ajunge astfel la ocrotirea lui Dumnezeu.”

*

În anii de după 1948, când a fost fondată Loja Spirituală Zürich [în limba germană: Geistige Loge Zürich] – mai multe informații găsiți despre ea în ultimul capitol 40 – mesagerii spirituali care au acționat

în ea până la moartea mediumului de transă profundă Beatrice Brunner în 1983, au ținut peste două mii de cuvântări cu o durată de aproximativ o oră sau mai mult. Nu am putut aduce aici decât mici fragmente din această abundență, doar cât să arunce lumină asupra marii conexiuni a întregii vieți de pe Pământ. Multe, multe întrebări au rămas fără răspuns. La acestea se răspunde în publicațiile comunității, în revista ei „Geistige Welt" („Lumea spirituală"), care se publică din 1948, precum și în mai multe serii de cărți în care toate prelegerile sunt reproduse în ordine cronologică. Dar pentru rezumatul celor spuse până acum, cuvântul este dat din nou unui mesager al lui Dumnezeu, o ființă îngerească care nu a trebuit să devină niciodată om și care s-a numit Lene față de noi:[154]

„V-am lăsat să aruncați o privire în această lume spirituală a noastră [în timpul săptămânii de meditație din Flims Waldhaus din 1968], cu toate că știu că unii dintre voi pur și simplu nu pot înțelege asta. Dar cine crede într-o viață de după moarte, cine crede în mântuitorul Hristos, trebuie să înțeleagă că trupul și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu, ci numai ființa interioară a omului, aceea ce nu poate muri. Imaginați-vă acest rai – miliarde de ființe populează aceste lumi. Toate au locul lor, activitatea lor, ordinea lor. Doar omenirea trăiește în dezordine, dar nu Împărăția lui Dumnezeu. Totul este bine ordonat în ea. Voi, oamenii, vă certați și adesea cel mai puternic din punct de vedere fizic este cel care câștigă. În spiritual intervine lumea lui Dumnezeu. Ordinea de acolo este minunată. Hristos, mântuitorul, a construit-o. Prin el a luat ființă această lume. Prin el au fost create aceste niveluri. Prin el s-a format această ordine care este necesară."[155]

„Hristos a spus: ‚Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul' (Ioan 16:13). Pentru că pe atunci oamenii încă nu ar fi putut înțelege ceea ce vă spun eu. Chiar și astăzi este așa, că oamenii nu vor să înțeleagă. Cu atât mai mult trebuie să vă fie clar, că nu i-ar fi fost posibil lui Hristos să explice toate aceste legi divine și să le facă atât de înțelese încât până și acei oameni, adesea atât de simpli, să le fi putut înțelege. De aceea i se permite azi spiritului adevărului să vină și să deschidă porțile raiului de fiecare dată ceva mai larg, pentru a oferi o perspectivă asupra lumii spirituale."[156]

„Încă ceva: voi, oamenii, credeți adesea că lumea îngerească își îndeplinește întotdeauna îndatoririle cu o expresie severă și nu apreciază lucrurile frumoase. Vă înșelați. În lumea lui Dumnezeu, la noi, există și veselie. Totuși, doresc să subliniez că avem purul și frumosul netulburat de gelozie. Cunoaștem bucuria armonioasă, pură, precum și gândirea pură. Fiecare este binevoitor față de celălalt. Pentru că și noi, spiritele lui Dumnezeu, suntem dependente unul de celălalt, deoarece suntem cu toții aici pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Și vrem să ne îndeplinim sarcina."[157]

„Oamenii de astăzi, desigur, nu vor să creadă în această lume spirituală. De aceea Dumnezeu vă va binecuvânta dacă credința voastră este puternică și o susțineți."[158]

„Acest adevăr, dragi frați și surori, trebuie să poată prinde rădăcini din nou pe Pământ. Oamenii trebuie să poată crede din nou că există o lume spirituală care își exercită influența asupra oamenilor. Acest adevăr poate fi recunoscut doar de cel care înțelege că tot ceea ce este activ și se mișcă pe Pământ are în el ceva ce trăiește și care vrea să se ridice. Oamenii trebuie să înțeleagă că

există o schimbare constantă de la un corp spiritual la altul și că această schimbare continuă atâta timp, până când ființele în cauză își recâștigă corpul spiritual desăvârșit."

„Trebuie să se caute atât de mult timp. Atât de multe ce s-au pierdut mai trebuie încă regăsite. Dar cine caută va găsi. Căutați adevărul și îl veți găsi. Bateți la ușă și vi se va deschide. Dar nu uitați să rămâneți perseverenți și fermi în credință. Deschide-ți inima și sufletul și fii conștient de faptul că: ‚Sunt un membru al Împărăției lui Hristos. Lui îi aparțin, lui Hristos, în toată veșnicia!'"[159]

„Gândiți-vă că voi, ca oameni, puteți trece aici printr-o pregătire spirituală, ceea ce face ca o astfel de pregătire în lumea de dincolo să fie parțial nefolositoare pentru voi, deoarece sunteți deja informați despre cele mai importante legi. Lecțiile voastre încep deja la un nivel superior dincolo. Aceia dintre voi care rămâneți fideli conectați cu noi, vor primi în lumea spirituală învățăturile lor speciale. Vor fi special instruiți pentru o epocă nouă. Căci ei pot fi aleși într-o zi pentru o anumită sarcină pe Pământ."[160]

40

LOCUL acestei pregătiri spirituale pentru zona vorbitoare de limbă germană este astăzi Geistige Loge Zürich [Loja Spirituală Zürich] (GL Zürich). Ca om de știință care examinează critic, pot spune că ea este unică pe Pământ. Acest ultim capitol al cărții mele este dedicat acestei comunități, care ar putea fi descrisă ca o continuatoare a comunității originale din timpul creștinismului timpuriu.

*

Geistige Loge Zürich [Loja Spirituală Zürich] este o comunitate creștină spirituală fondată în 1948. Numele ei – nu are nicio legătură cu francmasoneria – i-a fost sugerat de lumea spirituală: „Cuvântul ‚geistig' [spiritual] este folosit peste tot, inclusiv în știință. ‚Loge' [lojă] înseamnă un loc în care oamenii se reunesc. Dintr-o lojă se pot observa și experimenta de la distanță lucruri frumoase."[161] Loja Spirituală Zürich ar trebui să fie așadar un loc care să reunească o comunitate de oameni care caută adevărul, pentru a le oferi priveliști minunate asupra acelor lumi în care noi înșine putem spera să intrăm într-o zi.

Comunitatea are extern forma juridică a unei asociații cu sediul în Zürich. Nu este necesară calitatea de membru nici pentru a participa la slujbele ei din Zürich, unde sunt difuzate prelegerile înregistrate ale mesagerilor ei, nici pentru a utiliza resursele ei online. Accesul la această cunoaștere spirituală este deschis tuturor celor interesați, indiferent de afilierea lor bisericească sau confesională. Unicul țel al comunității este să familiarizeze oamenii timpului nostru cu învățătura și lucrarea lui Hristos și astfel cu planul de salvare și mântuire al lui Dumnezeu și astfel să-i ajute să obțină ocrotirea interioară.

Fie ca cititorul care mai are încă îndoieli să ia asupra sa osteneala să examineze el însuși ce mesaje i-au fost date comunității de la această biserică spirituală a lui Hristos. Fie ca el să citească mesajele solilor ei divini, care – transmise continuu din 1948 până în 1983 – sunt publicate în revista „Geistige Welt" [„Lumea spirituală"] sau replica ei englezească „The Spiritual World" și în mai multe serii de cărți, precum

și online. În ciuda abundenței lor aproape de nemărginit, toate aceste mesaje sunt în sine lipsite de contradicții. Aceasta este deja dovada adevărului lor, pentru că numai adevărul este lipsit de contradicții. Cititorul acestor mesaje va recunoaște că fiecare cuvânt din ele respiră spiritul lui Hristos. El are astfel ocazia să examineze, conform cuvintelor apostolului, „dacă spiritele sunt de la Dumnezeu" (Prima Epistolă a lui Ioan 4:1).

*

Ca învățător din lumea de dincolo a luminii, a acționat pentru comunitate – așa cum am menționat deja de mai multe ori – în special un spirit care a fost om și care se numea Josef pentru noi. Pe scara lui Iacov, care coboară prin nenumărate trepte de la Dumnezeu prin Hristos și oștirile sale de îngeri până pe Pământul nostru, spiritul Josef a coborât neobosit până la noi pe pragul hotarului dintre această lume și cea de dincolo. De acolo, el ne-a transmis înțelegerile și revelațiile care pot fi transmise oamenilor de astăzi. În fiecare sâmbătă seara, la ora 20, în sala mare a Conservatorului de Muzică din Zürich, spiritul Josef a vorbit public prin mediumul Beatrice Brunner despre legile lumii divine, despre adevăratele cauze și consecințe ale existenței pe Pământ.

După cum dascălul spiritual Josef a declarat însuși, el trăise ca om în Scoția, unde murise în jurul anului 1925. Când s-a întors acasă în lumea spirituală, a încercat și acolo să lucreze pentru Dumnezeu. Spiritul Josef a vorbit în detaliu despre vocația sa în lumea de dincolo. „Aici, în lumea de dincolo, mi se dă sarcina de a conduce oameni, de a construi un ‚templu' din oameni. Mi-am supus voința lui Dumnezeu. Am vorbit și am

făcut doar ceea ce știam că nu încălca legile spirituale. Mi s-a spus să nu-i judec pe oameni, ci să le aduc cuvinte de iubire, bunătate și îndemn."[162]

Pentru a ne putea instrui, spiritului Josef i s-au deschis în lumea spirituală multe porți. „Am ocazia și îmi este îngăduit să merg departe, departe, prin toate sferele de purificare, până la casa lui Dumnezeu, în cerurile cele mai înalte; dar nu locuiesc în casa lui Dumnezeu. Pentru că sunt atribuit unei sfere deosebite. Acolo casa mea stă în lumină, înconjurată de flori minunate, de munți minunați, de lacuri minunate, cum nu vi le puteți imagina."[163]

Principala sarcină a Spiritului Josef în cadrul comunității a fost de a demonstra legitatea care există între lumea pământească și cea spirituală. În acest scop, el a urmat o școlarizare temeinică dincolo. „Am putut experimenta atât de mult din ordinea lui Dumnezeu. Mi s-a permis să fiu acolo unde sufletele au fost primite după plecarea lor din tărâmul pământesc și conduse ici și colo în sferele tărâmului spiritual. Am ajutat la desprinderea spiritului de corpul său pământesc. Am fost martor cum mesagerii cerești au ținut judecată asupra acestor ființe. Le-am însoțit în diferitele niveluri – inclusiv în cele din adâncime. Am văzut ființele suferind și strigând după ajutor. Am încercat să le consolez. În unele locuri am fost refuzat, pe când în altele mi s-a permis să eliberez un suflet de durerile lui."

„Mi s-a permis să vizitez paradisuri ale copiilor pentru a vorbi cu ei și a vedea ce se întâmplă cu acești micuți. Am fost condus pe tărâmul animalelor spirituale pentru a-mi face observațiile acolo. Mi s-a permis să mă plimb prin lunci cerești, peisaje, prin grădini divine și ici și colo să observ ființele în activitatea lor. Mi s-a permis să observ cum mesagerii

divini adună şi instruiesc fiinţe rătăcitoare sau le conduc la şcoli. Mi s-a permis să experimentez încă atât de multe, atât de multe – ca să vă pot învăţa."[164]

Aceste instrucţiuni au interacţionat direct cu nevoile spirituale şi sufleteşti ale comunităţii. Spiritul Josef a făcut aluzie explicit la acest lucru în data de 5 februarie 1969 la Zürich. „Este datoria mea să adun multe informaţii interesante pentru a vi le explica apoi." Solii lui Dumnezeu au fost alături de el pentru a-l ajuta să aleagă ce anume să împărtăşească. „Îmi atrag atenţia asupra a ceea ce trebuie abordat cel mai necesar [la slujbele divine]. Se datorează fraţilor şi surorilor mele spirituale de ajutor când prietenii descoperă uneori surprinşi că a fost discutat tocmai un subiect la care s-au gândit deja de mult timp. Pentru că sunteţi într-o alianţă spirituală cu noi toţi. Nu numai că aveţi un interes pentru noi, ci noi la rândul nostru avem un interes şi mai mare pentru voi. Ne ocupăm de voi. Vă vedem gândurile, problemele voastre. Dar nu avem posibilitatea să intervenim vizibil pentru voi ca să schimbăm ceva la aceste probleme. Dar ne stau la dispoziţie cuvinte. Astfel putem să răspundem la întrebări. Vă putem explica sorţi similare şi vă putem arăta cum să le stăpâniţi cel mai bine."[165]

Modul în care aceste prelegeri au fost compilate şi transmise devine clar din următorul mesaj al spiritului Josef, care a fost declanşat de o întrebare a unui participant care nu a fost capabil să urmeze pe deplin un şir de gânduri. „Învăţăturile pe care le rezum într-o prelegere, sunt compilate cu câteva ore înainte, nu doar de mine, ci şi de alte spirite. Aceste fiinţe care mă ajută, sunt prezente doar temporar în timpul prelegerii. Deşi există întotdeauna un număr mare de spirite

prezente. În timpul prelegerii, unii dintre ei pun în lumină acele cuvinte pe care trebuie să le transmit. Se poate astfel întâmpla să încep să discut un subiect în timp ce un spirit îmi arată deja următoarea secțiune, ca pe o tablă, pe care apoi trebuie să o transmit ulterior. Este similar cu sufleorul din teatrele voastre care rostește înainte de actor cuvintele. Cu toate acestea, prelegerea îmi este încredințată în întregime mie, ceea ce înseamnă că trebuie să decid independent ce să prezint și astfel se poate întâmpla să închei un subiect prea devreme. Această experiență, existența mea în lumea spirituală, este atât de firească pentru mine, încât uneori consider că repetarea a ceea ce am discutat deja de mai multe ori nu este necesară, în timp ce, de fapt, aceste lucruri nu au fost încă înțelese."[166]

O altă dificultate în configurarea prelegerilor a fost și faptul că au venit în permanență noi ascultători pe care spiritul Josef a trebuit să-i ia în considerare. Astfel de vizitatori erau ușor înclinați să critice limbajul simplu pe care l-au folosit spiritele. Spiritul Josef a comentat acest lucru într-un mod foarte clar:

„Limbajul nostru este simplu – fără multe cuvinte străine, fie din latină sau greacă. Dacă ar trebui, aș putea folosi și eu cuvinte străine, dar acesta nu ar fi limbajul spiritual. Oare ce folosește o învățătură complicată cu o mulțime de propoziții frumoase care conțin numeroase cuvinte străine pe care mulți oameni nu le înțeleg? Limbajul spiritual este în mod deliberat simplu – el servește fiecărui om, indiferent dacă înțelege sau nu greaca sau latina."[167]

Aici s-ar mai putea adăuga faptul că un spirit care vorbește printr-un medium, folosește în principiu limba maternă a mediumului. Vocabularul mediumului este pentru spirit ceea ce este tastatura pianului pentru

pianist: pianistul nu poate apăsa clape care nu sunt disponibile pe această claviatură. Cuvintele care nu sunt prezente în vocabularul unui medium pot fi transmise de un spirit doar cu mare efort şi forţă. Cu toate acestea, în cazuri excepţionale se întâmplă: Mediumul Beatrice Brunner primise iniţial şi mesaje în limbi străine pe care ea, ca fiinţă umană, nu le vorbea.

*

Pentru fiecare eveniment creştin spiritual în curs de desfăşurare este nevoie de un spirit de supraveghere în lumea de dincolo, aşa-numitul control. Pentru comunitatea Lojei Spirituale Zürich, această sarcină importantă a fost îndeplinită de un spirit care se numea Felix faţă de noi. În acest scop, i-au fost date numeroase ajutoare în lumea spirituală. Spiritul Josef s-a exprimat despre control după cum urmează:[168]

„La fiecare adunare [a comunităţii] trebuie să existe un control care să vegheze strict să nu apară raze întunecate – şi să nu apară nici spirite rătăcitoare. Pentru că această încăpere este plină de o mare varietate de spirite, deoarece fiecare om îşi aduce propriile spirite cu el. Deci, este nevoie de un control care să se asigure că tot ceea ce ar putea fi perturbator rămâne departe şi că – aşa cum este cazul aici – doar eu pot intra în medium. Pentru că dacă nu ar exista un control, ar putea să apară o întrerupere în mijlocul vorbirii. Alte spirite [nealiniate în ordinea divină] ar veni şi ar vrea să povestească şi ele ceva. Ordinea însă este esenţială şi, prin urmare, trebuie să fie asigurate condiţiile ca vorbitorul să nu fie întrerupt.” Într-adevăr, în toţi anii de activitate ai lui Beatrice Brunner nu a existat nicio asemenea problemă.

*

Din 1954, și cele două ființe îngerești Linus și Lene care conduc comunitatea au vorbit în cadrul Lojei Spirituale Zürich.

Linus, în același timp spiritul păzitor principal al mediumului Beatrice, a vorbit doar rar: în 1954 la inaugurarea fostei case a comunității cu o sală mică din Münchhaldenstraße din Zürich, de două ori în 1968, în legătură cu aniversarea de 20 de ani a Lojei Spirituale Zürich precum și în 1973 cu ocazia celei de-a douăzeci și cincea aniversări a comunității.

Din 1955, Lene, dualul lui Linus, s-a angajat să țină o oră de meditație în casa comunității în a treia miercuri a fiecărei luni. Punctul culminant al tuturor evenimentelor a fost însă săptămâna de meditație, care a avut loc în fiecare septembrie din 1959 până în 1982, în timpul căreia Lene a ținut meditații în șapte seri consecutive, care sunt fără egal pe Pământ. La celebrarea sfintei împărtășanii, prin care s-a încheiat fiecare săptămână de meditație, a participat și spiritul Josef.

Aceste săptămâni de meditație – le-am putea numi și ‚săptămâni spirituale universitare' – au avut loc mai întâi la Hemberg, apoi la Wildhaus, la Braunwald și – din 1966 – în final la Flims Waldhaus. În aceste săptămâni de contemplare interioară, într-adevăr, așa cum a spus Lene, s-a aplecat „cerul spre Pământ și-l îmbrățișează". Şi după trecerea în neființă a lui Beatrice Brunner, în fiecare an se organizează o săptămână de meditație, în timpul căreia sunt redate prelegerile de meditație ale lui Lene, înregistrate pe bandă magnetică și parțial și pe casetă video.

Discursul pe care Linus l-a ținut la inaugurarea sălii mici proprii a comunității în data de 4 aprilie 1954 la

Zürich, oferă o idee despre acțiunea îngerilor și sarcinile lor pe Pământ.[169]

„Dumnezeu vă salută. Mă numesc Linus. Sunt spiritul păzitor al mediumului [Beatrice Brunner]. Dar în același timp sunt și spiritul protector al acestei întregi comunități. [...] Dragi prieteni, trebuie să știți că nu este întotdeauna posibil ca spiritele înalte să vorbească prin intermediul unui om. Pentru a face acest lucru, selectăm anumite spirite [precum Josef] pe care le dotăm cu forța necesară. Pentru că este nevoie de mult până când vibrațiile persoanei [mediale] și cele ale spiritului se potrivesc unele cu altele."

„Acum doresc să vă vorbesc despre sarcina mea. Am devenit doar în ultimii ani spiritul păzitor al mediumului vostru. Mi s-a încredințat sarcina de a colabora în comunitatea voastră. V-i s-a explicat deja că pe tărâmul spiritual trăim împreună în familii, și anume complet conform dezvoltării. Acest lucru este valabil și pentru sarcinile pe care le avem cu toții. Sarcina mea este să învăț pe tărâmul divin sufletele umane înălțate spiritual. De asemenea, merg în anumite momente – doar din când în când – și la asemenea ființe care nu sunt atât de dezvoltate din punct de vedere spiritual."

„Pe voi însă vă călăuzesc spiritele voastre păzitoare și ele vin la noi, în familiile noastre. Le invităm să vină. Spiritele voastre păzitoare vă vor conduce și atunci în tărâmul divin, când spiritul vostru se poate detașa în oarecare măsură de corpul vostru [în timpul somnului]. În funcție de nivelul spiritual și de eforturile voastre, spiritul vostru va fi condus din corpul vostru care doarme în anumite ceruri și acolo va fi instruit în planul de mântuire al lui Dumnezeu. De asemenea, spiritul vostru păzitor este cel care vă oferă ocazia ca atunci când sunteți bolnavi sau ați suferit o nenorocire, să fiți

conduși spre aceste înălțimi. Dar numai dacă dispuneți de merite, fie ele din această viață sau dintr-o viață anterioară. Atunci spiritului uman în cauză i se dă atât de multă forță încât îi este posibil să-și refacă cu ea corpul. Acest proces este de fiecare dată un har de la Dumnezeu."

„Dar se întâmplă de asemenea uneori să recunoaștem că este mult mai bine pentru progresul spiritual al unuia sau altuia dacă părăsește lumea pământească și slujește în împărăția spirituală. Pentru voi asta înseamnă separare și durere. Dar noi privim asta diferit. Noi promovăm tot ceea ce ajută individul la progresul lui spiritual, chiar dacă provoacă durere semenilor săi. Căci țelul este să-i unim pe toți cu Creatorul, Tatăl nostru."

„Nu toți înțeleg asta. Așa de exemplu îi este dat unui om adesea o soartă dificilă. Atunci el nu ar trebui să fie prea atașat de lumea pământească, ci să se gândească la lumea spirituală, la această realitate. Corpul este adesea o povară pentru spirit. Dar corpul îi este dat pentru că trebuie să învețe să depășească multe cu el. Mai multe ispite pot fi astfel aduse în calea lui pentru a-l examina. Dar el trebuie să-și demonstreze statornicia în acest fel – el, care nu simte întotdeauna apropierea lui Dumnezeu."

„Așa, dragi prieteni, vă învățăm noi. [...] Doresc să menționez că nu am fost niciodată om. Pentru că am fost implorat de mai multe entități, mi s-a permis să preiau protecția acestei comunități, protecția ei și, de asemenea, conducerea ei."

„Dragii mei prieteni, mă străduiesc să vă transfer atât de multă forță bună – dar voi nu sunteți întotdeauna în stare să o preluați. Prin urmare, vă sunt date instrucțiunile necesare de prietenul nostru [Josef], care creează condițiile pentru voi în așa fel încât să ne fie posibil apoi și nouă să venim în apropierea voastră.

Gândiți-vă, dragii mei: toate abilitățile și talentele voastre vă sunt date de Dumnezeu. Noi vă sprijinim în acest sens dacă vă puneți toate forțele în slujba semenilor voștri. Deci, mulțumiți lui Dumnezeu pentru ceea ce vă este dat. Mă veți auzi din nou mai târziu. Salutări din partea mea."

Acest ‚mai târziu' a fost abia peste paisprezece ani, de Rusaliile din 1968, când comunitatea și-a sărbătorit a douăzecea aniversare. Dar dacă membrii ei s-ar fi gândit și ar fi sperat că Linus le va aduce laude deosebite cu această ocazie, s-au înșelat. Din discursul sever al lui Linus din 1 iunie 1968, citez doar următoarele propoziții:[170]

„Dragi frați, dragi surori, să nu așteptați să vă fac complimente de exemplu pentru loialitatea voastră. [...] Sunt patronul comunității voastre și vreau să vă spun: nu sunt deloc de acord cu mulți dintre prietenii mei. Mulțumită bunei noastre surori Lene și fratelui vostru Josef sunt ei apărătorii voștri. [...] Ar fi necesar să fiți mai des mai stricți cu voi înșivă decât cu semenii voștri și să lucrați asupra voastră. Sau poate credeți că împărăția cerurilor ar putea fi câștigată atât de ușor? Cu un zâmbet, cu muncă făcută o dată în sens spiritual? Sau dând o dată o pomană care nu corespunde deloc circumstanțelor donatorului? Raiul nu se lasă cumpărat de nimeni, nici de unul sărac, nici de unul bogat – aceasta este dreptatea. Raiul trebuie câștigat și asta nu este atât de ușor pe cât vi se pare vouă uneori."

„Deci v-am recomanda să ascultați mai conștiincios și să urmați cu mai multă ascultare aceste cuvinte care vi se dau."

„Hristos a spus: ‚Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea unui ac, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu!' (Marcu 10:25). A spus asta,

în conformitate cu circumstanțele de atunci. Astăzi standardele sunt diferite. Dar și astăzi s-ar putea spune, e mai puțin probabil ca bogații să intre în împărăția cerurilor; pentru că omul este atât de orientat către această lume cu materialismul ei – și îndepărtat de spiritualul adevărat. [...] Când veți părăsi această lume, vă va deveni clar ce ați neglijat în viața umană. [...] Căutați bogățiile spirituale și țineți-le strâns. Pentru că pe acestea nimeni nu vi le poate contesta."

*

În timp ce Linus, ca lider proeminent și puternic al comunității, a adresat și cuvinte stricte și mustrătoare ascultătorilor săi atunci când era necesar, aceștia au experimentat-o pe Lene, pe dualul său, mai ales ca o plăcută învățătoare spirituală. Natura ei indescriptibil de delicată se manifestă cel mai clar în săptămânile anuale de meditație ale comunității, care au fost deja menționate. Pentru caracterizarea ei, voi cita doar câteva propoziții pe care Lene le-a adresat cu ocazia deschiderii unor săptămâni de meditație.

„Ne bucură îndeosebi acei prieteni care nu au ocazia să participe în mod regulat la slujbele divine [din Zürich], dar care citesc cărțile și revistele cu atât mai amănunțit, care sunt cu atât mai zeloși și nu s-au ferit de calea lungă ca să vină aici. Ei vor primi și o binecuvântare specială de la noi. Această binecuvântare îi va însoți pe calea vieții lor." (1962)

„Am luminat toată această zonă cu lumina lui Dumnezeu, astfel încât să fie ca o cupolă. Toate casele în care locuiesc prietenii sunt incluse în această rețea de radiații. Un câmp de radiații se întinde peste toți prietenii mei – acolo unde locuiesc, unde dorm. Acest

lucru este posibil prin cooperarea multor spirite divine. Pentru că am chemat atât de multe ajutoare. Atât de mulți s-au oferit să vă slujească, încât nici măcar nu i-am putut accepta pe toți." (1963)

„Ne bucurăm că putem fi atât de strâns conectați cu voi. Dar este o mare bucurie pentru noi și să vedem cum familia noastră devine tot mai mare. Ne gândim încă la vremea când am ținut prima săptămână de meditație [în 1959 la Hemberg]. Pe atunci erau relativ puțini prieteni și casa în care stăteau era modestă. Dar ne-am adaptat la dorințele prietenilor noștri, așa cum în general lumea spirituală încearcă să se adapteze oamenilor. Acum ați ales acest loc [Flims Waldhaus] – un loc minunat. Sunteți aici într-o lume splendidă. Desigur – din punctul nostru de vedere este doar o modestă grădină din fața a paradisului ceresc." (1966)

„Dragi frați și surori, aș vrea să vă dezvălui: deja cu luni în urmă, când v-ați hotărât să veniți neapărat aici, spiritele au primit vestea asta și au așteptat cu nerăbdare ceasul – ca și voi. A fost multă activitate aici. Așa cum ați făcut și voi pregătirile, la fel și acei invizibili și-au făcut pregătirile. Vestea se răspândise. Rudele voastre [întoarse acasă] vor să fie și ele cu voi – vor să experimenteze săptămâna cu voi. Mai departe, spiritele divine din comunitate s-au adunat și ele. Dar și mulți alții au avut voie să vină – din tărâmul nefericirii; li s-a permis să-și ia locul aici [ca să învețe]. Dar mai presus de toate, sunt printre voi spirite din împărăția beatitudinii – spirite ale speranței, ale consolării, ale mântuirii. Toți vor să ia parte la adorarea lui Dumnezeu, la slăvirea lui Hristos." (1967)

„Dar noi vă rugăm să preluați în voi cu adevărat ceea ce se spune, să le prelucrați în voi și să le puneți în fapte. Pentru că acesta este țelul acestor săptămâni de

meditație. Să nu vă mulțumiți doar să ascultați pentru a putea spune după aceea: ‚Da, a fost frumos, m-a emoționat' – și atât. Nu, ar fi păcat dacă ați proceda așa. Noi toți, toate spiritele care ajută, dorim să ne adresăm fiecăruia dintre voi personal. Dorim să vedem un succes – și nu să ne dezamăgiți." (1968)

În relatarea mea[171] despre Săptămâna de meditație din Flims din 1969, am scris: „Cu o zi înainte de primul discurs al mesagerei noastre spirituale înalte, sunt întotdeauna deosebit de curios, oare ce ne va aduce săptămâna. Nu știm dinainte și ceea ce credeam că bănuim se întâmplă rar. Recunoaștem cu adevărat: noi suntem cei care suntem conduși de dincolo, dar îngerii sunt cei care conduc. Ei decid ce ni se permite și ar trebui să ni se aducă." Aș putea adăuga la asta: învățăturile pe care ni le dăruiește lumea divină s-au bazat pe dezvoltarea noastră spirituală-sufletească. Cu cât am fost capabili să ne ridicăm mai sus prin urmarea acestor învățături, cu atât, conform legității, ajutorul care ni s-a pregătit a devenit mai bogat și mai variat. Dar toți participanții au putut simți – și pot simți, deoarece așa cum am menționat deja, aceste săptămâni de meditație se desfășoară în continuare – întotdeauna fluviul de binecuvântare care se revarsă în astfel de ocazii. Lene a confirmat ea însăși acest lucru odată (în 1966 în Flims Waldhaus):[172]

„Nu venim niciodată cu mâinile goale. Dacă acordați o atenție deosebită timpului în care experimentați o slujbă divină cu noi, veți constata că vă merge mai bine atât din punctul de vedere al sănătății, cât și din punct de vedere spiritual și sufletesc. Acolo unde își face apariția lumea spirituală sfântă a lui Dumnezeu, ea aduce od fin și purificat în lumea voastră. Pentru că lumea noastră este o lume minunată a cărei putere divină fină ne

înconjoară şi ne învăluie pe toţi. Această forţă are o mare influenţă şi asupra oamenilor. Prin prezenţa noastră îl ridicăm pe om – spiritual şi fizic – pentru că forţa noastră se amestecă cu cea a lui, deoarece forţa noastră este suficient de puternică pentru a vă înălţa şi pentru a vă curăţa şi purifica propriile forţe, propriul vostru od. Astfel, voi, cei care sunteţi conectaţi cu noi în inimă şi suflet, veţi fi întotdeauna înălţaţi şi fericiţi după o astfel de oră de slujbă divină. Desigur, aceste forţe pe care vi le oferim pot dispărea din nou în curând dacă nu se revarsă în mod constant o nouă hrană sufletească şi noi influenţe vindecătoare."

*

Evenimente cu caracter excepţional aveau loc înainte în fosta casă a comunităţii în prima zi de miercuri a fiecărei luni. Iniţial existau aşa-numitele ‚seri cu întrebări'. Au fost aprobate pentru a răspunde la întrebări de importanţă religioasă-morală şi generală. Desigur, nu erau admise deloc întrebările de natură materială, cu atât mai puţin cele puse din simplă curiozitate sau senzaţionalism. Acum, că de-a lungul anilor s-a răspuns la întrebările fundamentale – toate răspunsurile au fost publicate între timp – lumea spirituală a introdus o inovaţie în data de 5 martie 1958. Aceasta a fost menită să ofere ascultătorilor cunoştinţe extinse şi vii despre condiţiile din lumea cealaltă. În acea seară, pentru prima dată, i s-a permis unui spirit aflat în ascensiune să relateze despre experienţele sale personale după ce a părăsit Pământul. Astfel de mesaje ale spiritelor aflate în ascensiune au avut loc apoi o dată pe lună timp de câţiva ani până în 1970. Şi aceste 91 de relatări personale de experienţă au fost publicate

continuu în revista „Geistige Welt” [„Lumea spirituală”] și au apărut în seria de cărți „Erlebnisberichte” [„Relatări de experiență”].

*

Toate învățăturile primite medial în Loja Spirituală Zürich urmăresc să le ofere oamenilor cunoștințe despre marile conexiuni spirituale și despre adevăratele cauze și consecințe ale existenței pământești, astfel încât să devină capabili să treacă mai bine lupta inevitabilă a vieții și să-și rezolve problemele. Aceste învățături unice din lumea spirituală a lui Dumnezeu nu numai că clarifică misterele vieții și ajută la înțelegerea mai bună a Bibliei, ci le aduc oamenilor și ocrotire interioară prin adevăr.

Toate ființele spirituale și îngerești care s-au exprimat în Loja Spirituală Zürich îndeplinesc cerințele apostolilor Ioan și Pavel, pentru că în fiecare cuvântare și-au mărturisit impulsul cel mai lăuntric către Domnul și stăpânul lor și nostru Iisus Hristos. La porunca lui ele au contribuit la venirea Împărăției lui Dumnezeu. Acestea nu sunt pur și simplu cuvinte care sună edificator – ci este cu adevărat așa. Totuși, întrucât atunci când este vorba despre ultimele lucruri, convingerile altora înseamnă puțin, în timp ce propria experiență înseamnă totul, la sfârșitul cărții mele aș dori să rog cititorul să se convingă de adevăr prin impresia personală asupra celor scrise în această carte. Oricine este invitat și binevenit la evenimentele Lojei Spirituale Zürich (GL Zürich) în orice moment. Numeroase informații sunt disponibile și online, permițând fiecărei persoane interesate să-și formeze propria opinie despre comunitate și învățăturile acesteia – în conformitate cu

cuvintele Apostolului: „Toate să le încercaţi; ţineţi ce este bine” (Prima Epistolă către Tesaloniceni 5:21).

Ultimul cuvânt este lăsat lui Lene, mesagera lui Dumnezeu. Ea a spus la Săptămâna de meditație a comunității noastre în data de 24 septembrie 1965:

„Oamenii trebuie să învețe să creadă din nou că există o viață de după moarte. Trebuie să învețe să accepte că o singură viață umană nu este suficientă pentru a putea intra în beatitudinea cerească.”

„Există doar o singură cale de a conduce oamenii pe calea cea bună: ca fiecare om să se străduiască să obțină conștientizări superioare.”

„Desigur, deocamdată nu se arată încă faptul că adevărata credință se poate impune printre oamenii acestei lumi. Deci mai este nevoie de timp. Dar pentru noi tocmai timpul este prețios: pentru că timpul o va realiza pentru noi. Cu timpul, noul va pătrunde în lume. Adevărul va obține superioritatea printre oameni. Dar influențele lumii întunecate sunt încă puternice. Prin urmare, este nevoie de curaj pentru a susține această cauză sfântă. Doar cine trăieşte în legătură foarte strânsă cu lumea divină, trăieşte într-un flux sfânt, vindecător.”[173]

Nota editorului

Numeroase întrebări din această carte nu au putut fi decât atinse. Cartea nu a atins deloc multe alte întrebări, deoarece a trebuit să se limiteze la a încerca să traseze măcar un contur general. Cu toate acestea, cititorul interesat va găsi un răspuns la multe alte întrebări care pot apărea citind scrierile și cărțile care conțin mesajele mediumului de transă profundă Beatrice Brunner (1910-1983), care sunt publicate acum de asociația non-profit GL Zürich (fosta Geistige Loge Zürich). Aceste publicații sunt în mare parte disponibile și online.

GL Zürich organizează slujbe de mai multe ori pe lună, timp în care sunt prezentate exclusiv prelegerile susținute de Beatrice Brunner. O sală cu 500 de locuri a fost construită la Zürich special în acest scop în 2001. Slujbele au loc aici o dată la două duminici și o dată sâmbătă seara și sunt accesibile tuturor. Slujbele pot fi urmărite și online prin transmisiune directă [livestream].

Site-ul web GL Zürich conține, de asemenea, numeroase mesaje mediale prin Beatrice Brunner, care pot fi ascultate online.

Mai multe informații despre publicații și evenimentele din GL Zürich pot fi găsite direct pe site-ul web al organizației sau primite prin intermediul secretariatului.

GL Zürich
Letzigraben 117
CH-8047 Zürich
număr de telefon +41 44 383 60 10
info@glz.org
www.glz.org

[1] Dr. Emil Mattiesen, „Das persönliche Überleben des Todes" [Supraviețuirea personală dincolo de moarte], 3 volume (Walter de Gruyter & Co., Berlin 1936-1939). Vezi și cartea din 1976 „Life after Life" a cercetătorului american Dr. Raymond A. Moody Jr., în care el analizează 150 de mărturii similare. Cartea sa a fost publicată în germană în 1977 de Editura Rowohlt sub titlul „Leben nach dem Tode" [Viață dincolo de moarte].

[2] În volumul 8 al revistei „Proceedings of the Society for Psychical research" (Kegan Paul, Trench, Trübner & Co., 1892), pp. 181-182.

[3] În volumul 13 al acestei reviste (Londra, 1908), p. 310.

[4] Alfons Rosenberg, „Der Christ und die Erde – Oberlin und der Aufbruch zur Gemeinschaft der Liebe" [„Creștinul și Pământul – Oberlin și pornirea către comunitatea iubirii"] (Editura Otto Walter, Olten 1953), pp. 254-267.

[5] Înregistrat pe bandă audio și republicat în volumul „Erlebnisberichte 1962-1963" [„Relatări de experiență 1962-1963"] (GL Zürich, Zürich 2017), pp. 52-71.

[6] Republicat în „Erlebnisberichte 1966-1967" [„Relatări de experiență 1966-1967"] (GL Zürich, Zürich 2022), pp. 157-172.

[7] Publicat de preotul George Vale Owen în patru volume sub titlul „The Life beyond the Veil" [„Viața dincolo de văl"] (Londra 1920-1921).

[8] Marcelle de Jouvenel, „Einklang der Welten – die Weisungen des Roland de Jouvenel aus dem Jenseits. Mit einer Einführung von Gabriel Marcel" [„Armonia lumilor – instrucțiunile lui Roland de Jouvenel de dincolo. Cu o introducere de Gabriel Marcel"], (Editura Otto Walter, Olten și Freiburg im Breisgau 1953) . Cartea include volumele franceze „Au diapason du ciel" și „Quand les sources chantent", publicate la Paris în 1948 și 1950.

[9] „Au diapason du ciel" [„În ton cu cerul"], pp. 21-22.

[10] Tradus din originalul francez menționat mai sus „Au diapason du ciel" ca fragmente din pp. 29-146.

[11] Heinrich Weinel, „Die Wirkungen des Geistes und der Geister im nachapostolischen Zeitalter bis auf Irenäus" [„Efectele spiritului și al spiritelor în epoca postapostolică până la Irineu"] (J. C. B. Mohr, Freiburg 1899), pp. 77-78.

[12] Despre diferitele forme de mediumnitate, vezi explicațiile spiritului superior, care i-a vorbit pastorului Johannes Greber în anii 1920, în: Johannes Greber, „Der Verkehr mit der Geisterwelt Gottes, seine Gesetze und sein Zweck – Selbsterlebnisse eines katholischen Geistlichen" [„Relația cu lumea spirituală a lui Dumnezeu, legile și scopul ei – experiențele personale ale unui cleric catolic"](Macoy Publishing Company, New York 1932), pp. 104–117. Această carte este abreviată în continuare cu „Greber".

[13] Comparați aici cu cartea relevantă a dr. Carl Wickland, „Dreissig Jahre unter den Toten" [„Treizeci de ani printre morți"], tradusă și editată de dr. Wilhelm Beyer (Editura Otto Reichl, Remagen 1952).

[14] Greber, pp. 255-256.

[15] Din mesajele învățătoarei spirituale Lene prin mediumul Beatrice Brunner din 19 septembrie 1977 și 23 septembrie 1974 ca parte a săptămânilor de meditație ale Lojei Spirituale Zürich din satul montan Flims Waldhaus din Graubünden, republicate în volumele „Meditationswoche 1977" [„Săptămâna de meditație 1977"], pp. 38-39, și „Meditationswoche 1974" [„Săptămâna de meditație 1974"], pp. 34-37 (GL Zürich, Zürich 2015 și 2005). Pentru mai multe detalii vedeți capitolul 40.

[16] Greber, p. 262.

[17] Greber, p. 263.

[18] Greber, p. 263.

[19] Mesajul lui Lene din 26 septembrie 1968 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1968" [„Săptămâna de meditație 1968"] (GL Zürich, Zürich 2006), pp. 101-102.

[20] Greber, p. 263.

[21] Greber, pp. 263-264.

[22] Greber, p. 264.

[23] Greber, pp. 264-265.

[24] Mesajul lui Lene din 22 septembrie 1964 la săptămâna de meditație din satul montan Braunwald din Glarus, republicat în numărul 3/2014 al revistei „Geistige Welt" [„Lumea spirituală"] (broșura despre tema „Woher – Wohin"), p. 11.

[25] Greber, p. 266.

[26] Greber, p. 266.

[27] Idem nota 24, pp. 11-12.

[28] Mattiesen, „Das persönliche Überleben des Todes" [„Supraviețuirea personală dincolo de moarte"], volumul 3, pp. 337-374.

[29] Greber, pp. 270-271.

[30] Ezechiel, 28:12-17, parțial transmis cu înțeles deformat.

[31] Republicat în anuarul „Geistige Welt 1959" [„Lumea spirituală 1959"] (GL Zürich, Zürich 2025), p. 264.

[32] Republicat în „Erlebnisberichte 1960-1961" ["Relatări de experiență 1960-1961] (GL Zürich, Zürich 2008), pp. 136-138.

[33] În prelegerea sa din 3 decembrie 1955, republicată în „Geistige Welt 1955" [„Lumea spirituală 1955"] (GL Zürich, Zürich 2009), p. 439.

[34] „Botschaften aus dem Jenseits" [„Mesaje din lumea de dincolo"], volumul 1: Das Weltbild [Viziunea asupra lumii] (Geistige Loge Zürich, Zürich 1949), pp. 261-262, abreviat în continuare „Botschaften 1".

[35] Idem nota 33, p. 439, și „Botschaften aus dem Jenseits" [„Mesaje din lumea de dincolo"], volumul 2: Das Licht der Welt [Lumina lumii] (Geistige Loge Zürich, Zürich 1950), p. 108, abreviat în continuare „Botschaften 2".

[36] Mesajul lui Lene din 17 septembrie 1963 la săptămâna de meditație din Braunwald, republicat în „Meditationswoche 1963" [„Săptămâna de meditație 1963"] (GL Zürich, Zürich 2024), pp. 76-78.

[37] Mesajul lui Lene din 26 septembrie 1969 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1969" [„Săptămâna de meditație 1969"] (GL Zürich, Zürich 2009), p. 126.

[38] Idem nota 36, p. 78.

[39] Relatarea despre cădere dată aici este preluată din două mesaje detaliate ale lui Lene din 22 septembrie 1964 și din 20 septembrie 1966 precum și din mesajul ei din 23 septembrie 1965, republicate în: vezi nota 24, pp. 11-15, precum și „Meditationswoche 1966" [„Săptămâna de meditație 1966"], pp. 54-59 și „Meditationswoche 1965" [„Săptămâna de meditație 1965"], p. 92 (GL Zürich, Zürich

2012 și 2007).
[40] Greber, p. 267.
[41] Mesajul lui Lene din 20 septembrie 1966 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1966” [„Săptămâna de meditație 1966”] (GL Zürich, Zürich 2012), p. 57, și ca nota 24, p. 15.
[42] Greber, p. 267.
[43] Idem nota 24, p. 15.
[44] Greber, pp. 270-271.
[45] Idem nota 24, p. 15.
[46] Greber, p. 272.
[47] Greber, p. 272.
[48] Mesajul lui Lene din 24 septembrie 1974 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1974” [„Săptămâna de meditație 1974”] (GL Zürich, Zürich 2005), pp. 68-69 și 71-72, și ca nota 24, p. 16.
[49] Greber, p. 273.
[50] Mesajul lui Lene din 19 septembrie 1965 la săptămâna de meditație din Braunwald, republicat în „Meditationswoche 1965” [„Săptămâna de meditație 1965”] (GL Zürich, Zürich 2007), pp. 16-17.
[51] Idem nota 24, p. 16.
[52] Greber, p. 277.
[53] Idem nota 50, p. 17.
[54] Greber, pp. 277-278.
[55] Mesajul lui Josef, în numărul 24/1969 al revistei „Geistige Welt” [„Lumea spirituală”], p. 189.
[56] Greber, p. 278.
[57] Mesajul lui Lene din 21 septembrie 1966 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1966” [„Săptămâna de meditație 1966”] (GL Zürich, Zürich 2012), pp. 66-67.
[58] Mesajul lui Lene din 24 septembrie 1969 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1969” [„Săptămâna de meditație 1969”] (GL Zürich, Zürich 2009), pp. 68-70.
[59] Idem nota 50, pp. 18-22.
[60] Greber, pp. 278-279.
[61] Greber, pp. 287-288.
[62] Mesajul lui Lene din 23 septembrie 1965 la săptămâna de meditație din Braunwald, republicat în „Meditationswoche 1965” [„Săptămâna de meditație 1965”] (GL Zürich, Zürich 2007), p. 92.
[63] Idem nota 50, pp. 23-24.
[64] Mesajul lui Lene din 20 septembrie 1964 la săptămâna de meditație din Braunwald, republicat în numărul 2/2011 al revistei „Geistige Welt” [„Lumea spirituală”] (broşura despre tema „Das Letzte Gericht und das neue Gesetz”), pp. 9-10.
[65] Greber, p. 288.
[66] Idem nota 64, pp. 10-11.
[67] Mesajul lui Lene din 20 septembrie 1963 la săptămâna de meditație din Braunwald, republicat în „Meditationswoche 1963” [„Săptămâna de meditație 1963”] (GL Zürich, Zürich 2024), pp. 119-120.
[68] Greber, pp. 290-291.
[69] Greber, pp. 291-292.
[70] Greber, pp. 293-294.
[71] Greber, p. 294.
[72] Idem nota 67, pp. 121-122.
[73] Idem nota 67, p. 122.
[74] Mesajul lui Lene din 24 septembrie 1973 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1973” [„Săptămâna de meditație 1973”] (GL Zürich, Zürich 2007), pp. 33-43.
[75] Mesajul lui Lene din 20 septembrie 1963 la săptămâna de meditație din Braunwald, republicat în „Meditationswoche 1963” [„Săptămâna de meditație 1963”] (GL Zürich, Zürich 2024), p. 124, și mesajul lui Josef din 5 ianuarie 1980, republicat în „Geistige Welt 1980” [„Lumea spirituală 1980”] (GL Zürich, Zürich 2020), p. 26.
[76] Idem nota 67, pp. 124-126.
[77] Greber, p. 338.
[78] Idem nota 67, pp. 126-128.
[79] Mesajul lui Lene din 25 septembrie 1973 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1973” [„Săptămâna de meditație 1973”] (GL Zürich, Zürich 2007), pp. 70-75.
[80] Greber, pp. 345-346.
[81] Mesajul lui Josef din 10 noiembrie 1979, republicat în „Geistige Welt 1979” [„Lumea spirituală 1979”] (GL Zürich, Zürich 2020), pp. 275-276.
[82] Greber, pp. 346-347.
[83] Greber, p. 348.
[84] Vezi mesajul lui Josef „Das Letzte Gericht, der Jüngste Tag und die unanfechtbare Letzte Rechtsprechung Christi” [„Judecata de Apoi, Ziua de Apoi și judecata finală irefutabilă a lui Hristos”] din 31 ianuarie 1976, republicat în „Geistige Welt 1976” [„Lumea spirituală 1976”] (GL Zürich, Zürich 2016), pp. 49-59.
[85] Comparați explicațiile în Greber, pp. 384, 86-87 și 96-97.
[86] Idem nota 67, p. 128.
[87] Greber, p. 347
[88] Mesajul lui Lene din 4 iunie 1954, republicat în volumul „Meditationen 1954-1959” [„Meditații 1954–1959”] (GL Zürich, Zürich 2005), pp. 13-15, și la fel ca nota 67, pp. 129-130.

[89] Greber, p. 288.
[90] Vezi explicațiile lui Lene din 17 decembrie 1958, republicate în volumul „Meditationen 1954-1959" [„Meditații 1954-1959"] (GL Zürich, Zürich 2005), p. 223.
[91] „Botschaften 1", pp. 191-192.
[92] Greber, p. 279.
[93] Greber, p. 279-280.
[94] Greber, p. 289-290.
[95] Mesajul lui Josef din 15 aprilie 1978, republicat în „Geistige Welt 1978" [„Lumea spirituală 1978"] (GL Zürich, Zürich 2018), p. 200.
[96] Mesajul lui Josef din 18 ianuarie 1969, republicat în numărul 3/2012 al revistei „Geistige Welt" [„Lumea spirituală"] (broşura despre tema „Wiedergeburt" [„Renaştere"]), pp. 12-14.
[97] Mesajul lui Josef din 9 decembrie 1961, în numărul 1/1962 al revistei „Geistige Welt" [„Lumea spirituală"], p. 4.
[98] Mesajul lui Josef din 22 ianuarie 1972, republicat în „Geistige Welt 1972" [„Lumea spirituală 1972"] (GL Zürich, Zürich 2009), pp. 38-39.
[99] Greber, p. 81 şi pp. 378-379.
[100] „Botschaften 2", pp. 180-181.
[101] „Botschaften 1", p. 116.
[102] Mesajul lui Lene din 17 septembrie 1961 la săptămâna de meditație din satul montan Wildhaus din Toggenburg, republicat în „Meditationswoche 1961" [„Săptămâna de meditație 1961"] (GL Zürich, Zürich 2022), p. 27.
[103] Mesajul lui Lene din 24 septembrie 1964 la săptămâna de meditație din Braunwald, în: „Meditationswochen 1964–1966" [„Săptămânile de meditație 1964–1966"], (Geistige Loge Zürich, Zürich 1977), pp. 94-95 şi 101-104.
[104] Mesajul lui Lene din 19 septembrie 1966 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1966" [„Săptămâna de meditație 1966"] (GL Zürich, Zürich 2012), p. 40.
[105] „Botschaften 1", p. 103 şi „Botschaften 2", pp. 269, 270 şi 275.
[106] „Botschaften 2", p. 289-290.
[107] Mesajul lui Josef din 11 iulie 1958, republicat în „Geistige Welt 1958" [„Lumea spirituală 1958"] (GL Zürich, Zürich 2013), p. 372.
[108] „Botschaften aus dem Jenseits" [„Mesaje din lumea de dincolo"], volumul 3: Das Wirken der Engel [Acțiunea îngerilor], (Geistige Loge Zürich, Zürich 1951), pp. 280-281, în continuare abreviat „Botschaften 3".
[109] Mesajul lui Lene din 18 septembrie 1967 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1967" [„Săptămâna de meditație 1967"] (GL Zürich, Zürich 2010), pp. 27-41.
[110] Mesajul lui Josef din 6 iulie 1966, republicat în „Erlebnisberichte 1966-1967" [„Relatări de experiență 1966-1967"] (GL Zürich, Zürich 2022), p. 82.
[111] Mesajul lui Lene din 19 iunie 1963, republicat în „Meditationen 1960–1963" [„Meditații 1960-1963"] (GL Zürich, Zürich 2012), pp. 384-385.
[112] Mesajul lui Lene din 15 aprilie 1959, republicat în „Meditationen 1954–1959" [„Meditații 1954-1959"] (GL Zürich, Zürich 2005), pp. 268-269.
[113] Greber, p. 72 şi pp. 80-81.
[114] „Botschaften 2", pp. 277-278, precum şi explicațiile din Greber, p. 71.
[115] Mesajul lui Josef din 22 ianuarie 1966, în numărul 5/1966 al revistei „Geistige Welt" [„Lumea spirituală"], p. 37.
[116] Idem nota 103, pp. 99-101.
[117] Mesajul lui Lene din 19 septembrie 1962 la săptămâna de meditație din Wildhaus, republicat în „Meditationswoche 1962" [„Săptămâna de meditație 1962"] (GL Zürich, Zürich 2021), p. 79.
[118] Mesajul lui Lene din 16 aprilie 1969, republicat în „Meditationen 1968–1971" [„Meditații 1968-1971"] (GL Zürich, Zürich 2024), p. 141.
[119] Mesajul lui Lene din 23 septembrie 1964 la săptămâna de meditație din Braunwald, în „Meditationswochen 1964–1966" [„Săptămânile de meditație 1964–1966"], (Geistige Loge Zürich, Zürich 1977), pp. 77-79, 82-83, 89 şi 91.
[120] Idem nota 118, pp. 143-144.
[121] „Botschaften 3", p. 229.
[122] Idem nota 117, p. 75, în plus mesajul lui Josef din 5 februarie 1966, în numărul 7/1966 al revistei „Geistige Welt" [„Lumea spirituală"], p. 53.
[123] Idem nota 117, pp. 76, 78 şi 94 precum şi mesajul lui Lene din 16 septembrie 1963 la săptămâna de meditație din Braunwald, republicat în „Meditationswoche 1963" [„Săptămâna de meditație 1963"] (GL Zürich, Zürich 2024), pp. 49-50, completate prin „Botschaften 2", pp. 275-276.
[124] Mesajul lui Josef din 22 mai 1965, în numărul 35-36/1969 al revistei „Geistige Welt" [„Lumea spirituală"], p. 277.
[125] Mesajul lui Josef din 27 august 1955, republicat în: „Geistige Welt 1955" [„Lumea spirituală 1955"] (GL Zürich, Zürich 2009), pp. 300-301.
[126] Greber, p. 82.
[127] Greber, p. 83.
[128] Mesajul lui Lene din 24 septembrie 1965 la săptămâna de meditație din Braunwald, republicat în „Meditationswoche 1965" [„Săptămâna de meditație 1965"] (GL Zürich, Zürich 2007), p. 111.
[129] „Botschaften 1", pp. 28-29.
[130] Idem nota 124, pp. 273-274.
[131] Mesajul lui Josef din 15 februarie 1969, republicat în numărul 5/2015 al revistei „Geistige Welt" [„Lumea spirituală"] (broşura despre tema „Glaube" [„Credință"]), pp. 4-5.
[132] Mesajul lui Lene din 22 septembrie 1962 la săptămâna de meditație din Wildhaus, republicat în „Meditationswoche 1962"

[„Săptămâna de meditație 1962”] (GL Zürich, Zürich 2021), pp. 152-153.
[133] Numărul 17/1949 al revistei „Geistige Welt” [„Lumea spirituală”] precum și „Botschaften 2”, p. 240, și „Botschaften 3”, p. 279.
[134] Mesajul lui Josef din 18 noiembrie 1972, republicat în „Geistige Welt 1972” [„Lumea spirituală 1972”] (GL Zürich, Zürich 2009), pp. 494-495.
[135] Mesajul spiritului ascendent Kathrin din 6 martie 1968, republicat în „Erlebnisberichte 1968-1970” [„Relatări de experiență 1968-1970”] (GL Zürich, Zürich 2023), pp. 28-39.
[136] Mesajul spiritului ascendent Adelheid din 5 martie 1969, republicat în „Erlebnisberichte 1968-1970” [„Relatări de experiență 1968-1970”] (GL Zürich, Zürich 2023), pp. 95-110.
[137] Mesajul lui Josef din 11 octombrie 1969, în numărul 45/1969 al revistei „Geistige Welt” [„Lumea spirituală”], pp. 352-353.
[138] „Botschaften 2”, p. 228.
[139] „Botschaften 1”, pp. 52 și 153.
[140] Mesajul lui Lene din 19 septembrie 1961 la săptămâna de meditație din Wildhaus, republicat în „Meditationswoche 1961” [„Săptămâna de meditație 1961”] (GL Zürich, Zürich 2022), p. 66.
[141] Mesajul lui Lene din 21 septembrie 1961 la săptămâna de meditație din Wildhaus, republicat în „Meditationswoche 1961” [„Săptămâna de meditație 1961”] (GL Zürich, Zürich 2022), pp. 107-108.
[142] Mesajul lui Lene din 25 septembrie 1965 la săptămâna de meditație din Braunwald, republicat în „Meditationswoche 1965” [„Săptămâna de meditație 1965”] (GL Zürich, Zürich 2007), p. 126.
[143] Mesajul lui Lene din 22 septembrie 1961 la săptămâna de meditație din Wildhaus, republicat în „Meditationswoche 1961” [„Săptămâna de meditație 1961”] (GL Zürich, Zürich 2022), p. 118.
[144] Mesajul lui Josef din 12 martie 1966, republicat în numărul 4/2004 al revistei „Geistige Welt” [„Lumea spirituală”], p. 41.
[145] Mesajul lui Lene din 28 septembrie 1973 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1973” [„Săptămâna de meditație 1973”] (GL Zürich, Zürich 2007), pp. 142-143.
[146] „Botschaften 1”, p. 54.
[147] Idem nota 107, p. 375.
[148] Mesajul spiritului ascendent Adelheid din 2 martie 1966, republicat în „Erlebnisberichte 1966-1967” [„Relatări de experiență 1966-1967”] (GL Zürich, Zürich 2022), pp. 34-42.
[149] Mesajul lui Lene din 22 septembrie 1967 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1967” [„Săptămâna de meditație 1967”] (GL Zürich, Zürich 2010), pp. 107-132.
[150] Mesajul lui Josef din 18 septembrie 1965, în numărul 41/1965 al revistei „Geistige Welt” [„Lumea spirituală”], pp. 319-321.
[151] „Botschaften 3”, p. 221.
[152] „Botschaften 3”, p. 179.
[153] Mesajul lui Josef din 8 martie 1969, republicat în numărul 2/2025 al revistei „Geistige Welt” [„Lumea spirituală”] (broșura despre tema „Geborgenheit” [„Ocrotire”]), pp. 3-4.
[154] Comparați cu capitolul 40 al acestei cărți.
[155] Mesajul lui Lene din 22 septembrie 1968 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1968” [„Săptămâna de meditație 1968”] (GL Zürich, Zürich 2006), pp. 26-27.
[156] Idem nota 149, p. 125.
[157] Mesajul lui Lene din 23 septembrie 1968 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1968” [„Săptămâna de meditație 1968”] (GL Zürich, Zürich 2006), pp. 47-48.
[158] Mesajul lui Lene din 20 septembrie 1966 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1966” [„Săptămâna de meditație 1966”] (GL Zürich, Zürich 2012), p. 61.
[159] Mesajul lui Lene din 18 septembrie 1966 la săptămâna de meditație din Flims Waldhaus, republicat în „Meditationswoche 1966” [„Săptămâna de meditație 1966”] (GL Zürich, Zürich 2012), p. 24.
[160] Mesajul lui Lene din 16 septembrie 1963 la săptămâna de meditație din Braunwald, republicat în „Meditationswoche 1963” [„Săptămâna de meditație 1963”] (GL Zürich, Zürich 2024), p. 48.
[161] „Botschaften 1”, p. 15.
[162] Explicațiile lui Josef în seara întrebărilor din 4 iulie 1951, republicate în „Geistige Welt 1955” [„Lumea spirituală 1955”] (GL Zürich, Zürich 2009), p. 239, și în „Botschaften 1”, p. 13.
[163] Explicațiile lui Josef în seara întrebărilor din 27 iunie 1951, republicate în „Geistige Welt 1955” [„Lumea spirituală 1955”] (GL Zürich, Zürich 2009), p. 238.
[164] Mesajul lui Josef din 11 iulie 1955, republicat în „Geistige Welt 1955” [„Lumea spirituală 1955”] (GL Zürich, Zürich 2009), pp. 276-277.
[165] Mesajul lui Josef din 5 februarie 1969, republicat în „Erlebnisberichte 1968-1970” [„Relatări de experiență 1968-1970”] (GL Zürich, Zürich 2023), pp. 81-82.
[166] „Botschaften 3”, p. 298.
[167] „Botschaften 2”, p. 41.
[168] „Botschaften 1”, pp. 265-266.
[169] Mesajul lui Linus, conducătorul spiritual al comunității, din 4 aprilie 1954, republicat în „Geistige Welt 1954” [„Lumea spirituală 1954”] (GL Zürich, Zürich 2008), pp. 131-133.
[170] Mesajul lui Linus din 1 iunie 1968, republicat în numărul 12/1984 al revistei „Geistige Welt” [„Lumea spirituală”], pp. 134-135.
[171] Walther Hinz, „Flimser Tagebuchnotizen” [„Note de jurnal din Flims”], în numărul 41-42/1969 al revistei „Geistige Welt” [„Lumea spirituală”], p. 324.
[172] Idem nota 104, pp. 33-34.

[173] Idem nota 128, pp. 107-110.